

СЮЗЪН ЛУИС ИТАЛИАНСКА АФЕРА

Превод от английски: Дафина Китанова, 2014

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Е, и защо изглеждаш толкова доволна от себе си?

— Аз ли? — попита невинно Лейни. — Просто ми е приятно да те слушам.

Стейси погледна най-добрата си приятелка със съмнение.

— Така е — настоя Лейни. — Продължавай. Цялата съм в слух.

Нейните новини можеха да почакаат, тъй като тя наистина имаше желание да узнае повече за новия мъж в живота на Стейси. В действителност сърцето ѝ пееше, виждайки колко щастлива е приятелката ѝ след всичко, което беше преживяла. Разводът може да бъде жесток звяр, който садистично лишава жертвите си от последния остатък от морал, самочувствие, понякога дори от външния вид, преди да приключи.

После идваха имущество, пари и деца... Ала по-добре Стейси да не зачеква тази тема, най-вече защото провинилият ѝ се съпруг Дерек беше отнел половината от малкото ѝ наследство, с което жестоко я нарани. Освен това я принуди да продаде скъпата на сърцето ѝ провинциална къща на нейната баба. Но последното нещо я съсипа окончателно: той винаги беше твърдял, че не иска деца, а новата му приятелка вече беше бременна...

Лейни реши, че е най-добре да продължава по темата за Мартин. Той се бе появил, сърфирайки в мрежата преди няколко седмици, и допринасяше за възстановяването на блясъка в светлосините очи на Стейси много повече от безкрайните разговори на вино и мокри от сълзи хартиени кърички.

Въпреки неимоверната си привързаност към приятелката си, Лейни не можеше да се съсредоточи, както би искала, тъй като нейната новина я караше да се чувства съвсем опиянена в един момент и откровено загрижена в следващия. Но Стейси беше набрала скорост и ни най-малко не се обезсърчаваше, че Лейни работеше из кухнята, опитвайки да се задържи на повърхността на забързания си живот. С голямото ѝ семейство — три деца, побъркан баща и взискателен

съпруг — в крайна сметка енергията ѝ неизменно се разпиляваше през деня, така че когато дойдеше време за лягане, тя се чувстваше изчерпана. Скапваше я мисълта, че толкова време беше отишло нахалост, без тя да постигне почти нищо, най-малко за нея самата. Макар че трябваше да признае: изобщо нямаше навика или дори желанието да поставя себе си на първо място. Обвиняваше за това майка си Алесандра, или Сандра, както тя предпочиташе да я наричат, тъй като звучеше поанглийски. Майка ѝ също рядко я поставяше на първо място; дори понякога изглеждаше, че полага усилия да накара най-голямата си дъщеря да се чувства така нежелана в собствената си къща, както неудобно се усещаше и в кожата си. А и пристъпите на гняв на темпераментната Алесандра почти винаги бяха насочени към Лейни... Дори и сега тя потръпваше при спомена за тях, макар че майка ѝ беше мъртва почти от година.

Ала покойницата определено не беше забравена. Дори и само заради факта че всеки път, когато Лейни се поглеждаше в огледалото, оттам я гледаше чувствената Алесандра. Може би с по-малко плам в очите, въпреки че семейството не беше съвсем убедено в това.

Лейни не харесваше приликата с майка си, и то не защото не я обичаше. Всъщност печалното беше, че я обичаше, поради което жестокостта на Алесандра я нараняваше толкова много. А и винаги беше възприемала майка си като твърде пищна, ала сега и тя започваше да прилича на нея. Копринената ѝ гарванова коса беше твърде гъста и непокорна, черните ѝ очи — доста големи, устата ѝ — прекалено пълна, а преливащият бюст, ханшът и бедрата според нея бяха направо дебели.

Съпругът ѝ Том често я описваше като разкошна: пищна и сочна. Поне я намираще секси, макар и по смътно хищен начин. При условие че тя не си позволяваше да се разстройва от вида си, в добър ден можеше да признае, че не беше чак толкова зле.

Просто не умееше да поставя себе си на първо място.

Обаче това беше на път да се промени, поне за известно време. След като кликна върху клавиша, за да плати за новото си приключение, тя действително почувства лекота, сякаш изведнъж бе свалила няколко килограма... А дългото виране в огледалото след ангажимента ѝ показва искряща тридесет и шест годишна жена, с

момичешка палавост, която можеше да ѝ донесе най-различни проблеми. И сякаш изведнъж чу пламенния глас на майка си:

Остави миналото на мира! Свършено е, *finito*, ти си англичанка, не италианка.

Тя е англичанка, но само защото беше израснала в Англия. По рождение тя беше Еленора-Кристина, дъщеря на Алесандра-Мария и *padre ignito*. Баща неизвестен. Беше интригуващо и донякъде романтично, ако част от историите, които беше измисляла за него през годините, се окажеха верни. Но дори и да бяха, тя не можеше да си представи някога да бъде така близка с него, както беше с втория си баща, Питър. Всички го обожаваха, дори конкурентите му, а те бяха мнозина по време на дългата му и бурна кариера.

Когато деветнайсетгодишната Лейни си проправяше път в живота, по време на трудовия си стаж в издателската къща, създадена от баща ѝ, тя за пръв път се сблъска с Том Холингсуърт. Тогава Том беше публикувал само една книга, без особен успех, така че агентът му го беше довел в Уинлок с надеждата за нещо по-добро. И то със сигурност се беше случило: огромни международни продажби, широко одобрение от критиката и популярен телевизионен сериал „Методът на Кингсли“. В главните роли бяха тайните агенти Себастиан Кингсли и неговата екзотична и причиняваща затруднения жена Алексис. Дълго се спекулираше, че образът на Алексис е вдъхновен от Лейни и докато Том само се усмихваше загадъчно, когато го питаха за това, тя винаги горещо го отричаше...

Някои дори казваха, че Том нямаше да бъде това, което е днес, ако не беше Лейни, но тя знаеше, че не е така. Успехът му се дължеше изцяло на неподражаемия му талант, а тя беше така запленена от личността му, както и легионите от фенове.

Желанието им да знаят всичко за него, за книгите му, за живота му, за самото му право на съществуване, често сякаш преминаваше границите на здравия разум. Би трябвало да се опитат да поживеят с Том, мислеше си тя, докато изстрелваше закачливи отговори на пороите от ласкателства, изливащи се през всеки възможен канал на онлайн връзката. Тогава щяха да го заобичат още повече. Не че тя не

можеше да види недостатъците му, просто, въпреки че беше четиринайсет години по-възрастен от нея, Том беше всичко, което някога бе искала в един мъж. И обичаше да си представя, че той мисли същото за нея...

Винаги беше казал, че е така, и доколкото тя знаеше, никога не беше направил нищо, което да го опровергае, макар че не беше особено добър в романтичните излияния... Всъщност за човек, за когото смисълът на съществуването е словото, той използваше потискащо малко думи, когато трябваше да изрази чувствата си. Все пак я обичаше, тя беше сигурна в това... Беше все още с нея след шестнайсет години, а малцина от техните приятели можеха да направят такова главозамайващо твърдение за брачна издръжливост.

Беше невероятно наистина, че той остана с нея, имайки предвид колко привлекателен беше за жените... А тя знаеше, че не е неподатлив на техния чар или на безсрамните им предложения.

Не че тя самата се беше предложила, но и не беше направила дори слаб опит да се пребори с любовта, избухнала между тях буквално от пръв поглед.

Отбягваше да си спомня каква болка беше причинила на първата му съпруга, Ема, но мислите за това често сами я връхлитаха, защото, изглежда, съвестта ѝ обичаше да припява натрапчивите афоризми: *всичко се връща или каквото посееш, това ще пожънеш...* Не беше извинение и фактът, че тя всъщност не знаеше, че е женен, до момента, когато вече беше лудо влюбена и бременна. Би трябвало да си тръгне на минутата, щом разбра, да му каже, че не е готова да разбие нечие сърце заради собственото си щастие. Вместо това тя го остави да напусне Ема и петгодишния им син, за да започне нов живот с нея.

— Не бъди толкова сигурна, че си единствената — предупреди я Ема в онзи ден. — Щом той може да причини това на нас, ще го стори и на теб.

Тези думи звънтяха ясно в ума ѝ в най-несигурните ѝ моменти, а те се случваха твърде често, до голяма степен благодарение на майка ѝ.

Шестнайсет години по-късно с Том имаха две деца — Тиърни, на петнайсет, и Ксавиер, или Зав, както предимно го наричаха, на единайсет. Макс, най-големият син на Том, беше на двайсет и една и живееше в пристройката им, макар и с надеждата да не е задълго. Лейни искрено го обожаваше, или поне беше така, докато беше по-

малък. В онези дни с него беше почти толкова забавно, колкото с разгневена оса. Той все още не успяваше да реши на кого да е по-ядосан — на баща си, че ги е напуснал, когато е бил малък, на Лейни, че е отнела Том, или на майка си, която го беше изоставила, за да преследва нова кариера в Щатите. Фактът, че вече беше деветнайсетгодишен студент в университета, когато Ема замина, изглежда, не го умилостиви много. Но ако не друго, поне му даде извинението, което търсеше, за да прекъсне следването си и да поеме на пътешествие само с една раница, китара и почти изчерпана кредитна карта. В крайна сметка, след като повече от година баща му го спасяваше от неприятност след неприятност, опасявайки се, че ще върнат сина му в чувал, Том отлетя до Банкок и му нареди да се прибере у дома.

— Аз нямам дом, по дяволите! — ядоса се Макс. — Тя си замина, нали?

— Ти винаги си имал дом при нас — напомни му Том. — Дори можеш да ползваш самостоятелно пристройката сега, когато бащата на Лейни се премести обратно в къщата.

Присъствието на Макс се оказа забавно — музиката му, отношението му и неговите купони... Но ако не беше фактът, че той се разбираше отлично с Тиърни и Зав и всъщност се отнасяше доста добре с Питър, а и наистина имаше моменти, когато все още можеше да я разсмее, Лейни беше готова да му купи билет до Банкок.

— Лейни, къде си? Не мога да я намеря.

— Всичко е наред, татко — успокои го дъщерята, помагайки на баща си да влезе от градината. — Тя просто отиде до магазина.

Сълзящите сиви очи на Питър Уинлок огледаха кухнята, преди да се спрат на Стейси, а след това на дъщеря му.

— Кой? — попита той разтревожено.

Лейни нежно се усмихна.

— Стейси е тук — обясни му тя. — Помниш Стейси, нали? Тя е онази, която се заби отзад в колата ти в деня, когато взе шофьорския си изпит.

Стейси стисна очи в престорено отчаяние.

— Здравей, Питър — каза тя, ставайки да го прегърне. — Изглеждаш много издокаран днес със старата си панамена шапка.

Мъжът се засмя доволно.

— Дамите винаги я харесват. — Той потупа шапката си и се вгледа по-внимателно в очите на Стейси. — Помня те — рече. — Ти потроши колата ми.

Стейси нямаше как да не се разсмее.

— И никога няма да изкупя този грях, нали? — отвърна тя, премълчавайки, че всъщност *това се случи преди повече от петнадесет години*.

— Чаша чай, татко? — предложи Лейни, затопляйки чайника.

— О, да, обичам чай — увери я той, като че ли рядко получаваше такова щедро предложение. И погледна към Стейси. — А ти обичаш ли чай?

Тя щеше да отговори, но вниманието на Питър вече се беше отклонило към нещо, което виждаше в трагично обърканото си съзнание.

— Къде е тя, Лейни? — попита той нетърпеливо. — Не мога да я намеря.

— Всичко е наред, татко, тя просто отиде до магазина — успокои го Лейни. — Скоро ще се върне.

Беше открила, че това е най-добрият и единствен начин да се справи с безкрайното му дирене на майка ѝ. Нека си мисли, че тя ще дойде скоро, а след няколко минути нямаше да помни дори, че я търси. Разбира се, щеше да се върне пак към това в някакъв момент и така щяха да повтарят този фарс ден след ден, седмица след седмица, докато той я забрави окончателно.

Болестта Алцхаймер е толкова жестока. Тя разрушаваше не само паметта, но и достойнството, а нейният баща винаги е бил много достоен и силен човек. Преди дванадесет години, когато той продаде своята издателска къща на една мултинационална компания, фирмата му беше една от най-престижните в Лондон. Името на Питър Уинлок все още се споменаваше с уважение и обич, а тъй като Лейни винаги го беше обожавала, за нея не беше тежест да се грижи за него. Тя переше изцапаните му дрехи и го успокояваше, когато плачеше от срам.

Идеята да купят тази къща — „Банерли Крос“ — от родителите ѝ беше на Том. Тук тя израсна със сестрите си и едва ли имаше и едно кътче, което да не ѝ беше скъпо.

Едва преди пет години те станаха собственици на мястото. Тогава вече бяха диагностицирали рак на майка ѝ, който в крайна

сметка я победи, и стана ясно, че Питър не би могъл да се справя сам. Том ѝ обясни, че с купуването на къщата родителите ѝ можеха да останат в любимия си дом до края на живота си, макар и в по-малката пристройка, която решиха да направят. А ако в крайна сметка се наложеше след години да отидат в дом за стари хора, щяха да имат повече от достатъчно средства, за да са сигурни, че ще бъде от най-висока класа. Лейни и Том също щяха да се докоснат до провинциалната идилия — отдавнашна мечта и за двамата. Смятаха, че и за децата ще бъде далеч по-добре да растат сред природата, отколкото в града.

Именно тази щедрост показва на Лейни колко много я обича съпругът ѝ. Той дори ѝ помагаше за баща ѝ, поемайки го, когато тя беше пребитата от умора. А ако се случеше Питър да нахълта в кабинета на Том, докато той пишеше, мъжът ѝ винаги го приветстваше много топло, а не като несъобразителен натрапник. Останалите от семейството не смееха да безпокоят Том, докато работеше, дори и за критични ситуации с децата. Винаги Лейни беше тази, която се изстрелваше към училището или болницата да прибере пострадалия палавник, а едва по-късно на Том щеше да му бъде разказана цялата история...

Беше невероятно, винаги си мислеше тя, колко лесно той можеше да превърне прежеждията на децата в страхотни приключения и в крайна сметка отново да върне усмивката на лицата им. Те го обожаваха, както и той тях.

Том не се включи в преустройството на „Банерли Крос“. Остави на Лейни да му осигури място за работа, просторно и светло, с пряк достъп до градината, където не можеха да го безпокоят. Така че кабинетът му сега се намираше на мястото на старата гостна и библиотека в предната част на голямата къща с изглед към стръмната поляна, спускаща се към бълбукащ поток в края на обширния имот. Тъй като алеята, водеща от селото до къщата, завиваше надясно, преминавайки в алея за коли, оградена от стари букове, ежедневната суетня не беше пред очите му. А и Лейни съобразително беше поставила знак, който насочваше всеки към кухненската врата, вместо към предната част на къщата.

Самата кухня беше отзад, с няколко двойни френски прозореца, гледащи към вътрешната градина със старателно подредени лехи и

нивите отвъд тях. Помещението беше все още истинското сърце на дома, въпреки че беше удвоило размера си, включвайки стария заден салон, килера на иконома и градинарската стая. Сега този оживен център на активност беше много повече от кухня с лъскава черна печка „Ага“ в единия край и голяма камина с ниша в другия. Тя беше място за хранене, за гледане на телевизия, за подготвяне на домашни, за преглеждане на електронна поща. Тук понякога Питър се взираше в нищото, а от време на време Том и Лейни се отпуснаха върху огромните дивани около пламтящия огън на чаша вино с приятели...

— Ти си добро момиче — каза Питър, докато Стейси му помагаше да седне в удобното кресло до прозореца в края на очуканата стара маса за хранене. — Ти блъсна колата си в моята онзи ден, нали?

Стейси се престори, че припада от ужас.

— А аз така се надявах, че няма да забележиш — изпъшка тя.

Той ласкаво я потупа по ръката.

— Не се притеснявай. Няма да казваме на Сандра — увери я, използвайки същите думи, както тогава, когато това се беше случило.

Всички се притесняваха от огнения темперамент на Сандра, с изключение на Питър, който винаги изглеждаше повече очарован, отколкото развълнуван от нейните оперни избухвания.

— Къде е Шърман, татко? — попита Лейни, търсейки своя верен стар златист лабрадор.

Сякаш трябваше да пита... Ето го там, легнал както винаги на мястото си точно пред прага. След като се прибираше с Питър от разходка, чакаше разрешение да влезе. Сандра го беше научила така. Ако зависеше от нея, той може би изобщо никога нямаше да бъде допуснат в къщата. Но това беше един от малкото въпроси, по които Питър се беше наложил. Той обичаше кучето си и ако зависеше от него, Шърман имаше същото право да седи в кухнята, както и останалите.

Тези дни Шърман, който също беше остарял с тринадесет години, дори спеше до леглото на Питър и ако баща ѝ се пробудеше през нощта и имаше някакви затруднения, кучето лаеше за помощ. Донякъде затова Лейни и Том неотдавна преместиха Питър обратно в голямата къща от пристройката, за да са сигурни, че винаги ще чуят кучето. Сега личното жилище на Питър със собствена баня, уютен кът за сядане и любимата колекция антични книги беше на първия етаж,

безопасно разположено между голямата спалня на Том и Лейни и основната баня на семейството.

Детските стаи бяха на втория етаж. Макс беше превърнал двустайната пристройка в разхвърляна бърлога през деня и място за купони през нощта. Неизменно пристигаше в голямата къща по време на хранене, когато неговите запаси привършваха или просто да подразни всички с изключително успешни резултати.

— Ето те и теб, момче — каза Лейни, пускайки Шърман през вратата. — Ела си полегни до Питър сега. Предполагам, че и двамата сте готови да подремнете. — Като си донесе бисквитата до стола на Питър, Шърман се просна до господаря си и започна да дъвче. Мътните сълзящи очи на Питър гледаха през прозореца, но ръката му автоматично се отпусна на главата на кучето.

— Ти си едно малко чудо, Шърман — заяви Стейси, отивайки да налее купата му с вода. И наистина беше така, защото никой никога не го беше обучавал да прибира Питър обратно от разходките му или да го превежда безопасно през пътя. Или пък да предупреди семейството, ако Питър беше в затруднение... Лабрадорът просто, изглежда, знаеше какво трябва да се направи.

— Искан ми се мъжкият човешки род малко повече да прилича на теб — простена Стейси, докато Лейни говореше по телефона за четвърти път, откакто беше дошла. — Доверчив, обичащ и безкрайно верен.

Усмихна се на Питър, който се обърна да я погледне, намигна му и придърпа един стол, за да му прави компания, докато Лейни приказваше с Хюго, издателя на Том. Тези разговори обикновено продължаваха по-дълго време, тъй като Том беше много търсен от различни медии и за благотворителни прояви.

Освен домакиня и майка, Лейни се беше ангажирала и с работа, за която ѝ се плащаше много добре: тя организираше ежедневната програма на Том така, че да няма ангажименти извън дома, когато искаше да пише. Тези дати винаги внимателно бяха съгласувани между тях, вземайки предвид годишния му краен срок, изследователските пътувания, които трябваше да осъществи, и епизодичните посещения на снимачната площадка на последната телевизионна адаптация. Самата Стейси като писател се възхищаваше на успеха на Том. А и донякъде му беше задължена, защото бе известно, че редовната ѝ

колонка в една от неделните притурки в общи линии се базираше на неспокойното семейство Холингсуърт. За съжаление, колонката неотдавна беше премахната поради смяната на собственика на вестника.

Стейси и Лейни се познаваха от училище, но по време на следването в университета се бяха отдалечили. Докато един ден Лейни в качеството си на начинаещ издател в „Уинлок“ не позвъни на Стейси, която тъкмо бе започнала работа в местен вестник. Предложи ѝ интервю с новия Лъо Каре^[1], както наричаха Том тогава. Материалът, подготвен от Стейси, не само се превърна в топ новина, но предизвика интереса на един от националните вестници, в който по-късно ѝ предложиха работа.

От този момент едва ли минаваше и ден, в който не бяха разговаряли. Бяха взаимно шаферки на сватбите си, често почиваха заедно и с течение на годините станаха по-близки помежду си, отколкото със собствените си сестри. Всъщност Стейси често твърдеше, че никога не би преживяла разпадането на брака си без непоколебимата подкрепа на Лейни. През този период тя бе прекарала много повече време в „Банерли Крос“, отколкото в собствения си дом в другия край на селото, най-вече защото Дерек беше отказал да се изнесе. Дори беше решил, че е приемливо да продължи любовната си афера под същия покрив, а Полин, малката безсърдечна уличница, с радост се беше съгласила.

Когато научи какво се случва, Том уведоми Дерек — старши кореспондент на Си Ен Ен, че един мъж, който не проявява никакво уважение към съпругата си, не заслужава добро отношение и от другите, така че вече не е желан в „Банерли Крос“. Скоро след това Дерек напусна селото. После спешно трябваше да продадат къщата, но поради огромния спад на пазара на имоти, двамата със Стейси в крайна сметка получиха по-малко, отколкото бяха платили за сградата.

Сега Стейси живееше под наем в апартамент над магазина за подаръци и аксесоари на братовчед си в Страуд, докато Дерек и Полин се бяха преместили в Горен Ийст Сайд в Ню Йорк.

Поне най-добрата ѝ приятелка беше на по-малко от пет мили от Страуд, а с появата на Мартин, собственик на една малка, но преуспяваща детска ясла, животът най-после започна да се подобрява.

— Съжалявам... — Лейни затвори телефона и написа бързо съобщение в лаптопа, който държеше в кухнята. — Татко пие ли чая си?

— Да, той се справя много добре — отговори Стейси, насочвайки чашата, която държеше Питър, обратно към устата му.

— О, кой още ме търси! — изръмжа Лейни, когато телефонът иззвъня отново. — Здравейте, „Банерли Крос“.

— Лейни, аз съм Сара — обяви сладко средната ѝ сестра. — Дали е удобно?

— Както обикновено — отговори Лейни, обръщайки се към Стейси, и продължи: — Какво мога да направя за теб, Сара?

Стейси повдигна вежди.

— Реших да дойда да видя татко — рече Сара. — Утре дали е удобно?

Без да изразява изненада, Лейни отвори календара си, макар че нямаше нужда.

— Всъщност утре сутринта той е на плуване — обясни тя — но винаги можеш да го заведеш, ако си свободна.

Сара веднага се разколеба.

— Не съм добра в това... — леко запелтечи тя. — Дали не може следобед?

— Петък ще бъде по-добре, ако ти е удобно — предложи Лейни. — Защо не дойдеш за обяд?

— Добре, ако си сигурна, че няма да е проблем. Чакай ме около дванайсет. Естер също може да е с мен — добави тя, имайки предвид по-малката им сестра. — Ще ѝ звънна и ще ти кажа.

— Чудесно — увери я Лейни. — Не съм ви виждала отдавна, така че ви чакам с нетърпение.

Стейси я гледаше скептично, когато затвори телефона.

— Дали не я мъчи нещо съвестта? Откога не е стъпвала тук?

Лейни сви рамене.

— От два месеца, може и повече... А и сега, доколкото я познавам, ще го отложи преди петък така или иначе.

Стейси въздъхна.

— Знаеш ли, изумява ме как могат да се оттеглят и да оставят всичко на теб! Та те са негови родни дъщери, за бога.

Очите на Лейни помръкнаха. Не ѝ харесваше много да ѝ се припомня, че Питър не беше неин биологичен баща. А тя не би могла да обича друг повече...

— Той ме осинови, когато бях на четири години — отрони тя тихо. — Така че аз съм също толкова задължена да се грижа за него, колкото и сестрите ми. Може би още повече, като се има предвид колко много ми е дал през тези години.

Вярно беше: той никога не я накара да се усеща по-незначителна от другите, а в много отношения дори правеше всичко възможно, за да се почувства най-специалната. Може би заради това, предполагаше тя, никога не станаха наистина близки със сестрите ѝ. Разбира се, и майка ѝ не помагаше, демонстрирайки, че очевидно предпочита тях двете.

— Разбирам как се чувстваш — прошепна тихо Стейси — но те наистина трябва да помагат повече...

Лейни бързо я прекъсна:

— Честно казано, аз съм много доволна, че не идват по-често. Винаги завършваме с кавга. А и веднага щом започнем да се дърлим, мога да чуя как майка ми ги подкрепя от гроба си. Заклевам се, че е така...

— Би било съвсем типично за старата сплетница да направи точно това — промърмори Стейси, която не криеше, че не я харесва. — Въпреки че ти я гледа през цялото време, докато беше болна. Никога не я разочарова, нито веднъж, дори се преместихте тук, за да можеш да я водиш на всичките ѝ процедури, да си на линия, за да се справяш с последиците, с болката и гнева ѝ...

— Стига, Стейси...

— А къде бяха сестрите ти през цялото това време? — продължи приятелката ѝ убедително. — Нямахте ги, по дяволите, така беше.

Лейни въздъхна уморено и отиде да изтрие със салфетка устните на Питър. Каква ли част от всичко това успяваше да възприеме той, питаше се тя. Почти нищо, съдейки от външния му вид... Едва имаше сили да понесе липсата му.

Осъзнавайки, че е отишла твърде далеч, както правеше обикновено, Стейси каза:

— Съжалявам, не исках да те назидавам... Знам, че към края нещата между теб и майка ти се оправиха. Но честен кръст, сестрите ти дори нямат представа колко много болка са ти причинили...

— Да оставим това сега — тихо я прекъсна Лейни. — Не сме наясно доколко татко не разбира какво говорим, а ако го проумее, само ще се разстрои.

Стейси веднага млъкна, укорявайки се, че не премисля добре какво говори, и отнесе чашата на Питър от бара до мивката.

— Искаш ли днес да подремнеш в стола си, Питър? — попита Лейни, държейки ръцете му.

Очите му срещнаха нейните.

— Лейни. Как си, любима моя?

— Добре съм — увери го тя.

— Къде е майка ти?

— Отиде да си полегне за малко.

— О, чудесно... Предполагам, че е уморена след всичко...

— Да, така е. И ти също си изтощен, така че би ли искал да подремнеш?

— Хм, да, така мисля. Не ти преча, нали?

— Не, разбира се. Никога не си пречил.

— Децата дойдоха ли си вече?

— Не, аз ще ги прибера след малко. Стейси ще остане с теб, докато ме няма.

— Хубаво. Кога ще вземем влака?

— Още не съм сигурна. Ще ти кажа, щом се върна.

Сякаш доволен от чутото, той стисна ръцете ѝ и притвори очи.

— Предполагам, че няма влак — каза Стейси, когато Лейни излезе зад бара, за да се присъедини към нея.

Лейни поклати глава.

— Но аз трябва да взема децата. Ще останеш ли с него? Искам да кажа, би трябвало да се оправя сам, но се притеснявам, че може да се опита да готви или...

— Разбира се, че ще остана — прекъсна я Стейси. — Дори не трябва да питаш.

Лейни се усмихна тъжно.

— Какво щях да правя без теб? О, знам, щях да изчезна безследно! — Очите ѝ заблестяха. — Ала преди да тръгна, просто трябва да ти призная какво натворих...

— Знаех си, че нещо става... — Стейси подозрително огледа блясъка в очите ѝ. — Така че, хайде, казвай.

— Аз действително направих резервация — заяви Лейни.

Стейси се намръщи.

— Вилата! — извика Лейни, като се смееше. — В Италия. Наша е от средата на юли до средата на август, докато аз ще търся корените си. Децата толкова ще се развълнуват, когато им кажа. Те умират да пътуват... А сега... — Тя млъкна, понеже в този миг нещо се разби в коридора.

Погледна разтревожено към Стейси, отиде до вратата и я отвори.

Не се изненада да види Макс, застанал над парчетата от разбита антична ваза. Изненада я само чантата ѝ в ръцете му.

— Какво правиш? — ядосано попита тя, дръпвайки чантата си.

— Стана случайно! — оправда се той. — Просто я вдигнах. Това престъпление ли е?

— Ще взема лопата и метла... — Тя гледаше съжалително парчетата костен порцелан.

— Не ми казвай, че струва цяло състояние — заяви Макс презрително, очевидно опитвайки се да прикрие безпокойството си. — Сигурно е така, защото тук, в рая на капиталиста, всичко е ценно.

Лейни го погледна директно в мрачните му тъмни очи. Може би беше красив, но тя се зачуди кога ли за последен път се беше обръснал или измил рошавата си руса коса? Дрехите висяха отпуснато от върлинестата му фигура, а от него се разнасяше миризма на бира и тютюн.

— Ако не ти харесва къщата на капиталиста — спокойно отговори тя — не трябва да оставаш. — И като се извърна рязко, пое обратно към кухнята.

— Питам се какво би казал Том, ако му споделя, че се опитваш да ме изгониш — извика той след нея.

Не се опитвам да те изгоня, просто се мъча да те накарам да пораснеш, искаше да викне тя, но знаеше, че е по-добре да не влиза в пререкание с него, когато не беше съвсем трезвен. Вместо това кимна към Стейси, взе лопата и му я занесе.

— Мечтай си — изръмжа Макс, присви очи ядосано и излезе навън. Очевидно днес вътрешните демони бяха обсебили чара му.

Нещо трябваше да се направи за поведението му, особено за начина, по който напоследък, изглежда, насочваше гнева си срещу нея.

— Не знам как се примиряваш с него — промърмори Стейси.

— Нито пък аз — отговори Лейни — но честно казано, точно сега имам други тревоги като моята скъпа дъщеря и в какво настроение ще бъде пък тя. Чувствай се като у дома си, разгледай пак вилата, която наех. Ще намериш линка в моята пощенска кутия. Толкова е красиво в Италия... Ще ни хареса там.

— На нас ли?

— Идваш и ти, надявам се.

Стейси видимо засия.

— Брой ме, но само, при условие че Том няма нищо против!

— Няма да има... Както и да е, доколкото го познаваме, той ще пише през цялото време там. И това е причината да избера вила с отделен апартамент, който да е само за него. Освен това, аз черпя. Спестявах, за да мога да ви погледея безобразно всички, докато се отдам на търсене, питайки се, каква ли щях да бъда, ако майка ми беше останала в Италия.

Стейси повдигна вежди.

— Значи, да разбирам, че си наела вилата в... Как се наричаше мястото?

— Туоро. Всъщност тя е извън селото, разположена е на хълма. Разгледай я. Страхотна е. Чао, татко, няма да се бавя. Опитай да се държиш добре, докато ме няма. — И Лейни изтича навън към колата.

Усмивайки се на спокойното спящо лице на Питър, Стейси тръгна към компютъра. Няколко минути по-късно тя кликна на вилата с гледка към езерото Тразимено и селото, където майката на Лейни очевидно бе отраснала. Може би и истинският ѝ баща. Вероятно и членове на семейството ѝ все още живеят там. Знаеше, че Лейни се надяваше да разбере това, и Стейси се радваше да ѝ помогне.

Въпреки че по скромното ѝ мнение да тръгнеш да търсиш хора, които никога не са искали да бъдат намерени, може би не беше блестяща идея...

[1] Джон Льо Каре е популярен английски писател на шпионски романи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Лейни седеше в колата пред училищния двор и четеше имейлите си, докато чакаше Тиърни да изплува от тълпата. Зав току-що звънна да ѝ напомни, че тренировката му по футбол беше преместена днес, така че майката на приятеля му Алфи щеше да го докара у дома. Чудесно, това щеше да ѝ даде допълнително време, за да отскочи до супермаркета по обратния път. Спомняйки си, че трябваше да се обади на кетъринга за броя на гостите, поканени на вечеря в събота, тя бързо набра мобилния на Том, за да разбере дали е поканил още някого след последния им разговор.

— Здравей скъпи, надявам се, че снимките вървят добре — каза тя на гласовата му поща. — Обади ми се, когато можеш. Трябва да говорим за събота.

Скоро след като затвори, той позвъни.

— Здравсти, аз съм. — Звучеше уморено, а гласът му беше леко прегракнал. — Добре ли си?

— Добре съм, но мисля, че ти не си. Проблеми ли имаш?

— Малко. Къде си?

— Чакам Тиърни. Имах дълъг разговор с Хюго по-рано, можем да го обсъдим, когато се върнеш. Получи ли ми съобщението?

— За събота ли? Да, явно Гай няма да успее да дойде. Има работа в Ню Йорк до началото на следващата седмица.

— Но Надя все пак ще ни гостува, нали? — Лейни обичаше агентката на Том, Надя Раундтрий, и щеше да съжалява, ако тя не се появеше само защото съпругът ѝ отсъстваше.

— Тя ще дойде — потвърди той. — Казах ѝ, че ще може да остане през нощта. Имаме ли стая?

— Ще имаме много, ако Макс си намери работа и се премести в собствена квартира — не можа да се сдържи тя. — Ала не виждам това да се случи скоро.

— Определено не преди събота, но пак ще говоря с него... — отрони колебливо той. — Моля те, кажи ми, че не ти създава проблеми.

— От време на време, но не е нещо, с което не мога да се справя. Зав иска да знае дали ще се върнеш навреме, за да го гледаш как играе футбол в събота.

— Да, писа ми, би трябвало да смогна...

— Сигурен ли си, че си добре? Звучиш, сякаш всичко ти е дошло до гуша.

Той отново въздъхна уморено.

— Предполагам, че е така. Не ми беше лесно тази седмица и няма изгледи да се подобри.

— На снимачната площадка ли си в момента?

— Не, но трябва да се върна там. Ще се обадя пак по-късно.

След като той затвори, Лейни се загледа в момичетата, които започнаха да излизат едно по едно от старата викторианска сграда на училището. Полите им в цвят бордо бяха навити на кръста толкова високо, колкото смееха, а белите им ризи с дълбоко деколте — разкопчани, за да разкрият дантелените им сутиени.

Лейни забеляза Тиърни да върви полека заедно с новата си най-добра приятелка Скай Ендрюс, която сякаш цялата беше само лъскава тъмна коса и електриково сини очи.

И усети обичайния пристъп на безпокойство: колко по-зряла от петнайсетгодишна изглеждаше дъщеря ѝ. Вярно е, щеше да стане на шестнайсет след няколко седмици, но вече беше висока колкото Лейни. А и осанката ѝ и добре оформената ѝ фигура я правеха да изглежда по-скоро на двайсет. Въпреки че Лейни беше сигурна, че девойката все още е девствена, тя със сигурност не изглеждаше така, нито пък се държеше подобаващо...

Малка беше утехата, че половината от момичетата през две хиляди и единайсета година имаха също толкова дързък вид, дори и тези като Скай от седмичния пансион, която беше гостувала няколко уикенда в „Банерли Крос“ през последните месеци. Лейни трябваше да признае, че не ѝ беше особено приятно. Не че Скай беше придирчива, напротив, тя винаги се държеше учтиво и помагаше, с каквото може. А що се отнася до тийнейджърското ѝ поведение, тя очевидно се беше отказала от него при гостуване в домовете на приятелките. Но Лейни се дразнеше от начина, по който Тиърни демонстрираше пред нея недоволството си: правеше се, че това да има известен баща е тежко бреме и да живее в голяма къща е по-скоро неудобство, отколкото

привилегия. Излишно е да се казва, че тя никога не се държеше по този начин пред Том, не би посмяла. И Лейни беше убедена, че през повечето време тя го правеше само пред нея, опитвайки се да провокира реакция. Лейни се беше научила да не се поддава на предизвикателството, особено след като разбра, че семейното жилище на Скай в центъра на Лондон беше с размера на тяхното и всъщност е само един от няколкото богати имота на втория ѝ баща, пръснати из целия свят.

Гледайки сега Тиърни и Скай, които не бързаха да се сбогуват на портала, едната толкова изящно руса, другата толкова буреносно тъмнокоса, Лейни можеше само да се радва, че това е девическо училище. Един господ знаеше какъв хаос биха предизвикали тези девойчета сред момчетата на тяхната възраст, всъщност на всяка възраст...

— Здравсти, мамо — изчурулика Тиърни, като се шмугна в колата, а на дългите ѝ голи крака сякаш им трябваше известно време да влязат след нея. — Какво става?

— Всичко е наред! — Лейни махна на Скай, докато даваше на заден. — Как мина изпитът по математика?

— Ами, екстра — отговори Тиърни, отмятайки косата си през рамо, докато проверяваше мобилния си телефон. — Изпитите за зрелостно свидетелство за средно образование са върхът. Не знам защо си правим труда, когато всеки е наясно, че е чиста загуба на време.

— Не и ако искаш да продължиш по-нататък за най-високи оценки. Значи, мислиш, че си се справила добре?

Тиърни сви рамене.

— Предполагам. О, между другото, Скай ме покани у тях през седмицата, след като минат изпитите. Ще бъде гот да излизаме с нея и приятелите ѝ из Лондон. Те са абсолютно страхотни, а тук е толкова мъртвило.

— Мисля, че трябва да го обсъдим, преди да приемеш — предупреди я Лейни. — Всъщност още не сме се запознали със семейството ѝ...

— О, мамо, отпусни се, хайде! Нейните родители са фантастични, точно като теб и татко, но малко по-строги, което трябва да те зарадва. И няма нужда да обсъждаме всичко, което правя. Ще бъда на шестнайсет дотогава...

— Това ми е ясно. Бих искала да знам какво ще правиш за рождения си ден. Татко ти се съгласи за парти...

— О, боже, изобщо не искам това. Та тук даже няма кого да поканя.

— Тиърни, това е нелепо. Имаш десетки приятели в района. Ами Модри?

— О, не започвай отново... Все още съм приятелка с нея, само че не излизаме толкова често. Това не е проблем, просто така се случва и продължаваме нататък, нали?

— Но мисля, че ѝ липсваш...

— *Мааамооо!*

— Добре, добре... Само казвам, че имаш много приятели наоколо, които отдавна познаваш и на чиито рождени дни си била...

— Което не значи, че и аз трябва да правя същото. Кълна се, че наистина не искам да прекарам рождения си ден с тях. Всички се държат като застреляни. А и те познавам, ти ще се опиташ да се включиш с всичките си майчински грижи в партито, а това е тооолкова смущаващо...

Лейни трябваше да се засмее, най-вече защото видя, че Тиърни едва се сдържа.

— Какви изпити имаш утре? — отклони темата тя.

Тиърни беше твърде заета да пише есемеси, за да отговори.

— О, боже мой, това е супер! — изведнъж възкликна момичето.

Лейни чакаше обяснение, но не беше изненадващо, че такава не последва, и в ума си тя преговори какво още трябва да направи за събота.

— Кога се връща татко? — попита Тиърни, когато влязоха в паркинга на супермаркета.

— В събота сутринта или в петък вечерта, ако може да се измъкне по-рано. Защо?

Тиърни сви рамене. Отново пишеше есемес.

— Вие двамата сте нещо необичайно — изкоментира тя. — Така де, все още сте заедно, когато всички останали родители се разделят.

— Не всички — сопна се Лейни.

— Е, почти... О, боже, ще бъде абсолютен кошмар, ако двамата скъсате. Ще ми стане ужасно неприятно. Няма да знам с кого да живея, защото обичам и двамата ви, а същото ще бъде и за Зав...

— Може ли да сменим темата? — прекъсна я Лейни, знаейки от опит колко лесно тийнейджърските хормони на Тиърни можеха да я накарат да се развълнува за нищо.

— Просто казвам, това е всичко. Мнозина жени си падат по татко, което ги прави напълно жалки. Споменах ли ти, че госпожа Келауей, учителката по английски, е луда по него? Винаги пита за него, което ме влудява. Искам да кажа, че тя е толкова *стара*... И някак странна по начина, по който се възбужда от стихотворения и такива неща.

— Не е толкова стара — възрази Лейни, въздържайки се да посочи, че Памела Келауей вероятно бе все още на четиридесет и няколко, а Том в края на годината щеше да навърши петдесет и една.

— Както и да е — промърмори Тиърни, връщайки се към телефона си.

— Ще дойдеш ли? — попита Лейни, като изключи двигателя.

— Не. Ще те чакам тук, да пазя някой да не свие колата.

Лейни завъртя безсилно очи и се отправи към магазина, проверявайки собствения си телефон по пътя. Десет минути по-късно тя отваряше багажника на комбито, за да прибере хранителните стоки, когато дочу отвътре гласа на Тиърни: „По дяволите, трябва да свършвам!“.

— Кой беше? — попита Лейни, когато се настани зад волана.

Тиърни въздъхна с досада.

— Наистина ли трябва да знаеш?

Лейни я стрелна с крайчеца на очите, докато даваше заден.

— Като говорим за татко — провлечено каза Тиърни, сякаш не бяха прекъсвали разговора — смяташ ли, че някога той самият е бил шпионин? Имам предвид, че всеки казва колко реалистични са неговите книги, а и госпожа Келауей попита дали той е работил за МИ 5... Е, някога е работил, нали?

— Знаеш, че е така, но е било преди много време, веднага след като е завършил университета.

— Чудя се дали е имал кодово име, когато е бил активен?

— Какво предизвика изведнъж любопитството ти? — развеселена от интригата попита Лейни. — Та ти никога досега не си проявявала особен интерес.

— Нищо — отвърна безгрижно Тиърни. — Просто си помислих, няма ли да е готино, ако той все още е шпионин?

Лейни не можа да не се разсмее.

Тиърни също прихна и с внезапна радостна въздишка се върна към телефона си, оставяйки майка ѝ да разсъждава, че да следва логиката ѝ е почти толкова невъзможно, колкото и да я слуша как бърбори със Скай по телефона или да дешифрира есемесите ѝ. Не че някога Лейни я шпионираше, е, може би бе хвърляла някой и друг поглед, но не беше разбрала нищо...

И все пак това, което наистина имаше значение, както често ѝ напомняше Том, беше, че каквото и да се случваше в хиперактивния мозък на Тиърни, през повечето нощи тя си беше въщи с тях и очевидно се справяше добре в училище. Що се отнася до момчетата, наистина тя постоянно говореше за тях, но с изключение на няколко срещи с братята на приятелките си през изминалата година, все още не се беше ангажирала с по-сериозна връзка. За облекчение на Лейни не беше поискала да пие и хапчета, за разлика от някои от момичетата, с които бяха пораснали заедно. Знаеше, че майките им бяха отстъпили пред това да трябва да се справят с последиците.

Тиърни щеше да попита. Нали не би отишла просто да вземе рецепта, без майка ѝ да знае? Разбира се, Лейни винаги ясно подчертаваше, че Тиърни може да се обърне към нея при всякакъв проблем, а и не беше като да не са имали откровени разговори за секс. И то често.

— Когато беше на моите години — попита Тиърни, затваряйки отново телефона — вече харесваше ли по-възрастни мъже, или то просто се случи, щом срещна татко?

Развеселена, а също така и любопитна защо задава този въпрос, Лейни обясни:

— Татко ти беше първото ми гадже, така че наистина не осъзнавах разликата.

— Това съвсем не е вярно! — извика възмутено Тиърни. — Ти си била на цели деветнайсет, когато двамата сте се срещнали, така че трябва да е имало някой преди това.

— Ако е имало, сега не мога да си спомня името му.

— Да бе, точно така! — присмя се Тиърни. — Беше ли някак невероятно, когато се срещнахте с татко за първи път? Разбра ли

веднага, че той е този?

Лейни си припомни колко наелектризирана беше тогава ситуацията... Макар че за нищо на света не би признала пред Тиърни, че родителите ѝ се бяха заключили в конферентната зала и отдали на секс, докато останалата част от издателството ги чакаха да се включат в среща на горния етаж.

Вместо това Лейни каза:

— Аз определено се влюбих в него.

Тиърни изглеждаше замислена.

— А смяташ ли, че той щеше да се ожени за теб, ако не беше забременяла? — попита тя безцеремонно.

Сърцето на Лейни спря при тези думи.

— Не съм сигурна — отвърна тя честно. — Казва, че щял да го стори, но всичко е малко теоретично, нали... Защото той все пак се ожени за мен и ето ни сега... Ала наистина трябва да зададеш тези въпроси на него, не на мен.

— Да, като че ли той ще ми отговори. Както и да е, но това, че е бил по-стар и женен, и всичко останало, наистина ли нямаше значение?

— Не бих го формулирала точно така... — намръщи се Лейни. — Но защо изведнъж стана толкова заинтересована?

— Няма причина. Просто разговаряме... Какво направиха баба и дядо, когато с татко се събрахте? Пощуряха ли, че е женен, а ти си бременна?

Лейни никога нямаше да забрави колко побесняла беше майка ѝ, нито имената, с които я нарече.

— Не забравяй, че баба ти беше католичка — рече тя — така че от нейна гледна точка всичко беше много грешно. Не че твърдя обратното, защото очевидно беше точно така, но за нея беше по-трудно да го приеме, отколкото за дядо ти.

Тиърни се усмихна.

— Дядо е такъв сладур, нали? Чакай малко — повиши глас дъщеря ѝ — тя те е родила, преди да се омъжи, така че е било малко прекалено да те тормози, когато си направила същото с мен.

Навремето и Лейни си беше мислила същото.

— Не знаем дали не е била омъжена за истинския ми баща... — прошепна тя.

Тиърни се намръщи.

— Така ли?

— Не знам. Тя никога не ми спомена нищо за него.

— Дядо познавал ли го е?

— Не. Той я срещнал тук, в Англия, след като тя напуснала Италия. Била сервитьорка в ресторанта, който той посещавал... И така, продължил да ходи там, докато тя се съгласила да излезе с него.

— Мога да си представя колко романтичен е бил, нали? — засмя се Тиърни. — О, боже мой, Макс ли идва към нас с неговата фиеста? Да, той е. Светни му да спре, мамо, трябва да говоря с него, а той не си вдига телефона.

Лейни едва успя да отбие отстрани на пътя, когато дъщеря ѝ изскочи и изтича към нетърпеливия на вид Макс, който бе спрял от другата страна на селския път. Лейни бързо провери имейлите си, в случай че е дошло нещо важно.

Изглежда, че ще мога да се върна в петък вечерта,
беше написал Том.

Доволна от решението му, тя бързо му изпрати отговор:

Чудесно. На всички ни липсваш, особено на мен.
Обичам те. ХХХ

Тя рядко пропускаше да се подпише романтично, ала той почти никога не го правеше. Беше привикнала с това, въпреки че нямаше нищо против, ако той направеше изключение от време на време.

— Обичаш ли ме? — питаше го тя понякога.

— Знаеш, че е така...

— Тогава го кажи.

— Обичам те. Е, така добре ли е?

Изричаше го просто ей така, като че ли беше задължение, което трябваше да изпълни. И все пак, когато се любеха или просто

прекарвах времето заедно, тя никога нямаше усещането, че би искал да бъде другаде.

Понякога чувстваше очите му върху себе си, докато готвеше или работеше на бюрото си. А щом вдигнеше поглед, той ѝ се усмихваше по начин, който я караше да мисли, че връзката им е толкова дълбока, сякаш можеше да се изгуби в нея. Бяха щастливи, продължаваше да си напомня тя, толкова близки, колкото е възможно за една двойка. Но защо тя никога не можеше напълно да се отърси от чувството, че той крие нещо? Може би просто беше една неуверена глупачка...

— Супер! — заяви Тиърни, когато се намести в колата.

— Макс каза ли ти къде отива? — попита Лейни, докато го гледаше как потегля.

— Не, но вероятно при Ричмънд или Хари. О, боже мой, забравих да си взема телефона. Звъня ли, докато ме нямаше?

— Ако беше, щях да отговоря — рече Лейни, излизайки отново на пътя.

— Не, недей! *Никога* не ми вдигай телефона.

Лейни я изгледа неразбиращо.

Навела глава, Тиърни проверяваше регистрираните повиквания.

Замълчаха. След известно време Лейни попита:

— Какъв изпит имаш утре?

— Религия. Чиста загуба на време.

— Добре че баба ти не може да те чуе... Много щеше да се разстрои, че не приемаш религиозните знания на сериозно.

— А ти приемаше ли ги, когато беше на моите години?

— Разбира се.

— Да бе, как пък не!

— Да, така беше.

— Мамо, ти си толкова лош лъжец. Дори баба не ходеше на църква, докато не се разболя.

Това беше вярно и Лейни все още не беше сигурна, че майка ѝ беше получила някаква реална утеха от завръщането си към бога. Но тогава двете бяха станали по-близки, което определено беше донесло известна утеха за Лейни.

Тиърни отново насочи вниманието си към есемесите и това продължи, докато спряха пред къщата. Оставяйки я, Лейни се запъти към кухнята, където Стейси отваряше бутилка вино.

— Не е ли малко рано, а? — изкоментира Лейни, слагайки торбите си на плота.

— Имам нужда — призна Стейси. — Току-що отново ми отказаха работа. Този път от Експрес.

Чувствайки колко ужасно е да те отхвърлят, Лейни посегна да я прегърне.

— Загубата е за тях — промърмори тя утешително. — Мисли за това положително, съдбата явно е подготвила нещо много по-добро за теб.

Стейси не можа да не се засмее.

— Възприемаш този скапан свят през розови очила. Предполагам, че затова всички те обичаме. Хей, как си, скъпа? — извика тя, когато Тиърни влезе през вратата. — Добре ли минаха изпитите днес?

— Аха, екстра — промърмори момичето, без да спре. — Отивам в стаята си.

— Ами поне кажи здравей на дядо — провикна се майка ѝ след нея.

— Здравей, дядо — измърмори дъщеря ѝ, без да се обръща.

Лейни погледна баща си, който очевидно нямаше представа, че току-що са го поздравили.

— Той добре ли е, Стейси? — попита тя.

— Изглежда... Не се е помръднал от стола, откакто си излязла.

— В такъв случай ще го заведа до тоалетната — реши Лейни. — Би ли разопаковала тези торби? Прибери каквото е необходимо в хладилника...

Половин час по-късно Стейси и Лейни бяха на масата с лаптопа между тях, готови да разгледат подробно вилата в Италия. Но в този миг стационарният телефон иззвъня. Стейси посегна към него, тъй като беше по-близо.

— Здравейте, тук е „Банерли Крос“ — заяви тя. — Не, не е госпожа Холингсуърт. Кой се обажда, моля? — Очите на Стейси се разшириха. — Разбирам. Той добре ли е?

Сърцето на Лейни се сви.

— Ще ви я дам — отрони Стейси. — Обажда се полицаи Дарън Бари от полицията в Страуд — обясни тя. — Очевидно Макс е бил арестуван за кражба.

Лейни застина.

— Не пиан — добави Стейси.

Лейни взе телефона, като едва се сдържа да не изстене.

— Здравейте, полицай... — Гласът ѝ трепереше. — Съжалявам, ако той причинява неприятности. Какво мога да направя?

— Някой да дойде и да го прибере — отговори полицаят. — Той ни даде вашето име.

— Колко спортменско от негова страна — промърмори Лейни, поглеждайки към Тиърни, която се върна в стаята. — Предполагам, че е в полицейското управление в Страуд?

— Тук е.

— Добре, ще бъда там след около двацет минути — изпъшка тя и затвори телефона с чувството, че предпочита да му счупи главата, вместо да го прибере. Сетне посегна към своя iPhone, който издаде сигнал за получен есемес.

— Какво става? — наостри слух Тиърни.

— Пак Макс — отговори тихо Лейни. *Попитай съпруга си за Джулия.* — О, не, не и още един проклет психопат — изстена тя. Тъй като двамата с Том редовно биваха подлагани на този вид интригантство, тя беше научила, че единственият начин да се справи беше просто да го игнорира. Ако това се превръщаше в сериозно неудобство или по някакъв начин ставаше заплашително, те обикновено предаваха въпроса на полицията.

— Така, по-добре да отида и да го прибера... — Лейни пусна телефона си обратно в чантата. — Мога само да се закълна, че ако започне да повръща в колата ми, сериозно ще съжалява!

— Опитай се да не бъдеш прекалено строга с него — извика Тиърни след нея. — Не забравяй, че той не е виновен, просто е прецакан.

Лейни все още изпитваше болка от прощалните думи на Тиърни, когато изведе Макс от полицейското управление. Изглежда, беше шофирал до града, за да си вземе дамаджана сайдер и шест бири „Фостър“ от магазина за евтина пиячка.

И е бил хванат.

Днес не ти е ден. Макс — мислеше тя кисело, потегляйки от паркинга на полицията надолу по хълма.

— Предполагам, че ще кажеш на татко за това — изсумтя той, бършейки уста с опакото на ръката си.

— Обвинен си за кражба от магазин — напомни му тя. — Трябва да се явиш пред съдията утре, така че как, за бога, си мислиш, че може да го скриеш от него?

Той потисна едно оригване и вдигна мърлявите си маратонки върху таблото.

— Така или иначе не го е грижа — провлечено изпуктя той. — Твърде зает е с шибаните си глупости, за да мисли за някой друг, освен за себе си.

Мразеше ругатните му, но знаеше, че той само ще ги увеличи, ако му възрази. Затова реши да не му обръща внимание.

— Предполагам, осъзнаваш, че ако ми беше дала малко пари, това нямаше да се случи — заяви Макс, зяпайки преминаващия пейзаж.

— Не си спомням да си ми искал — отсече Лейни, чудейки се дали не се бе опитвал да краде от чантата ѝ, когато беше съборил вазата. Никога не беше правил това преди, но не се знаеше колко далеч можеше да стигне, за да привлече вниманието или да раздаде някаква разплата за вредите, които според него са му били нанесени от разпадането на брака на родителите му.

Той се прозя, почеса обраслата си брадичка и се отпусна по-дълбоко в седалката.

— Забравих, никога нищо не е по твоя вина, нали? — изсумтя той.

Въпреки че се напрегна, Лейни се престори, че не го е чула.

— Предполагам, осъзнаваш, че ако той беше до мен, докато растях, сега нямаше да съм затънал в тая шибана каша — продължи да я предизвиква той.

Тя остана безмълвна.

— Нали така? — продължи Макс.

— Щом искаш да си вярваш в това...

— Но то е факт.

— Е, добре...

— И всички знаем защо той не беше до мен, когато бях дете.

Думите му я потресоха, каквото беше и намерението му. Но тя продължаваше да се сдържа, твърдо решена да не му достави

удоволствието да се скарат.

— Така че независимо какво казвате или какво правя аз — продължаваше да намила той — всичко в крайна сметка се свежда до едно: ти го отне от мен и майка ми! Така че би трябвало да си виновна за последствията...

Лейни не успя да се овладее и каза язвително:

— Предполагам, че би било грешка ти самият да поемеш каквато и да е отговорност за това какъв си, защото наистина не знаеш как да се справиш с нещо такова като пораснал мъж.

Той не се озъби веднага, вероятно защото замъгленият му от пиячката мозък работеше твърде бавно, за да отговори с нещо също толкова язвително.

— Мислиш си, че си много умна, нали? — успя да отвърне в крайна сметка.

Изминаха още няколко секунди, докато тя се опитваше да си припомни колко обичлив и лесен беше като дете. И колко много го харесваше, когато не изпадале в някое от тези агресивни и мрачни настроения.

— Седиш си там, в луксозния си дом — изведнъж изтърси Макс — караш шибаната си кола с всичките ти надменни приятели и се правиш на перфектната съпруга на известен автор. А всъщност си курва, която краде чужди съпрузи.

Зашеметена от обидата, тя се опита да овладее обхваналата я ярост. Стисна зъби, за да не избухне.

— Обзалагам се, че ще издадеш на татко, какво съм казал — присмя се той.

С изпълнен с презрение глас, Лейни отвърна:

— Изненадвам се, че ти все още се държиш като момче, когато повечето двайсет и една годишни, които познавам, са възмъжали...

— Какво? — изръмжа Макс. — Какво бръцолевиш, по дяволите? — извика той, очевидно подразнен. — Никога не ти е пукало за мен или за майка ми, докато растях. Интересуваше те само да хванеш баща ми и да станеш известната госпожа Холингсуърт. Е, майната ти, казвам ти аз. Майната му и на него!

Лейни мълчаливо зави от главния път към селата.

— Ще можеш да му го кажеш лично — рече тя — когато се върне в петък. Сигурна съм, че ще му е интересно да чуе твоята гледна

точка за нашия брак. Що се отнася до мен, предпочитам да не те слушам повече, благодаря.

— Така ли? Не можеш да го понесеш, а? Не искаш да приемеш, че се е оженил за теб само заради баща ти. Не би могла да го хванеш по друг начин.

Изведнъж ѝ се прииска да го удари. Отби внезапно встрани от шосето.

— Можеш да вървиш пеш останалата част от пътя — вбесена му каза тя.

— Ооо, дамата наистина се ядоса! Изхвърля доведения си син като боклук...

— Просто се махай, Макс. Слизай от колата ми и следващия път, когато загазиш, не ми се обаждай.

Той я погледна ухилен, явно тържествуваше.

— Няма да ходя никъде, човече.

— Махай се — кипна тя.

— Ще ме заставиш ли?

Знаейки, че не може, Лейни облегна глава на ръцете си и опита да си поеме дъх.

— О, майната му, тя плаче — подигра се той.

— Сигурна съм, че много би ти се искало, но аз всъщност просто се чудя защо си толкова противен...

— А аз просто изтъквам, че целият ми живот е прецакан заради теб. Аз трябваше да раста без баща...

— О, за бога! Ти беше с нас всеки уикенд, когато майка ти го позволяваше. Той винаги е бил до теб...

— Няма начин да е бил до мен, след като е бил с теб и с *твоите* деца. Тези, с които го прилъга, за да си сигурна, че ще го задържиш. Така че не се опитвай да ми пробутваш шибаните си глупости, че е бил до мен...

— Стига! Просто спри — извика Лейни. — Ти печелиш, така става ли? Получи това, което искаше. Нарани ме, накара ме да се чувствам като най-големия егоист на света. Това достатъчно ли ти е? Искаш ли още? Или вече свърши?

Макс изглеждаше леко доволен от изблика ѝ. Той сви рамене и скръсти ръце.

— Не знам защо се държиш така истерично, когато аз съм оцетеният тук... — отрони с леко примирителен тон.

— Оцетеният ли? — повтори невярващо тя. — С какво, по дяволите? Живееш в *моята* къща, правиш абсолютно всичко, за да предизвикаш проблеми в брака *ми*, за да разстроиш Тиърни и Зав...

— Не е така! — извика яростно той. — Кога си ме чувала да ги нападам? Хайде, кажи ми глупостите, които си мислиш...

— Не ти ли е минавало през ума, че начинът, по който се държиш с мен напоследък, не ги засяга? Аз наистина не знам какво става с теб, Макс, но аз съм им майка, за бога, те биха ме защитили, така както ти — Ема. Ала искам да ми отговориш, къде е майка ти сега? Къде беше, когато ти се появи след една пропусната година, натрупал сериозни дългове? Тя ли се грижеше за теб тогава? Чакаше ли те с отворени обятия? Точно така, по дяволите! Нямах я. Живееше си в САЩ, нов съпруг, нова кариера... А дали те покани да идеш при нея? Каза ли ти изобщо, че ще се омъжва? Ако не беше баща ти, може би щяха да те убият в Тайланд или щеше да си в затвора до края на живота си. И със сигурност щеше да си на улицата, когато се върна, защото нямаше работа, а и не възнамеряваше да търсиш... И сега, вместо да си поне благодарен за това, което баща ти е направил за теб, ти се мотаеш в пристройката като скитник! Купонясваш, пушиш дрога, взимаш бог знае какви други видове наркотици, изпадаш в ярост и ме караш да се чувствам ужасно всеки път, когато ме погледнеш... Ти се превръщаш в нищожество, Макс Холингсуърт. Неудачник без перспектива, без капка благоприличие. И с толкова много горчивина и самосъжаление, които те разяждат... И с цялото си нахалство се опитваш да ми кажеш, че вината е моя! *Майка ти е тази, която те е възпитала, не аз.*

Лейни млъкна. Въздухът около нея сякаш вибрираше. Чувстваше се толкова потресена, така зашеметена от собственото си избухване и ужасните неща, които беше изрекла, че не можеше да повярва, че се е случило. Макс беше едва на двасет и една, за бога, а тя току-що му се беше нахвърлила, сякаш той беше виновен за угризенията ѝ, които често я връхлитаха...

Мина доста време, без нито един от тях да проговори. Тя не можеше да се застави да го погледне. Накрая отрони:

— Съжалявам. Не мисля дори половината от това, което току-що казах. Но кълна се, Макс, понякога ме предизвикваш толкова силно, че се чудя какво, по дяволите, да правя с теб. Изобщо не показваш никакви признаци на желание да си помогнеш сам или да направиш нещо в живота си, а би ми се искало да го сториш. Не за мен, а за себе си... Защото, ако щеш ми вярвай, аз съм загрижена за теб и наистина ти желая най-доброто...

Той все още мълчеше. Просто седеше и гледаше право напред. Единствено присвитите му и побелели устни показваха колко е ядосан. И наранен...

— Съжалявам — повтори Лейни.

Съзнавайки, че няма смисъл да се опитва да поправи нещата точно сега, тя отново излезе на шосето, за да продължи по пътя към дома.

Никой от двамата не проговори отново. Тя не вдигна телефона си, който извън няколко пъти. Просто остави тишината да ги погълне. Щеше ѝ се само да отвори прозореца и да остави жестоките ѝ думи да отлетят с вятъра...

Когато най-после спря пред къщата, тя все още се колебаеше дали да каже на Том какво се е случило. Страхуваше се да мисли за ужасния скандал, който щеше да избухне между баща и син.

След като Макс слезе от колата, Лейни заобиколи и го погледна в лицето. Въпреки че беше втренчил очи някъде над главата ѝ, тя можеше да види, че все още беше ядосан и без съмнение се опитваше да измисли някакъв начин да я накаже.

Не беше сигурна какво друго може да изрече, освен „да се опитаме да забравим последния половин час“. Но преди да успее да промълви и дума, Макс изведнъж я сграбчи и я притисна към себе си в груба прегръдка.

Лейни беше толкова шокирана и стъписана, че ѝ трябваше време, за да разбере, че момчето не възнамерява да я нарани. После той се отдръпна и без да я погледне, тръгна към пристройката.

И затвори вратата зад себе си...

ГЛАВА ТРЕТА

В петък вечерта Лейни чувстваше само облекчение, че сестрите ѝ, както се очакваше, бяха отменили посещението си. Беше толкова заета през целия ден, а и трябваше да навакса часовете, които беше загубила вчера, за да отведе Макс в съда.

Беше ѝ странно и донякъде забавно, че двамата с Макс все още не си говореха, освен чрез есемеси. Тя го попита дали иска да го закара до града за явяването му пред съда, а той отговори кратко: *Супер*. През целия път пътуваха мълчаливо. След изслушването, на което бе получил глоба от петстотин лири и четири часа общественополезен труд, той поиска да го остави в дома на приятеля му, за да прибере колата си.

Точно как щеше да осигури пари, за да плати глобата си, тя нямаше представа. С малко късмет щеше да си намери работа. Така поне можеше да покаже чувство за отговорност, незабелязано от никого досега. Тя не се съмняваше, че го притежава, въпросът беше просто да го докаже...

Лейни чу, че отвън спира автомобил и усети, че започва да се усмихва. Знаеше, че според някои жени е необичайно след шестнайсетгодишно съжителство сърцето ѝ да се преобръща, когато у дома се връща съпругът ѝ, ала за нея това беше възхитително нормално.

Тя обожаваше тръпката да види Том, след като беше отсъствал цяла седмица. И защо не, когато той беше най-привлекателният мъж, когото някога бе срещала. Е, наистина по малко необичаен начин, но пък животът с него никога не беше скучен. Тя толкова много го обичаше.

Рядко се караха, въпреки че когато го правеха, останалите от семейството бягаха, понеже не беше безопасно да останат в стаята, където двамата хвърляха каквото им попадне под ръка. Но ако последната книга на Том вървеше добре, почти нищо не можеше да го развълнува. А щом той беше в хубаво настроение, сякаш и всички

останали бяха. Макар че и тогава Лейни знаеше от дългогодишен опит, че творческият процес може да се промени за един ден, така че най-добре нищо да не се приема за даденост.

Все едно живея с бомба със закъснител, признаваше му тя често. А това означаваше, че никога нямаше представа кога може да избухне и колко опустошителна може да бъде експлозията.

— А с теб, любима — отвръщаше той — е същото, като да живея с прилива. В един миг съм пометен от причините, поради които си толкова жизненоважна за всичко, а в следващия се чувствам така, сякаш се давя в теб.

Въпреки че разбираше какво има предвид, тези думи винаги малко я жегваха, тъй като знаеше, че понякога се показваше прекалено зависима.

Наблюдавайки го сега, как излезе от колата си, как се смее и подхвърля радостния Зав, тя почувства толкова гордост и любов да се преплитат в сърцето ѝ, че едва забеляза другата кола, спряла зад неговата...

Зав веднага се втурна да поздрави чичо си Грант — по-малкия брат на Том. Беше дошъл с Кара — новата му съпруга. Тя нямаше представа, че ще идват тази вечер, но така беше в тяхната къща, гостите винаги се появяваха неочаквано, поради което обикновено готвеше за повече хора...

Том се отправи към кухнята и докато го наблюдаваше, тя усети как емоциите ѝ пламват отново. Когато дойде до нея и прокара свободната си ръка в косата ѝ, тъмносивите му очи ѝ казаха повече отколкото думите колко се радва, че си е у дома. Тя ценеше тези погледи почти колкото секса, който щеше да последва по-късно, макар че тази вечер имаше чувството, че той е леко смутен.

Преди да успее да го попита, Грант и Кара нахлуха през вратата след него.

— Видях ги зад мен, когато завих към селото — обясни мъжът ѝ, вземайки пощата си, докато Кара помете Лейни в задушавача прегръдка.

— Бога ми, изглеждаш страхотно — обяви Кара, чиито лъчезарни сини очи и черешовочервени устни я правеха според Лейни истинската красавица в стаята. — Надявам се да нямаш нищо против, че ти се изсипахме по този начин. Знаем, че ще имаш гости утре вечер,

така че обещавам да те оставим на мира, преди да дойдат... Просто не можехме да минем оттук и да не се отбием.

— Щях да се почувствам много обидена, ако не бяхте дошли — уведоми я Лейни. Тя много обичаше Грант и Кара, които наскоро се венчаха в местната църква, след което беше последвал разточителен прием тук, в къщата. — Можете да се присъедините към гостите, ако желаете — продължи тя, докато прегръщаше Грант. — Ще бъде много лесно да добавим още две места.

— О, бихме се радвали — увери я Кара — но баба ми ни очаква и не можем да я разочароваме.

— Какво готвиш? — любопитства Грант. — Мирише адски вкусно...

— Любимото ми — забърбори Зав. Бузестото му младо лице беше измърляно, а гъстата му черна коса стърчеше във всички посоки. Той беше такава смесица между Том и Лейни, че беше невъзможно да се определи къде започва единият и къде свършва другият. Със сигурност приличаше повече на баща си в ненаситната си страст за ръгби, крикет и футбол, а и току-що беше тренирал на игрището. — Нарича се печен бургер със сирене — информира той леля си и чичо си. — Мама не ни го прави много често, защото не било достатъчно здравословно, но и татко наистина го обича. Нали, татко? Така че тази вечер ни е позволено, а аз помогнах да го направи.

— О, не! — извика поразена Кара. — Няма ли край дарбите ти?

— Толкова е голям — продължи Зав, протягайки ръцете си колкото може по-широко — а после имаме прасковен сладолед. Татко?

— Кажу ми, Зав... — Том остави пощата си, за да отвори една бутилка вино.

— Със сигурност ли ще дойдеш на мача ми утре?

— Абсолютно — потвърди Том. — Предполагам и чичо Грант би искал да се присъедини към нас, ако не трябва да бърза преди обяд.

— Бройте ме и мен — отговори Грант, докато вадеше чаши от бюфета и ги подаваше на Кара.

— Къде е Тиърни? — попита Том, докато Лейни изсипваше пликче шамфъстък в купичка.

— Отиде на разходка с татко и Шърман — отвърна тя. — Трябва да се върнат всеки момент. Блаженство — усмихна се тя, когато той ѝ подаде чаша вино.

Искаше да го разпита повече как е минала неговата седмица, дали са се оправили нещата на снимачната площадка, когато си е тръгнал днес... Вероятно не, помисли си, имайки предвид колко замислен изглежда. Обаче както обикновено личните им разговори трябваше да почакаат, докато останат сами.

Щом вдигнаха чаши за приятелите и семейството, вратата се отвори и Макс бавно влезе. Лейни забеляза с известно учудване, че изглежда сякаш току-що си е измил косата и много вероятно е взел душ. Каква изненада!

Том гледаше по-големия си син с известен интерес.

— Всичко наред ли е? — попита той внимателно.

— Да, екстра — отговори Макс, избягвайки погледа на баща си.
— Привет, Грант, Кара. Тук ли сте за уикенда?

— Не, само тази вечер — отвърна Кара. — Как върви при теб?

Той вдигна рамене.

— Нищо особено, нали знаеш...

Том продължи да го гледа неразбиращо.

— Всъщност аз излизам — информира ги Макс. — Просто реших да дойда да кажа здрасти, преди да тръгна.

— Накъде поемаш? — попита непринудено Лейни, като започна да реже една краставица. — На някое хубаво място ли?

— Обзалагам се, че хубавец като него има среща с гадже — подхвана Грант.

— Той си е винаги с много гаджета — уведоми ги Зав. — Ще се виждаш ли с Кристи тази вечер? Смятам, че тя е наистина върхът.

Макс изглеждаше развеселен от жаргона на доведения си брат.

— Предполагам, че това няма нищо общо с братовчед й, който подписа с „Уест Бромич“? — пошегува се той.

Зав се засмя доволно.

— Може да получим някои безплатни билети, ако продължаваш да се виждаш с нея, въпреки че би било по-добре, ако беше подписал с „Ливърпул“, нали, татко? Само си представи как щяхме да ходим на всички мачове, че дори щяха да ни пуснат в съблекалните с хубавец като него.

— Мисля, че татко ти може да те вкара така или иначе — предположи Кара.

— Може и го е правил — увери я Зав. — Ходихме през миналия сезон, нали, татко? Беше наистина страхотно. И Макс беше, нали, Макс?

— Бях — потвърди Макс. — Татко, може ли да взема комбито тази вечер? „Краудед Хаус“ свирят в Бъркли и така ще се съберем повече хора, отколкото ако съм с фиестата.

Том погледна Лейни, като че се допитваше до нея.

— Не виждам никакъв проблем — отговори той.

Свивайки рамене тя каза:

— Нямам нищо против. Искаш ли да вземеш нещо за пиене? Сигурно ще мога да намеря и някаква храна за пикника.

Макс изглеждаше изумен.

— Би било абсолютно страхотно, ако можеш.

С иронична усмивка тя отиде до килера да вземе хладилната чанта, докато Том и Грант излязоха навън с питиетата си, а Зав помагаше на Кара да сложи масата.

— Каза ли му вече? — попита тихо Макс.

Лейни осъзна, че има предвид глобата за неговата кражба.

— Не, още не, но мисля, че ще трябва, защото ако пишат в местния вестник и той разбере оттам, ще ни излезе солено.

— Ще стане така или иначе... — промърмори той.

Лейни го натовари с бутилки и различни закуски, преди да му даде ключовете на старото комби, което бяха купили още преди раждането на Тиърни. Докато Макс излизаше през задната врата, Том извика, че иска да го види в кабинета си между три и четири на следващия ден, за да си поговорят какво е правил, докато го е нямало.

— Може да е добра възможност сам да му признаеш какво се е случило? — предложи Лейни.

— Да, точно така... — Макс махна мрачно на баща си и тръгна към колата.

— Е, как се разбира Стейси с новото гадже? — любопитства Кара, когато Лейни се върна в кухнята. — Запозна ли се вече с него?

— Не, не съм. Поканихме ги утре вечер, но тя ни отказа. Смята, че нашият кръг, както обича да ни нарича, ще му дойде малко повече, преди Мартин да ни е опознал.

— Мисля, че мога да я разбера — подсмихна се Кара.

— Както и да е, сега, когато Том се върна, най-вероятно ще се срещнем в някоя кръчма само ние четиримата. Очевидно той е запален почитател на Том, така че не мисля, че има опасност да не се разберат. — Тя спря да говори и надникна с любопитство през прозореца, където Том и Грант, изглежда, спореха за нещо до беседката. — За какво мислиш, че става дума? — попита тя, когато Кара се присъедини към нея.

— Нямам представа, но не изглеждат щастливи, нали? Какво става, за бога?

— Грант спомена ли нещо, преди да дойдете? — загрижено попита Лейни.

— Нито дума. Доколкото знам, той наистина очакваше с нетърпение да се види с Том.

Лейни гледеше как Грант сложи ръка на рамото на Том, а мъжът ѝ го наблюдаваше с ледено мълчание. Том се обърна, а Грант остана да стои безпомощно. Стори ѝ се разстроен, но беше трудно да се каже от това разстояние.

После изведнъж всичко се промени, когато Тиърни се втурна през моравата, цялата само дълги крака и развяваща се коса. Тя се хвърли в ръцете на баща си, а след това се здрависа с чичо си. Питър, също толкова развълнуван, я следваше по петите с накуцващия Шърман.

— О, не! — изпъшка Лейни. — Горкият Шърман, артритът му очевидно отново се е изострил... — И като добави наум да вмъкне и посещение при ветеринаря в понеделник, тя отиде към звънящия телефон.

След минути Том въведе разтревожения Питър през вратата.

— Не исках да го направя — говореше Питър. — Просто не можех да спра.

— Не се притеснявай — успокояваше го Том — ще те оправим.

Предполагайки какво не е наред, Лейни се запъти да го поеме, но Том я спря.

— Няма нищо. Аз ще се справя.

— Лейни, то беше там, а след това го нямаше — каза Питър.

Взирайки се в озадачените сини очи на баща си, Лейни обхвана лицето му с ръце и го целуна.

— Всичко ще бъде наред — увери го тя. — Том ще те почисти и после ще седнем на една чудесна вечеря.

Питър кимна и потупа ръката на Том, която той беше поставил върху неговата. Когато излязоха в коридора с предания Шърман по петите им, Лейни се обърна към Грант, който ги бе последвал в кухнята.

— Би ли занесъл кучето нагоре по стълбите? — попита тя. — Очевидно изпитва болка, но мрази да бъде разделен от татко.

— Остави го на мен — отговори Грант и следвайки Том и Питър, затвори вратата зад себе си.

— Сигурно ти е много трудно — изрази съчувствие Кара, когато Лейни неуверено си пое дъх.

Лейни не можеше да го отрече.

— Често ли се случва?

— Инконтиненцията ли? Все по-често тези дни — отвърна тя, поглеждайки влизащата Тиърни. — Щеше да му е по-лесно, ако не осъзнаваше, че това става. А така той се чувства толкова засрамен, че накрая ужасно се обърква. Сякаш вече не е в достатъчно голяма каша. Тиърни, можеш ли да отидеш и да разбереш къде се запиля Зав?

Тиърни прегърна Кара, взе си парче краставица и отиде да търси брат си.

В стаята ѝ на горния етаж цялото внимание на Тиърни се насочи към лаптопа ѝ. Той беше там, на линия, отделяше време, за да ѝ напише съобщение и да я попита дали е щастлива.

Само почакай да каже на Скай.

Пръстите ѝ почти трепереха, докато пишеше своя отговор.

Сега съм щастлива.

Това е добре.

А ти?

Разбира се. Контактувам с теб.

Отчаяно искаше да го види, но нямаше смелостта да го каже. Макар че последния път той беше обещал, че определено ще се срещнат отново.

Той пишеше.

Разбираш ли защо не мога да те видя този уикенд?

Цялата гореше от копнеж.

Да, но ми се щеше да можеше.

Знам. И аз бих искал... Ти стана много специална за мен.

Тя усети внезапно, че остава без дъх. Отчаяно ѝ се прииска да го види, дори само по скайп, но сега нямаше време.

И ти си специален за мен, написа дръзко тя и усети как тялото ѝ застина.

Не остана дълго до рождения ти ден. Само седмица от утре. Ще можем ли да го прекараме заедно?

Работя по въпроса. Казах, че ще бъда при моя приятелка в Лондон. Тя е съгласна. Определено ще ме прикрива.

Това е добре. Ще се постарая да прекараш наистина щастливо.

Мислейки за единствената им целувка, тя почти проплака от ужас и вълнение.

Поиска ли от родителите си четец за електронни книги?

Да.

Добре. Ще ми достави страхотно удоволствие да мисля, че четем същите книги по едно и също време.

Можем да го направим сега.

Наистина бихме могли, но бих искал да купя книгите за теб и да ги изпратя на твоя четец. Ще са подарък от мен за теб.

Благодаря.

Къде си в момента?

В спалнята ми. Къде си ти?

В ужасна дилема. Не мога да спра да мисля за теб.

Впечатлена и измъчвана от думите, тя знаеше, че е влюбена.

Също и аз, отговори му Тиърни.

— Скъпа, тук ли си? — повика баща ѝ, чукайки на вратата.

Тя тръшна капака на лаптопа си.

— Идвам — извика, а сърцето ѝ буквално изскочи от гърдите. Изтича до вратата и като я отвори широко, направо скочи в ръцете на баща си.

— Какво правиш на нашия етаж? — попита изненадано Тиърни.
— Ти никога не се качваш тук.

— Виках те, но ти, изглежда, не ме чу — отвърна баща ѝ, а тя го хвана под ръка, отвеждайки го към стълбите.

— Съжалявам, увлякох се със Скай. С нея стават разни работи, така че трябваше да ѝ говоря. Знаеш ли къде е Макс тази вечер?

— Отиде на някакъв концерт... Защо?

— Просто се чудех. По-скоро Скай. Тя доста го харесва, но не му казвай... О, боже, аз трябваше да намеря Зав. Слязъл ли е долу вече?

— Да, чакаме само теб.

Тя постави ръцете си на раменете му, докато той слизаше по тясната стълба пред нея, и попита:

— Е, как си ти? Добре ли прекара седмицата в Лондон? Липсваше ни, нали знаеш. Надявам се, че и ние сме ти липсвали.

— Разбира се — увери я той.

— Снимахте ли, или само правехте кастинг и други такива?

— По малко и от двете. Но сега ми разкажи за теб. Как вървят изпитите?

— Ами екстра. Мисля, че се справям доста добре.

Баща ѝ погледна мобилния си телефон, който иззвъня, че има есемес, и продължи надолу по главното стълбище към хола.

— Кажу ми на мама, че веднага идвам! — поръча ѝ той и изчезна в кабинета си, като затвори вратата след себе си.

Когато прочете съобщението, мускулите на лицето му се напрегнаха. *Изпратих на жена ти есемес, казвайки ѝ да те попита за Джулия. Просто помислих, че трябва да знаеш.*

Той бързо набра номера.

— Защо го направи? Какво целиш с това?

— Знаеш моята цел...

— Но ти се съгласи да ме оставиш да го сторя в удобно време.

— Там е въпросът, Том, не можем да си позволим лукса време. —

Очите му помръкнаха.

— Условията, които ми налагаш... Правиш го почти невъзможно, по дяволите...

— Моля те, не ми се сърди. Не исках да се случи по този начин...

И преди той да успее да каже нещо повече, линията прекъсна.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лейни си миеше зъбите, когато чу Том блажено да се протяга, събуждайки се в спалнята.

Отиде до вратата и застана на прага. Наблюдаваше ранните утринни слънчеви лъчи, които хвърляха светлинна преграда между тях, придавайки на просторната стая мек, почти приказен вид. Очите му срещнаха нейните и тя усети, че я залива приятна топлина. Снощи, когато тя се качи да си легне, той вече спеше дълбоко, отметнал едната ръка над главата си, а чаршафът едва покриваше хълбоците му...

Така беше и сега. Тя приближи до него и видя, че е готов, както и тя, да отпразнуват завръщането му напълно...

Мина доста време, преди да се върне в банята, все още леко замаяна от удоволствието на споделената им страст. Той посегна към телефона си, за да провери съобщенията, дошли през нощта.

— Добре ли си? — попита Том, когато тя излезе изпод душа.

— А ти как мислиш? — отвърна Лейни и взе кърпата, която той ѝ подаде. — Не ми ли личи?

Том се усмихна закачливо и се обърна към умивалника.

— Мръщеше се — каза той на отражението ѝ в огледалото.

— Наистина ли? — изненада се тя. — Предполагам, че просто съм се замислила.

Тъй като Том не попита за какво, Лейни продължи да си подсушава косата, а той започна да се бръсне.

Всичко беше толкова нормално и спокойно на пръв поглед, както обикновено в събота сутрин, но все пак някъде зад завесата на тази безметежност тя не можеше да не усети нещо тревожно...

Вероятно причината не беше в него. В действителност сигурно беше в нея. Тревожеше я предстоящото пътуване до Италия и това, което майка ѝ може би беше крила през всичките тези години...

Колко ужасена беше Алесандра, когато осъзна сериозността на състоянието си. Същото беше и с Лейни, макар че тя направи всичко възможно да не го показва. По ирония на съдбата за нея това беше и

време на радост, тъй като Алесандра се обърна към нея в часа на нужда.

За първи път тя се почувства наистина специална за майка си, въпреки че не станаха достатъчно близки през бурните години, които последваха. Поне дотам, че Алесандра да отговори на всички въпроси, които Лейни отчаяно искаше да ѝ зададе. Ала стана ясно, че само Лейни би могла да удовлетвори потребностите на майка си. Не че някога Алесандра призна това. Но с течение на времето и разпространението на смъртоносния рак в утробата ѝ, тя беше станала раздразнителна и направо изпадаше в паника, ако Лейни беше далеч от нея за по-дълго. Имаше моменти, когато Лейни сякаш действително усещаше болката на майка си, мъката и страха, обхванали Алесандра, когато нейните вътрешни демони започваха да я измъчват.

— Не е твоя вината — каза тя на Лейни един ден с дрезгав глас, едва излизащ от мрачните ѝ дълбини. — Никога не е била твоя вината.

Лейни галеше набръчканата кожа на бузите ѝ.

— Какво не е? — попита тя нежно.

Очите на Алесандра бяха безумни, далечни, замъглени от болката.

— Това, което се случи... Което направиха... — прошепна тя. — Съжалявам, Еленора. Можеш ли да ми простиш? Моля те, кажи, че ми прощаваш.

Осъзнавайки, че думите отваряха малък достъп към миналото ѝ, Лейни стисна здраво ръката на майка си и рече:

— Разбира се, че ти прощавам, но ми се иска да ми кажеш...

— Не, не питай. Не ти ще носиш срама. Забрави ги, Еленора. Те вече не са нищо за нас. Просто се грижи за татко. Обещай ми, че ще се грижиш за него.

— Знаеш, че ще го направя.

Усмивката на Алесандра беше като болезнена гримаса.

— Сега трябва да поспя — прошепна тя. — *Stai con me mentre dormo.* — После Лейни разбра, че това означава „Остани с мен, докато спя“.

Майка ѝ често говореше на италиански през последните си дни, но тъй като винаги бе отказвала на Лейни възможността да научи езика, тя не можеше да разбере нещо повече от виковете: *Nonnina, Nonnina*. Измъчваше се, чувайки я да призовава баба си накрая. Коя

беше бабата на Алесандра? Какво е станало, за да ги раздели? Защо никой от Италия никога не дойде да потърси своята дъщеря, сестра, племенница, съпруга?

Гласът на Том прекъсна мислите ѝ.

— Пак се мръщиш — каза той, измивайки бръснача си.

Изражението на Лейни се разведри.

— Просто обмислям нещата за тази вечер — набързо импровизира тя. Не че той имаше нещо против да говори за майка си, просто наистина трябваше да се съсредоточи върху предстоящия ден. — Опитвам се да си спомня кой и кога трябва да пристигне, кой ще остане да пренощува, от коя сергия да взема цветя, когато отида на пазара. Не можеш да си представиш колко стресиращо е да бъда себе си.

Той бавно повдигна вежди и отрони:

— Стига това да е всичко... — Млъкна и сетне добави: — Ако има нещо друго, ще ми кажеш, нали?

— Разбира се — бързо се съгласи тя, макар молбата му да я изненада. — И се надявам, че същото важи и за теб. Всъщност това ми напомни да те попитам: имахте ли някаква разправия с Грант? Изглеждахте доста напрегнати в градината снощи и той не беше словоохотлив както обичайно по време на вечерята. Случило ли се е нещо, за което трябва да знам?

— Опитва се да ме накара да участвам в една от неговите луди инвестиционни схеми, а аз не се хващам на въдицата.

Тъй като това не беше необичайно между братята, тя остави този въпрос и може би щеше да го забрави съвсем, ако не завари Грант и Кара готови да си тръгнат, когато слезе долу.

— Какво става? — попита тя. — Дори не сте закусили.

— Бабата на Кара е паднала — обясни Грант, като дойде да я прегърне. — Нищо сериозно. Но просто решихме, че трябва да отидем веднага там.

— Разбира се — съгласи се Лейни. — Божичко, надявам се, че всичко ще е наред.

— Сигурна съм, че ще се оправи — каза Кара, проверявайки телефона си. — За щастие сме наблизко.

Чудейки се дали тя умишлено избягва погледа ѝ, Лейни се опита да измисли какво да каже. Нещо тук не беше точно...

— Няма ли да изчакате да си вземете довиждане с Том? — попита тя, когато Грант се отпрати към колата.

— Ще му се обадя — отвърна той, без да поглежда назад. Кара протегна ръце и срещна погледа на Лейни по начин, който странно я смути.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо... — каза тя любезно.

Озадачена, Лейни отвърна:

— И ти също. И не забравяй да ми съобщиш как е баба ти.

Минути след като те отпътуваха, Том влезе в кухнята, облечен с анцуг и маратонки, готов да отидете на футбол със Зав.

— Май чух някой да пристига? — попита той, като извади кана портокалов сок от хладилника.

— Всъщност Грант и Кара си тръгнаха — осведоми го Лейни. — Оказа се, че баба ѝ паднала.

Ръката на Том за миг застина във въздуха, но той не каза нищо и просто продължи да налива.

— Какво става? — попита Лейни. — Нещо не е наред ли?

— Просто го остави — промърмори той. — Ще го преодолее. А къде е Зав?

Тъй като не искаше да настоява за подробности, защото Зав и Тиърни вероятно щяха да се появят всеки момент, тя само каза:

— Не съм го виждала.

— Ще отида да го викна — рече Том.

Едва беше стигнал до вратата, когато Зав се появи, пързаяйки се по коридора.

— Привет, татко. Чудесно, станал си. Ще правим ли палачинки за закуска? Снощи каза, че може.

— Не се притеснявай, не съм забравил — обеща Том, като разроши и без това вече рошавата коса на сина си. — Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Колко ще направим, татко?

— Около една дузина? — предложи Том.

— Аз мога да изям шест — гордо ги осведоми Зав.

— Знам, че можеш — засмя се Лейни, обхвана лицето му с ръце и го зацелува.

— Толкова е лигаво — запротестира той, избърсвайки целувките. — Татко никога не прави така, нали, татко?

— Прави го само с мен — каза му Лейни с весели пламъчета в очите.

В стаята си на горния етаж Тиърни се беше сгушила под завивките, опитвайки се да преодолее махмурлука си. Не беше лесно, след като бе погълнала един тон желе с водка снощи при Макс. Това беше нещо наистина диво, почти толкова, колкото коктейла *jagerbomb*, с който двете със Скай се бяха напили предишния път, когато бяха там...

Скай тогава се беше изложила напълно... И снощи също не беше съвсем на себе си, когато Тиърни, залитайки, се прибра в стаята си към четири часа.

За разлика от Тиърни, Скай беше отишла на концерта с Макс и неговите приятели, така че цяла нощ беше пила и пушила дрога. Очевидно беше писала на Макс към осем часа и той ѝ беше предложил да отиде да я вземе от пансиона до училището, ако може да се измъкне. Но това прасе Макс отказа да се върне за Тиърни. *Още нямаш шестнайсет*, беше отговорил, когато тя му писа есемес, молейки да вземат и нея.

Боже, мразеше го понякога.

И все пак, поне не я изхвърли, когато се промъкна там, след като всички се прибраха, нито пък я спря да нагъва желето. Другите наоколо се натискаха, мляскаха и правеха разни неща, чак да ти е неудобно да гледаш. Тиърни беше единствената, която нямаше партньор, не само защото бе сестра на Макс и недостъпна за приятелите му, но понеже и тя така или иначе не се интересуваше от никого от тях...

Според нея те бяха просто група смръдльовци, които си въобразяваха, че са страшно готини само защото пушеха марихуана и куфееха, докато слушаха силна музика от групи, които тя не можеше да понася. Макс беше толкова странен, увличаше се по същата музика като баща ѝ. Те дори ходеха заедно на концерти понякога. Няма начин някой да я накара да иде да гледа стари нещастници като Ерик Клептън, Джаксън Браун или Били Браг.

Чудеше се дали Скай все още е там, просната в безсъзнание на леглото с Макс, както Тиърни я завари преди няколко седмици...

Скай отиваше докрай с момчетата още от четиринайсетгодишна. Всъщност така правеха доста от приятелките им или поне се хвалеха. Тиърни беше сигурна само за Скай, както и за себе си и Модри, че никоя от тях двете още не го е направила. Но тя определено щеше да го направи...

Отваряйки насила очи, погледна колко е часът и простена. Осем и десет. Може би трябваше да се увери, че Скай се е прибрала навреме в пансиона, за да я вземат родителите ѝ. Ако се появят и разберат, че я няма, „Банерли Крос“ беше първото място, където щяха да я потърсят, а по никакъв начин не можеше да рискува да ѝ забранят да отиде у Скай след изпитите. Ако се разбере, че приятелката ѝ се е забъркала с Макс, не знаеше как може да реагира баща ѝ.

Тиърни набра номера на Скай.

— Къде си? — попита шепнешком, когато тя ѝ отговори. — Моля те, кажи ми, че не си все още при Макс.

— Не, един от приятелите му ме остави в пансиона преди двадесетина минути, така че се успокой.

— Никой от моите старци не те видя да си тръгваш, нали?

— Нямахте и следа от тях, така че не мисля. Снощи беше наистина супер, нали? Това желе е абсолютно страхотно.

— Абсолютно.

— Е, чу ли се с човека тази сутрин?

Тялото на Тиърни потръпна и очите ѝ се премрежиха, когато погледна компютъра си.

— Не още — отговори тя мрачно. — Но там, където се намира, все още е посред нощ.

— Разбира се, той положително ще те потърси. Напълно е откачил по теб.

Тиърни малко се ободри.

— Така ли мислиш? — Смяташе, че е вярно, но ѝ харесваше да чува Скай да го казва.

— Да не си луда? Аз съм го виждала с теб само веднъж, но не смятам, че погледна някоя друга през цялото време.

Тръпнейки от спомена, Тиърни усети, че ѝ се вие свят от вълнение, като си спомни нощта, когато се целунаха за първи и единствен път. Беше прокарал ръце през косата ѝ, надолу по гърба и бедрата ѝ, притискайки се в нея, показвайки ѝ колко много я желае.

Толкова отчаяно искаше той отново да го направи и да отиде по-далеч, че почти й прилоша при тази мисъл...

— Ами когато Макс едва не ни хвана? — ахна тя задъхано. — О, боже мой, аз наистина мислех, че ни е видял.

— Щеше, ако не бях изтичала към него — припомни й Скай.

— Ти беше страхотен пазач.

— Така е и съм готова да ти бъда алиби, когато дойдеш в Лондон. Уреди ли го вече с вашите?

— Не, но не мисля, че ще има проблем.

— Това ще бъде най-хубавият шестнайсети рожден ден, който някой някога е имал — увери я Скай. — Ще ти хареса, казвам ти, особено с него... Той е така, нали знаеш, опитен и всичко... Това е, което ми харесва в Макс, той наистина знае какво прави...

— Ох, прекалено много информация — бързо я прекъсна Тиърни и се обърна към компютъра, който иззвъня. — О, боже мой, той е! Звъни ми по скайпа — извика тя. — Трябва да свършвам! — И като приключи рязко разговора, се втурна към компютъра и кликна върху него.

— Привет — каза той сънено, когато красивото му лице се появи на екрана. Беше тотално, абсолютно страхотен. — Как е любимото ми момиче тази сутрин?

Сърцето й биеше толкова силно, че едва се чу да казва:

— Аз съм супер. Как си ти?

— Ами аз съм добре. Не мога да спя, мисля за теб. Между другото, изглеждаш великолепно така, току-що събудила се...

Мисълта, че може да се събуди с него, я развълнува и ужаси.

— Искаше ми се да си дойдеш този уикенд — призна тя.

— Аз също, но трябваше да остана тук, в Ню Йорк — рече с въздишка той. — Както и да е, не съм сигурен, че мога да се владее около теб. Знаеш какво се случи последния път, когато бяхме заедно.

Тиърни изпита прекрасни пронизващи усещания в най-интимните си части.

— Мисля за това през цялото време — прошепна тя.

Очите му изгаряха зениците й.

— Няма да чакаме още дълго — припомни й той. — И ще станеш сладка шестнайсетгодишна... Междувременно, искам да направиш нещо за мен. Чела ли си книгата, за която говорят всички?

Тиърни отново усети пронизващата топлина между бедрата си. Сигурно имаше предвид „Петдесет нюанса сиво“. Разбира се, че беше чувала за нея и беше наясно точно за какво става дума, но всъщност не я беше прочела още, защото знаеше, че ако някой от родителите ѝ я хване, ще пощурят.

— Това е първото, което ще изтегля, когато получа *Kindle* — обеща тя, надявайки се, че това е правилният отговор.

Той се усмихна.

— Наистина ли? Ще бъде интересно да чуя какво мислиш за нея.

— А ти чел ли си я?

Очите му сякаш леко се присвиха.

— Трябва да вървя сега — разочарова я той — ала ми кажи какво си намислила днес, така че да мога да си представя как го правиш.

Би искала да има смелостта да му каже, че отива да си вземе душ, така че той да я види във въображението си без дрехи, но се чу да изрича:

— Отивам при Модри да преговорим някои неща.

Веднага след като изрече думите, ѝ се прииска да ги вземе обратно. Защо трябваше да му напомня, че още ходи на училище? Наистина щеше да го откаже, а тя не можеше да понесе това.

— Ще се опитам да се свържа с теб по-късно — рече той и след миг изключи.

Тя се втрени отчаяно в екрана. *О, боже, о, боже, о, боже.* Винаги казваше най-тъпите неща! И сега той щеше да мисли, че е незряла, глупава и пълна загубенячка! А ако той смяташе така, тя би искала да умре...

— Тиърни! Какво правиш там? — викна майка ѝ.

— Махай се! — кипна момичето.

— Татко и Зав правят палачинки — осведоми я Лейни през вратата. — Мислеха, че и ти също искаш няколко.

— Не ща никакви палачинки! Просто *ме оставете на мира.*

След миг мълчание Лейни попита:

— Добре ли си?

— Добре съм. Само че още не искам да слизам.

Тиърни се заслуша, но не чу майка ѝ да се отдалечава. Прииска ѝ се да изкрещи, представяйки си я как виси отвън.

— Може ли да вляза? — попита Лейни накрая.

Тиърни стисна юмруци.

— Не! — Тя буквално побесня.

— Знаеш ли, мисля, че ще трябва.

— Да не си посмяла! Това е *моята* стая и не съм те канила.

Сърцето на Тиърни изведнъж трепна при звука на имейл, пристигнал в пощенската ѝ кутия.

Тя бързо кликна.

Беше подарък от *iTunes* — *от него!*

О, боже мой, той ми изпраща музика за сваляне.

Тя намери съобщението.

За теб — да слушаш, докато преговаряш. xxx

В този миг вратата се отвори и майка ѝ влезе.

— Е, поне си станала — изкоментира Лейни, оглеждайки бързешком стаята, като че ли искаше да се увери дали няма някой друг.

— Разбира се, че съм станала — отговори радостно Тиърни, затваряйки лаптопа си. — Просто проверявах дали е сигурно, че с Моди ще се срещнем днес. И всъщност направо умирам за палачинки, особено ако ги е правил татко. Тези на Зав винаги трябва да се остържат от пода.

Лейни се разсмя.

— Но въпреки това са доста вкусни. — Грабна един халат и го подаде на Тиърни да се облече.

— Добре че аз се качих тук, а не татко ти — промърмори майка ѝ, бърчейки нос. — Защото, където и да си била снощи, миризмата в тази стая ми показва, че си наблегнала на алкохола.

Тиърни замръзна. Майка ѝ е вещица.

— Предполагам, че си се промъкнала при Макс — продължи Лейни — но ще си поговорим за това по-късно.

— Няма да кажеш на татко, нали? — помоли тихо момичето.

Преди Лейни да успее да отговори, завладяна от прилив на въодушевление, Тиърни сграбчи майка си в мощна прегръдка и я притисна с всичка сила. Не я беше грижа дали е загазила, той ѝ беше изпратил музика, което оправяше всичко. А след закуска щеше да дотърчи обратно тук, за да види каква е...

След като отпрати дъщеря си с менящото се настроение долу за закуска, Лейни почука леко на вратата на баща си и я отвори.

Намери Питър все още дълбоко заспал и отиде да се увери, че диша, както още правеше с децата. Сетне се наведе да почеше Шърман и тихо се върна на стълбите. Щеше да го остави още известно време, след това ще дойде да му помогне с душа и обличането.

Когато се върна долу в кухнята, по средата на масата се издигаше дрипава купчина палачинки, заобиколена от буркани с кленов сироп и мед, и кана с прясно кафе отстрани.

— Леля Дафс се обади току-що — рече Тиърни и измъкна салфетки от чекмеджето. — Каза, че ще звънне отново по-късно, но поръча да ти предам, че е добре... О, боже мой, мамо, ти танцуваш. Моля те, недей! О, боже, татко, престани!

По радиото свиреха „Хасъл“ и Лейни затанцува шими, отивайки към Том, който вдигнал тиган в едната ръка и кърпа в другата, вече движеше хълбоци назад-напред, готов да се сблъска с нея. Зав се хилеше и ги аплодираше, разливайки сместа за последната палачинка върху печката.

Тиърни зарови лице в ръцете си.

— Двамата сте толкова смешни — каза им тя. — Никой вече не танцува така.

— Ние танцуваме — отговори весело Том, все още в настроение. — Искате ли да ви покажем как...

— Дори не го изричай! — извика ужасена Тиърни.

Изпитвайки удоволствие от ужаса ѝ почти колкото и от старанието да не се разсмее, Лейни отиде, обхвана лицето ѝ и я целуна по челото.

— Благодаря за съобщението — рече. — Леля Дафс спомена ли как се чувства?

— Мамо — подхвана Зав — леля Дафс наша леля ли е, или твоя?

— Е, първо е моя, защото тя е сестра на дядо, но тя е...

— Тя е наша пралеля — обясни му Тиърни. — И определено е страхотна, защото на тези години се държи много готино. Можем ли да започнем с палачинките сега?

— Давайте, преди да са изстинали — насърчи ги Том, подготвяйки Зав за следващото подхвърляне.

— Гледайте сега — извика Зав, когато Макс влезе, прозявайки се и протягайки се. Беше с тениска високо над кръста и дънки увиснали под боксерките. — Мога ли да го направя сега, татко?

— Завърти я в кръг по тигана още малко — инструктира го Том. — Така! Сега наклони тигана напред... Добре. *Давай!*

Зав я подхвърли, палачинката излетя и всички заръкопляскаха, когато се приземи наполовина в тигана, наполовина на пода.

— Почти я хванах! — избухна развълнувано Зав, като се кълчеше необуздало. — Вземи я, ако искаш, Макс. Ще ме гледаш ли днес как играя футбол? Той може да дойде, нали, татко?

— Ако иска — отговори Том. — Нямах ли гости, Макс? — попита той.

Синът му се отпусна на масата и си наля сок.

— Те все още къртят — прозя се Макс. — Има ли кафе?

— Тиърни, би ли вдигнала телефона, скъпа? — извика Лейни, отивайки към килера.

Подскачайки около масата да изпълни заръката, Тиърни грабна слушалката.

— Добро утро, „Банерли Крос“. Какво обичате?

Очите на Том развеселено блестяха.

— Някой е в добро настроение — изсумтя Макс.

— О, здрасти, Стейси — сърдечно поздрави Тиърни. — Как си? Да, аз съм екстра, благодаря. Да, мама е тук. Добре. Мамо, Стейси иска да знае по кое време и къде ще се срещнете тази сутрин.

— В двора на „Милс“, около единайсет? — отговори Лейни.

Тиърни предаде съобщението.

— Не знам — каза тя, като се намръщи. — Ще попитам. Стейси иска да знае дали вече си направила резервация за полета и ако е така, до кое летище?

Лейни взе телефона.

— Здравей, Стейси — каза. — Ще го проуча по-късно днес, така че още не прави нищо. Как мина снощи с Мартин?

— Ами добре — отговори Стейси, без да звучи чак толкова оптимистично, колкото се очакваше. — Просто не съм сигурна... Е,

той отново не остана и вече се чудя... Женен ли е, или се страхува от обвързване... Нещата никога не са съвсем ясни, нали?

— Не думай! — промърмори Лейни. — Поне каза ли ти защо не може да остане през нощта?

— Трябва ли да водиш този разговор пред децата в стаята? — попита Макс.

— Свободен си да излезеш — отвърна му Лейни.

Том се засмя.

Макс я изгледа, но не можеше да скрие искрицата хумор в очите си.

— Да поговорим за това по-късно — предложи Стейси.

— Имам и някои други новини, но ще почакаат.

Когато Лейни затвори, Том донесе чаши за кафе.

— За какви полети става дума? — попита той и седна до Макс.

— До Италия — обяви възторжено Лейни. — Платих депозита за вила близо до Туоро, за която препратих линк към всички вас. Сега само трябва да реша как ще стигнем дотам и кой всъщност ще дойде с нас.

— Аз, аз, аз направо идвам! — извика възторжено Зав.

— А аз поканен ли съм? — поиска да знае Макс.

Лейни се изненада от въпроса му.

— Не мислех, че ще проявиш интерес. Но ако искаш да дойдеш, си добре дошъл — добави тя бързо.

— Може би е добра идея да прекараш лятото, като си търсиш работа — намеси се Том.

— Да, вярно, звучи много забавно — отвърна Макс.

— Дори никак не е забавно! Това означава да пораснеш и да сложиш в ред живота си.

Макс ужасено изпъшка.

— Съвсем не се нуждая от това...

— Нека не разваляме нещата — настоя Лейни, опитвайки се да предотврати караницата.

— Опасявам се, че аз няма да мога да дойда — обяви Тиърни с уста, пълна с палачинки.

Лейни погледна шокирана към Том, после измери с очи дъщеря си.

— Как така не можеш да дойдеш? Какво намекваш?

Тиърни сви рамене.

— Това, което казах.

— Тези неща не подлежат на договаряне — прекъсна я Том. — Това е семейна почивка, така че, разбира се, ще дойдеш.

— Съжалявам, но дотогава ще бъда на шестнайсет. И имам много неща, които вече съм планирала за лятото.

— Какви неща? — изуми се Лейни.

Тиърни се изчерви.

— Каквито и да са, могат да почакаат, докато се върнем — решително заяви Том.

Очите на Тиърни проблеснаха. Тя поклати глава.

— Няма начин — отвърна. — Аз оставам тук. Така ще мога да се грижа за дядо, защото той няма как да остане сам, нали?

— Затова се обаждаше леля Дафс — поясни Лейни. — Тя и чичо ти Джак ще дойдат тук, докато нас ни няма. И това се отнася за всички нас, включително и за теб...

Лицето на Тиърни се изпъна предизвикателно.

— Както казах — процеди тя през зъби — дотогава ще съм на шестнайсет, което означава, че ще бъда възрастна...

— Това не те прави възрастна — прекъсна я Том. — И не говори на майка си с този тон.

— Защо не? Ти винаги го правиш.

Зашеметена, Лейни можеше само да наблюдава как Том остави приборите за хранене и се втренчи в дъщеря си.

— Ще си вземеш думите обратно веднага — настоя той — или ще отидеш в стаята си.

— Защо трябва да се извинявам, когато е вярно? — изпротестира Тиърни.

— Не е вярно — извика Зав. — Татко винаги говори много добре с мама, нали, мамо?

— Всъщност не става въпрос за мен и татко — напомни им Лейни, чудейки се какво наистина се случва с дъщеря ѝ. — Тиърни, разбери, че просто искаме да дойдеш на почивка с нас, защото няма да е същото без теб...

— О, мамо, я стига, моля ти се — извика Тиърни и лицето ѝ се зачерви от разочарование. Тя не можеше да замине сега. Трябваше да остане тук, за да бъде с него. — Всичко това е, защото се опитваш да

разбереш нещо за семейството си. — Тя се втренчи в майка си със сериозен и решителен поглед. — Аз не искам да идвам в Италия — уведоми я тя — и ако ме заставите, не желая повече да бъда част от това семейство. — Стана и тръгна да излиза от стаята.

— Седни обратно — нареди Том с тон, на който никой никога не възразяваше.

Тиърни се поколеба.

— Веднага!

Изчервена, но със стоманен поглед, Тиърни се върна на мястото си.

— Изяж си закуската — заповяда Том.

— Не съм гладна — отвърна тя намусено.

Том погледна Лейни и продължи да яде своята палачинка. Другите последваха примера му и започнаха да дъвчат мълчаливо, докато Макс попита:

— Някой иска ли да играем на щастливи семейства?

Зав нададе вик от смях, докато Лейни и Том се бореха да потиснат своя.

— Мислите си, че сте много забавни, по дяволите — извика свирепо Тиърни — но аз не смятам така. Мразя ви, всички вас, и едва чакам да напусна дома си.

— Зав, подай ми меда, сине — каза Том, протягайки ръка.

— Значи, съм поканен в Италия? — Макс погледна Лейни.

— Разбира се — отговори тя, отправяйки безмълвна молитва той да остави мрачните си настроения у дома. — Стига да си изпълняваш задълженията — добави тя неубедено.

В очите му се прочете изумление и обида.

— Не го ли правя винаги?

Тя отвърна на погледа му.

— Не мога да кажа, че съм забелязала.

Той изглеждаше огорчен.

— Имаш ли някакви джобни пари? — попита го Том.

— Не, защо? Предлагаш ли ми? Екстра.

Дори Тиърни трябваше да потисне смеха си. Том присви очи.

— Намери си работа, където и да е, прави нещо, докато заминем, и можеш да дойдеш.

— Трябва ли да бъде законно?

Тиърни отново потисна смеха си.

Лейни сложи ръка на гърба ѝ и я погали.

— Искаш ли да дойдеш на пазара с мен тази сутрин? — попита тя тихо. — Можем да минем през „Муунфлауър“ да видим дали не са получили нещо ново.

Дъщеря ѝ поклати глава.

— Не, благодаря — каза тя хладно. — Отивам у Моди да преговаряме. Надявам се, че това те прави щастлив — изстреля тя към баща си.

— Безумно — увери я той.

Час и половина по-късно Лейни обръщаше всичко наопаки, търсейки своя мобилен телефон. Позвъни на собствения си номер, но преди да успее да го чуе, телефонът я прехвърляше към гласова поща.

— Това е лудост — промърмори тя гневно, тършувайки из кухнята, сигурна, че тук го беше видяла за последен път.

— Татко — каза тя, като дори не погледна към мястото, където той играеше на карти със стария си директор по продажбите — Марти, който обикновено идваше да го посети в събота сутрин. Тези дни успяваха да играят само снап, ала Питър не изглеждаше сигурен дори и в това. Беше прекрасно, че Марти отделяше от времето си за стария си приятел. — Татко, виждал ли си телефона ми? — попита тя, като дръпна чекмеджето с приборите за хранене и разрови вътре. Той често скриваше разни неща, вероятно неволно, но беше създавал проблеми и преди.

— Виждал ли си телефона на Лейни? — повтори внимателно Марти.

Питър се намръщи.

— Тя иска ли да говори с мен? — попита той, като вдигна поглед.

Лейни тръгна обратно по коридора, възнамерявайки да провери отново в спалнята, но едва стигна до началото на стълбите, когато чу глас, идващ от кабинета на Том.

Когато тя отвори вратата, той вдигна поглед и изглеждаше развълнуван, казвайки в слушалката:

— Това е добре. Съжалявам, но трябва да тръгвам.

Гледайки го с любопитство, Лейни попита:

— Какво правиш тук? Мислех, че си отишъл със Зав?

— Макс го заведе — отговори Том, ровейки в бюрото си, като търсеше нещо. — Аз точно тръгвам, трябва да стигна навреме за началото. А, ключовете — каза той и ги вдигна да ги покаже.

Със сигурност нещо ставаше с него, но тъй като нямаше време да го притисне сега, тя попита:

— Виждал ли си телефона ми? Всичко обърнах... — Изведнъж го зърна на бюрото му и извика: — Какво, за бога, прави той тук?

— Трябва да съм го взел вместо моя — отвърна Том, все още отнесено.

Тя го целуна набързо и след като се увери, че баща ѝ и Марти имаха достатъчно напитки и сандвичи, изтича до колата. Понечи да набере номера на Стейси, за да я уведоми, че ще закъсне, но за нейна изненада на телефона се показа стар есемес. И когато осъзна какво пише, сърцето ѝ се сви от объркване. *Попитай съпруга си за Джулия.*

Защо, за бога, се показваше сега, когато беше изпратен преди няколко дни? Тя беше получила още десетки есемеси след това, така че този би трябвало да е толкова назад в списъка, че да бъде почти изтрит, но все пак беше там — на екрана...

Единственото логично обяснение беше, че Том е проверявал телефона ѝ.

Тя не можеше да си представи, че би го направил, но когато отново съобрази какво пише в съобщението, ѝ се зави свят...

След като видя колата на Лейни да изчезва надолу по алеята, Том отново бързо набра номера, с който бе прекъснал разговора. Изражението му беше мрачно, всяка черта на лицето му изразяваше безсилие — и то се задълбочи, когато се свърза с гласова поща.

— Съжалявам за преди малко — каза той. — Моля те, позвъни ми, когато получиш това съобщение.

ГЛАВА ПЕТА

— Започвам да мисля, че двамата със Зав сме единствените нормални в нашата къща — мърмореше Лейни, докато седеше на масата при Стейси в сенчестия двор на кафе „Милс“. Както обикновено в събота сутринта мястото гъмжеше от пазаруващи, повечето от които мъкнеха големи торби със зеленчуци и пресен хрупкав хляб. Лейни се усмихна и махна с ръка на няколко съседни, докато се настани на стола с изглед към кухнята на „Милс“, където разноцветни вани с практични джунджурии преливаха с награди от томбола през вратата.

— И така, какво се случи? — попита Стейси, като отмести настрана празната си чаша и придърпа току-що купеното от Лейни ново кафе. — Трябва да кажа, че изглеждаш като след кавга.

— Само защото закъснях — Лейни въздъхна и се усмихна на един от учителите на Зав — а Макс току-що позвъни да разбере къде е баща му, като че ли аз трябва да знам всичко — добави тя с безпомощен смях. Очите ѝ изведнъж се ококориха. — О, боже, Стейси, нали не смяташ сериозно да изядеш това огромно парче морковена торта?

Приятелката ѝ примига изненадано.

— Защо? Какво друго мислиш, че ще я правя? — контрира тя смутена.

Лейни се засмя.

— Не е честно. Ако аз я изям, ще трябва да тичам по тренажора една седмица, за да я сваля. Както и да е, кажи ми за Мартин, чухте ли се с него днес?

Очите на Стейси проблеснаха.

— Само чуй... Той звънна преди няколко минути да каже, че майка му ни кани на вечеря.

Лейни почти се задави с кафето си.

— Шегуваш се — преглътна тя. — А ти мислеше, че има фобия от обвързване?

— Да не избързваме прекалено... — Стейси сви рамене.

— Може би тя кани всичките му нови приятелки да ги огледа. Вероятно затова той все още е ерген на тридесет и осем.

Лейни предпочете да не ѝ противоречи.

— Къде живее майка му? — попита тя, като си отрязва с вилицата на Стейси ъгълче от тортата.

— Пейнсуик, не е далеч. Подготвям се за зла вещица, а ако се окаже котенце, добре дошло... Както и да е, това не е всъщност голямата ми новина. Никога няма да познаеш... Моят ли е, или е твоят? — попита тя, като зарови в чантата си, когато нечий мобилен започна да звъни.

— Моят е — отговори Лейни, изваждайки своя телефон.

— Тиърни ме търси — обяви тя и завъртайки очи, отговори:

— Здравей, скъпа, всичко наред ли е?

— Да, супер съм — отговори дъщеря ѝ, звучейки твърде отегчена. — Само исках ти кажа, че ще остана тази вечер при Моди. Става ли?

На Лейни ѝ трябваше един миг, за да реши.

— Имаш ли със себе си всичко каквото ти трябва? — попита тя.

— Не, но винаги мога да заема някои от нещата на Моди. Ще се върна сутринта, но не се притеснявайте, ще бъда тиха, ако двамата с татко все още сте в леглото с махмурлук. Надявам се вечерята да мине добре.

— Благодаря — криво се усмихна Лейни. — Поздрави Моди от мен. И я доведи за закуска, ако искаш.

— Ще я попитам. Трябва да тръгвам сега. Чао.

Миг след като Тиърни прекъсна, Лейни отново отговаряше на мобилния си, този път на Макс.

— Здравей, татко ти там ли е вече? — попита тя и отново погледна извинително към Стейси.

— Не — сопна се недоволно Макс — а Зав току-що вкара гол.

— Ура! — викна Лейни и вдигна ръка, удряйки дланта на Стейси. — Зав е отбелязал гол — обясни ѝ тя.

— Да, страхотно — отвърна кисело Макс. — Ала татко го пропусна. Къде е той, по дяволите, и защо не си вдига телефона?

— Не знам, Макс... — тихо въздъхна Лейни, обхваната от безпокойство. Какво ставаше с Том? Не беше в стила му да разочарова

някое от децата. — Точно тръгваше от къщи, когато го видях за последно, така че трябва да дойде там всеки момент. Звъня ли на домашния телефон?

— Да, отговори Марти и очевидно колата на татко беше все още там, но той не знаеше къде е баща ми.

Лейни се намръщи неразбиращо. *Колата на Том е там, но той не отговаря на телефона си.*

— Марти провери ли в кабинета? — попита тя.

— Предполагам... Както и да е, ако го чуеш, да му кажеш от мое име, че е лош баща. — И линията прекъсна.

— Добре, но вероятно няма да му предам това весело съобщение — промърмори тя, след като затвори.

Стейси изглеждаше заинтригувана.

— Вероятно Том се е отлъчил самovolно — обясни Лейни. — Както и да е, докъде бяхме стигнали? Сетих се, истинската голяма новина! Е, хайде, изплюй камъчето... Сияеща, Стейси започна тържествено:

— Помниш ли моята стара шефка във вестника, Даяна Гримшоу? Тя напусна преди няколко години, но...

— Да, да, спомням си я — потвърди Лейни. — С нея винаги много добре се разбирахте.

Явно доволна, че приятелката ѝ се досети, Стейси продължи:

— Та тя участва в един консорциум, който създава ново списание, и иска да говори с мен да се включа и аз.

Лейни не можеше да се почувства по-развълнувана.

— Това е фантастична новина — извика тя, пресягайки се през масата да прегърне най-добрата си приятелка. Ако някой се нуждаеше или заслужаваше шанс, това бе тя. — Кога разбра? — попита Лейни.

— Е, знаех още вчера, че тя се опитва да се свърже с мен — отговори Стейси, бързо издърпвайки стола си напред, така че да може да мине млада майка с количка — но всъщност не успяхме да говорим до тази сутрин. — Вдигна очи и за първи път от години Лейни видя уверената, талантива журналистка, която познаваше много добре, да започва да излиза от защитния пашкул, който почти я задушаваше.

— Иска да се срещнем в сряда в града — продължи тя — и ако всичко върви добре, ще остана, за да се запозная с нейните партньори в четвъртък.

— Фантастично — заяви Лейни. — Каж ми за какво става дума? Кога ще започне издаването? О, по дяволите, кой е сега? — Тя изстена, когато телефонът ѝ иззвъня отново.

— Всъщност това е от кетъринга, така че по-добре да отговоря.

Махвайки ѝ да продължи, Стейси започна да похапва от тортата си, като слушаше отнесено Лейни да изрежда менюто за вечерята и кога трябва да пристигнат.

Когато Лейни приключи, умът ѝ беше зает с всичко, което трябваше да направи, докато е в града, така че веднага започна да добавя нови бележки към готовия вече списък. После звънна на Том, за да провери дали не е забравил да поръча вино.

— Знам, че си го направил — каза тя на гласовата му поща — но все още не съм получила доставката, така че помислих, че е по-добре да ти напомня. Ако има проблем, в мазето пазим достатъчно, но ще трябва да увеличим запасите. Предполагам, че Макс може да помогне за това. Говори ли вече с него? Той се опитва да се свърже с теб. Зав е отбелязал гол. Ура! Обади ми се, когато чуеш това. — Затвори и насочи отново вниманието си към Стейси. — Съжалявам — направи гримаса тя. — Веднага ще го изключа.

— Не е нужно да го правиш. Свикнала съм с това при теб.

Лейни изглеждаше огорчена, когато се чу сигнал, че е получила есемес. Беше от Макс. *Все още няма и следа от татко. Зав наистина е разстроен.*

Решавайки да го игнорира, тъй като нищо не можеше да направи в момента, Лейни прибра телефона и насочи вниманието си към Стейси.

— Така че, хайде, какво ще бъде това списание?

— Очевидно насочено към жени около четирийсетте и петдесетте години. Мода, готварство, пътуване, начин на живот... Всъщност може би всичко това. Ще разбере повече в сряда.

— Кани те като редактор, така ли мислиш? Звучи точно като за теб. Чудя се дали ще бъде част от неделно издание, нали разбираш, нещо като притурка, или самостоятелно?

— Мислех си, че ако ми предложат работа, трябва веднага да им кажа, че вече съм направила резервация за почивка — рече Стейси.

Лейни изрази съмнение.

— Само не допускай това да провали сделката — предупреди тя. — Сериозно, наистина искам да дойдеш в Италия, но ако списанието стартира сега, струва ми се, че ще искат всички журналисти да са налице.

— Вероятно, но би трябвало да мога да дойда поне за седмица. Мисля, че скоро трябва да резервирам полета или няма да можем да вземем този, който искаме. Докъде ще летим?

— Пиза, ако летим от Бристол. Перуджа, ако желаем да отидем чак до Станстед, но не мисля, че го искаме. А, изглежда, съпругът ми изплува на повърхността, където и да се крие — заяви тя, когато името на Том светна на мобилния ѝ телефон. — Здравсти, къде си? — попита тя, като го включи. — Моля те, кажи ми, че си на мача.

— Всъщност съм вкъщи — дойде отговорът — но след малко се връщам в Лондон.

Лейни се намръщи, не беше сигурна, че казаното ѝ харесва.

— Защо? Какво се е случило?

— Не мога да обяснявам сега — каза той. — Просто трябва да отида.

Очите на Лейни се разшириха, когато се сети за вечерята.

— Но какво ще стане с гостите? — възрази тя.

— Ще трябва да се справиш и без мен.

Това предизвика гнева ѝ.

— Не ставай смешен. Те са твои приятели.

— Също и твои.

— Но те идват да видят теб. Том, какво става, по дяволите? Защо трябва да се върнеш в Лондон?

— Нали ти казах, че не мога да обяснявам сега. Ще говорим утре.

— Не! Искам да ми кажеш. Колко време смяташ да отсъстваш?

— Не съм сигурен. Виж, спешно е, тръгвам. Трябва да се обадя на Зав да му се извиня, че пропуснах мача му...

— Том!

— Ще ти се обадя по-късно. — И линията прекъсна.

Зашеметена, Лейни погледна мобилния си телефон, а след това бързо му позвъни обратно.

— Изключил е проклетия си телефон — изруга тя, когато се включи направо гласова поща.

— Какво става? — разтревожи се и приятелката ѝ.

Лейни объркана поклати глава.

— Нямам никаква представа, с изключение на това, че вечерята очевидно се отлага и той се връща в Лондон.

— Сигурно е нещо във връзка с продукцията — загрижено каза Стейси. — Някой от актьорите се е разболял или сценарият не става.

— Ако е така, защо не ми го обясни? — Мислите ѝ се заплитаха във всякакви подозрения, повечето от които в капана на есемеса.

Попитай съпруга си за Джулия.

Като превъртя бързо на съобщението, тя го подаде на Стейси да го прочете.

— От кого е? — попита Стейси.

Лейни надигна рамене.

Намръщена, Стейси го прочетете отново.

— Е, попита ли го?

— Не го приех сериозно, докато... Е, досега, предполагам... — Тя отново набираше номера му. Още веднъж бе прехвърлена на гласова поща. — Не отговаря! — Тя затвори. Не знаеше какво да мисли, да каже или да прави по-нататък...

— Опита ли да позвъниш на този, който е изпратил съобщението? — заинтересува се Стейси. — Хайде, дай на мен. — И като взе телефона, потърси номера. — Блокиран е — заяви тя, след като опита.

Лейни ровеше в ума си, опитвайки се да си спомни някоя Джулия. Накрая погледна Стейси.

— И ти ли мислиш това, което и аз? — попита тя тихо.

Имаше само едно смислено обяснение, а тя с цялата си душа не искаше да навлиза в него...

— Опитвам се да не прибързвам с изводите — успокои я Стейси.

Лейни се изправи на крака.

— Къде тръгна? — изненада се приятелката ѝ.

Лейни сви рамене.

— Вкъщи, предполагам...

— Какво ще правиш с вечерята довечера? Мислех, че ще вземеш хляб...

— Ще я отменя.

Очите на Стейси се разшириха.

— Не е ли малко късно? Ами кетъринга? Те всичко са...

— Ще им се плати — прекъсна я Лейни. — И преди се е налагало да отменяме в последния момент, така че те ще дарят храната на местен приют.

— Искаш ли да дойда с теб? — предложи Стейси.

Лейни опита да се усмихне.

— Всичко е наред, ще се справя. Иди вземи цветя за злата вещица, а ако тя се окаже котенце... Е, нека се надяваме да е така.

Такъв порой от странни чувства заля Лейни по време на пътуването към къщи, че на някои участъци от пътя тя почти не забелязваше къде шофира... Сякаш нейният свят се опитваше да се откъсне от котвата или да я хвърли в друго измерение, но не успяваше напълно.

Попитай съпруга си за Джулия.

Кой беше изпратил това съобщение? Самата Джулия ли? Или някой друг? И защо точно сега? Какво се беше случило, за да е толкова спешно, така необходимо Том да отиде при нея днес? Ако, разбира се, предположим, че това е мястото, където е отишъл. Ала може би не беше така... С абсолютна сигурност Том не би могъл да познава Джулия отдавна. Нещо *ставаше*, но тя все още не знаеше със сигурност какво е то...

Каква глупачка беше да се съмнява в това.

Караше през светлината и сянката на обрасли с храсти алеи, ровейки в паметта си за някакъв знак, за нещо, което да ѝ подсказва кога бе започнало предателството...

Ако е имало предателство.

Моля ти се, боже, дано не е имало.

Колата се раздруса над решетката за добитъка в края на тяхната алея и тя усети внезапен прилив на гняв, но бързо го потисна. Сега трябваше да се справи с баща си и със Зав. И с Макс.

Слава богу, Тиърни нямаше да си дойде тази вечер.

Наистина ли се съмняваше в Том? Вероятно не. Всъщност да, гризяха я съмнения.

Какво извинение би могла да даде за отменянето на вечерята в последния момент? Том има връзка и е решил да прекара тази вечер с любовницата си, а не с нас. Тя се казва Джулия, случайно да я познавате?

Главата ѝ се въртеше.

Трябваше да се стегне.

— Здравей, Марти — поздрави тя безгрижно, като влезе в кухнята. — Всичко наред ли е с татко?

— Съвсем наред — увери я Марти. — Разходихме се за малко долу до кръчмата за обичайната ни халба. Ти се върна по-рано, отколкото очаквах. Мога ли да ти помогна с пазаруването?

— О, няма нужда — увери го Лейни, като хвърли ключовете върху плота и погледна към стационарния телефон да види дали има някакви съобщения. Лампичката не мигаше. Сърцето ѝ се сви от безпокойство. — Днес не съм купила много — каза тя с усмивка.

Отиде при баща си, обхвана с ръце лицето му и се загледа в очите му.

— Здравей — прошепна тя, усещайки как емоциите се опитват да сломят самоконтрола ѝ.

— Здравей, Лейни — каза той и хвана ръката ѝ със своята. — Ходи ли на пазар?

Тя се усмихна и кимна, доволна, че той си спомня.

— А вие отидохте до кръчмата.

— Марти е тук — каза той. — Не съм виждал децата тази сутрин. На училище ли са?

— Не, просто са навън. Добре ли си седнал тук, или искаш да си полегнеш?

— Добре съм си тук. Ходи ли на пазар?

Тя го целуна по главата и се обърна към Марти.

— Видя ли Том, преди да тръгне? — попита, заета да рови в чантата, без да търси нищо определено.

— Само да каже довиждане — отговори Марти и посегна към якето си.

Тя искаше да попита дали Том е взел някаква чанта, но само щеше да постави в неудобно положение себе си и Марти.

— Благодаря, че дойде — рече тя топло, като го прегърна. — Татко винаги се ободрява, когато те види.

Марти се усмихна с обич към стария си приятел.

— Знаеш ли, Питър — каза той — че точката над буквата „и“ се нарича... — Той се почеса по главата, като че ли беше забравил.

Очите на Питър весело блестяха.

— Чертичка — довърши той щастливо. — А най-често използваната дума в английския език е „аз“.

Марти протегна ръка за довиждане.

Те често завършваха своите съботи с някой факт от една книга, която бяха публикували преди повече от двадесет години. Беше невероятно колко лесно Питър можеше да си спомни изглеждащите безполезни парчета информация, докато, ако се опиташе да осъзнае случващото се в настоящето, беше предварително изгубена битка.

След като Марти си тръгна, Лейни направи усилие да подреди мислите си.

— Какво да им кажа? — попита тя баща си. — Какво извинение да дам за отменянето на вечерята? Може би трябва да се справя сама? — Тя поклати глава, знаейки, че наистина не искаше да се срещне с приятелите им, докато се чувстваше така подозрително...

В прилив на гняв тя извика:

— Трябва ли да измислям лъжа? Той да не иска да кажа, че някое от децата е болно? Или че къщата се е запалила, или че съм се тръшнала на легло!

Посегна за чантата си и извади телефона. Не се изненада, когато отново се свърза с гласовата му поща.

— Знам, че си прочел съобщението — заяви тя, свивайки устни. — Така че питам, коя е тя?

Когато затвори, предателска сълза се плъзна по бузата ѝ.

— Лейни? — обади се тихо Питър.

Бързо изтривайки очи, тя отметна косата си и се обърна.

— Добре ли си? — попита го нежно.

— Мисля, че може да имам нужда от тоалетната — отвърна той смутено.

— Разбира се — извика тя, отивайки при него. — Прекрасно, че си в състояние да ме предупредиш. — Това невинаги се случваше по този начин, в действителност ставаше рядко...

Когато го доведе обратно на стола му, Макс и Зав бяха нападнали хладилника.

— Какво има за обяд, мамо? — говореше нетърпеливо Зав. — Умирам от глад. Намират ли се някакви пици?

— Погледни във фризера — отговори Лейни, поглеждайки още веднъж към стационарния телефон, въпреки че знаеше, че не е звънял.

— Къде е? — попита той.

Лейни объркано се намръщи.

— Кое къде е?

— Фризерът.

— За бога, Зав, където винаги е бил — във втория шкаф. Какво става с теб?

— Добре де, няма нужда да крещиш. Искаш ли една, Макс?

Макс не слушаше, той беше стъпил на прага и говореше по мобилния си телефон.

Докато Зав отиде да рови, Лейни занесе на баща си плодово кисело мляко и се опита да си спомни кога трябва да му даде следващото лекарство.

— Вкарах два гола — обяви Зав, като се върна в кухнята. — Макс смята, че аз би трябвало да бъда играч на мача, но избраха Ръфъс Колинс. Той за малко да вкара брилянтен гол с глава, но удари гредата.

— Браво на теб. Два гола — заяви Лейни, като го прегърна. — Татко обади ли ти се?

— Да, оставил е съобщение. Съжалявал, че не може да дойде. Къде е той? Защо не дойде, когато каза, че ще дойде?

Сърцето на Лейни преливаше от любов, като го гледаше със зачервени бузи и кален екип. Как трябваше да отговори на въпросите му?

— Дай ги на мен — каза тя, като взе пиците. — Аз ще ги направя, докато отидеш да се изкъпеш. Къде са ботушите ти?

— Оставих ги навън. Дядо, аз вкарах два гола днес.

Лицето на Питър светна.

— Играхте ли футбол? — попита той.

Зав отиде да го прегърне, прегърна и Шърман, а след това, отправяйки се за горния етаж, завика:

— И това е гол за Холингсуърт! И още един гол за Холингсуърт!

— Е, къде е той? — поиска да узнае Макс. Беше се върнал в кухнята и прибираше телефона в джоба си.

Съсредоточена да развива пиците, Лейни подхвърли:

— Изникнало е нещо. Наложило му се да се върне в Лондон.

— И какво е толкова важно, та той просто излетя?

— Не знам точно, наистина. Нещо, свързано с продукцията, мисля. Ще ни каже по-късно, когато се обади. — Ако се обади. Ами ако не го направи? Какво щеше да им обясни тя тогава?

Макс вдигна рамене.

— Предполагам, че се отървах от бащината си лекция днес следобед... Почакай, нали довечера ще посрещате гости?

— Отменено е. Или поне ще бъде, когато успея да се обадя на хората.

Макс изглеждаше озадачен. След това кликна върху телефона си, който звънна.

— Ричмънд, хей, човече, щях да те търся... Разбира се, че съм готов за това...

Докато той бърбореше, Лейни включи фурната да се загрева и започна да вади съдовете от миялната машина. Беше пълна с чиниите от сутрешната закуска, всички — блестящи от чистота, вече неизцапани с мед или сироп, или скърцащи от захарта на палачинките.

Тя се замисли как с Том танцуваха под музиката на „Хасъл“, умишлено дразнейки Тиърни... А малко по-рано се бяха любили... Трудно беше да свърже онази част на деня с тази сега, а ги разделяха едва няколко часа.

Дали той беше мислил за Джулия, когато беше достигнал върха на удоволствието тази сутрин?

Тя трябваше да престане да си причинява това поне докато не узнаеше истината.

— Лейни, какво ти става, по дяволите?

Намръщвайки се при такъв език, Лейни се обърна и откри, че Макс я гледаше по странен начин.

— Какво правиш? — попита той.

Тя не разбра въпроса.

Той погледна към пода.

Беше покрит с натрошен порцелан. Лейни за миг си спомни деня, когато същото стана за последен път. Майка ѝ беше изпаднала в ярост, че баща ѝ слага нещата в погрешните шкафове. Тогава тя не знаеше, че това е началото на деменцията на Питър.

— Ще взема лопатата — каза Макс. — Къде е тя?

— В сухото помещение. Вторият шкаф вдясно.

Бяха само две чинии, така че не беше катастрофално. Не беше сигурна дали ги е изпуснала, или ги е разбила. Почувства внезапно желание да счупи още, но успя да се овладее.

Искаше той да се прибере вкъщи. Или поне да се обади.

Коя, по дяволите, беше Джулия?

ГЛАВА ШЕСТА

— Здравей, Грант, Лейни е — каза тя, когато братът на Том отговори на мобилния си телефон.

— Всичко наред ли е? — чу се весел отговор.

— Да, наред е... Е, поне донякъде... Аз просто се чудех... Мога ли да попитам за какво беше кавгата ви с Том снощи?

Звучейки странно предпазливо, Грант отговори:

— Опасявам се, че Том не е много доволен от начина, по който се развиват някои от неговите инвестиции. Аз го вкарах в тях и затова той ме държи отговорен.

Много приличаше на обяснението, дадено от Том.

— А той — подпита Лейни — споменава ли е случайно за някаква Джулия...

Последва кратко колебание.

— Не — отговори той. — Защо, коя е пък тази?

— Не съм сигурна. Това се опитвам да разбера. Наистина ли не си чувал за нея?

— Разбира се, че не съм.

Грант звучеше убедително.

След като затвори телефона, Лейни се обърна и видя баща си да я гледа спокойно от стола си.

— Какво е станало? — попита той, когато тя отиде да го вдигне.

— Не съм сигурна — отвърна тя, желаейки от все сърце да може да се обърне към него, както винаги го беше правила. — Но няма защо да се притесняваш. Да се качим ли горе да подремнеш сега?

Сговорчив както винаги, той се затътри по коридора. Тя го държеше за ръката, а Шърман ги следваше лоялно отзад.

За щастие артритът на кучето не изглеждаше толкова зле днес, тъй като то успя да се качи по стълбите и не легна на матрака си, преди Питър да бъде подпрян на възглавниците си.

Седейки на ръба на леглото, Лейни взе ръката на баща си между дланите си и понечи да каже, че ще го нагледа отново след час, когато

забеляза как една сълза се търкулна надолу по бузата му.

— О, татко, какво има? — извика в паника тя. — Добре ли си?
Защо плачеш?

— Майка ти мъртва ли е, Лейни? — попита той прегракнало. —
Мъртва е, нали?

Лейни преглътна с мъка.

— Така е...

— Кога се случи това?

— Преди малко повече от година.

— Бях ли там?

— Разбира се, че беше.

Той кимна с очевидно облекчение.

След един-два мига очите му се затвориха и тя погали с ръка набръчканото му чело, пригладвайки малкото останала му коса.

— Говори с мен — прошепна той. — Каж ми какво ти тежи.

Неговите думи, дори тонът му, бяха топло ехо от миналото, когато той винаги я насърчаваше да довери проблемите си, за да може да ѝ помогне... Беше странно как успяваше да направи нещата да изглеждат по-добре, дори и когато не бяха.

— Нищо не ми тежи — увери го тя — освен това, че си уморен.

— Да, аз съм уморен — съгласи се той. Изминаха няколко минути. — Марти ще дойде ли днес?

— Той вече беше. Играхте карти заедно и ходихте до кръчмата.

Питър се усмихна.

— Хубаво. Той е добър приятел...

Когато се унесе в спокоен сън, Лейни продължи да седи с него, наблюдавайки лицето му, чудейки се какво всъщност се случва в ума му. Не искаше да се занимава с това, което се случваше в нейния ум, защото само щеше да влоши нещата.

След известно време откри, че гледа втренчено двете фотографии на масата до леглото му. По-голямата беше на майка ѝ на петдесетия ѝ рожден ден, изглеждаща екзотично като филмова звезда, с пламтящи очи и буйна гарванова коса. Тя гледаше Лейни от рамката право в очите и тя почти можеше да усети как огънят ѝ я изгаря.

Другата снимка беше от сватбения ден на Алесандра и Питър преди повече от тридесет години. Те изглеждаха толкова млади, дори и Питър, сниман малко преди неговата четиридесета годишнина. Майка

й, наскоро навършила двайсет и една години, беше толкова свежа и сияйна, че Лейни лесно можеше да разбере защо Питър се беше влюбил толкова силно. Те се гледаха в очите с чувство на изненада, сякаш по някакъв начин бяха спечелили първа награда и не бяха сигурни дали наистина е била предназначена за тях. Питър беше с тъмен раиран костюм с люлякова вратовръзка; Алесандра, ярка и съблазнителна, беше в дълга до коленете кремава рокля с подходящи обувки на висок ток и цвете в падащата като водопад тъмна коса. До нея, в своята малка кремава рокля и сини обувки с каишки, беше четиригодишната Лейни, стиснала с две ръце китка ароматен грах, а тъмната й, рошава глава, наклонена назад, гледаше нагоре към майка й и Питър. Беше трудно да се види изражението й, но Лейни обичаше да мисли, че на този ден е била толкова щастлива, колкото явно е била майка й...

Въпреки че нямаше спомени преди Питър да влезе в живота им, тя знаеше, че майка й я донесла в Англия, когато е била на малко повече от един месец. Тогава са живели в Хайгейт с далечна роднина на Алесандра, втора пралеля на име Джована, която се отнесла любезно със своята праплеменница и детето, доколкото е била в състояние, предвид многото й страдания. Вместо наем Алесандра се грижела за старата си леля и за къщата, докато Гейл, млада австралийка и медицинска сестра, идвала всеки ден да прави жизненоважни инжекции с инсулин на старата дама и три вечери седмично гледала Лейни, докато Алесандра работела като сервитьорка.

Тогава тя се беше запознала с Питър.

Въпросът защо Алесандра беше напуснала Италия с такова малко бебе на ръце преследваше Лейни от години, наред с този, кой е биологичният й баща. Беше търсила в интернет, но не беше получила никакъв отговор...

Доколкото Лейни знаеше, миналият живот на майка й винаги е бил така затворен за Питър, както и за нея. „Не й е удобно да обсъждаме това — казваше той — така че не бива да се опитваме да я принуждаваме...“

Лейни бръкна в шкафа до леглото, извади чантата на майка си и я сложи в скута си. Знаеше, че като я отвори, ще замирише на „Шанел No5“, който Алесандра винаги беше ползвала. Не беше сигурна дали има сърце да го направи. Майка й толкова много й липсваше. Беше

убедена, че Алесандра наистина я беше обичала, просто ѝ беше трудно да го показва — до края, разбира се, когато отчаяно се вкопчи в нея, сякаш само Лейни можеше по някакъв начин да прогони демоните. Вероятно би могла, ако Алесандра ги беше назовала, но тя никога не го направи, може би даже и пред свещеника, дошъл да чуе последната ѝ изповед.

Чувайки телефона да звъни, тя се втурна по коридора към стаята им с Том, като продължаваше да стиска чантата. Това е той, помисли си. Вече беше готов да обясни какво се случва и всичко щеше да бъде наред.

Оказа се, че е майката на един от приятелите на Зав, която питаше дали Лейни може да я замести и да заведе децата до училище в понеделник вместо във вторник. След като я увери, че може, Лейни затвори и бързо вдигна отново, когато телефонът пак иззвъня.

— Аз съм — каза Стейси. — Добре ли си?

— Нещо такова...

— Значи, още няма новини.

— Никакви — рече Лейни, чувствайки думите като малки удари.

— И отмени вечерята, така ли?

— Обадох се на всички. Казах, че има проблем на снимачната площадка, за който трябва да се погрижи Том, а аз като че ли нещо се разболявам и не искам да заразя някого. Както и да е, кажи ми как се чувстваш преди срещата с майката на Мартин тази вечер.

Поговориха известно време, най-вече за Мартин и бъдещата работа на Стейси, тъй като Лейни не искаше да споменава Том — ако го направеше, имаше опасност да съживи ужасните сценарии, които съчиняваше в главата си. Накрая каза:

— Не забравяй да се обадиш сутринта да ми обясниш как е минало.

След като затвори, тя се отпусна върху леглото в спалнята от страната, където спеше Том, като все още стискаше чантата на майка си. Опитваше се да не си представя къде ли беше той сега. Дали мислеше за нея, за това, което тя може би преживява? Имаше ли намерение да се върне? А ако го направеше, дали в крайна сметка нямаше да съжалява...

Притиснала буза до меката кожа на чантата на майка си, тя се чудеше какво би направила Алесандра, ако това се бе случило с нея.

Дали Питър някога я беше карал да се чувства неспокойна и уязвима? Със сигурност я беше ядосвал и разочаровал от време на време, но Лейни не можеше да си представи баща ѝ да е причинявал на Алесандра някакви притеснения за любовта им... Винаги изглеждаха толкова близки, толкова привързани, въпреки пламенната природа на Алесандра. Странно беше, че единственият човек, който никога не бе ставал жертва на злия език на майка ѝ, беше Том. Може би защото дори и тя не беше посмяла... Преди всичко той я караше да се смее или да преосмисли някое импулсивно мнение.

Том никога не се опитваше да върне Алесандра към нейното минало. Той също беше толкова любопитен, колкото и Лейни, да разбере какво е накарало Алесандра да изостави родната си страна. Въпреки това, не виждаше смисъл да я разпитва, когато тя беше показала много ясно, че не желае да ѝ се напомня за живота ѝ, преди да дойде в Англия, или за каквото и да било семейство, което все още може би имаше в Туоро...

В действителност единственото, което свързваше Лейни и майка ѝ с малкото градче на брега на Лаго ди Тразимено, бяха техните актове за раждане. Имаше също и една-единствена страница от писмо, която Лейни намери сред документите на майка си след смъртта ѝ. Тя беше в чантата, заедно с аленото червило на Алесандра, портмонето ѝ от сива щраусова кожа, съдържащо петнадесет лири в брой, броеницата ѝ с мъниста от сребро и оникс и малък флакон от любимия ѝ парфюм.

Въпреки че Лейни вероятно знаеше съдържанието на единствената страница наизуст, тя все пак я измъкна от чантата и усети да я залива вълна от копнеж заедно с аромата на майка ѝ. Когато се чувстваше най-зле, тя ѝ липсваше най-много. А това наистина беше странно, имайки предвид колко рядко се беше обръщала към Алесандра за утеха и съвет.

Писмото беше написано на италиански, но Лейни беше платила, за да го преведат, и грижливо пазеше напечатаната английска версия, закрепена за написания на ръка оригинал.

Туоро, 8 септември 1988

Моя скъпа *bambina*,

Благодаря ти, че ме уведоми за смъртта на Джована.

Беше ми много мъчно да чуя новината, но, разбира се, това

не беше изненада, тъй като знам, че тя беше болна в продължение на много години. Нека нашият скъп Господ благослови вечната ѝ душа и да я прибере при себе си.

Пишеш с много любов за новия си съпруг. Той трябва да е добър човек, за да приеме дъщеря ти като своя, тъй като невинаги е лесно човек да го направи. Би ли искала да каже на майка ти, че си кръстила детето си на нея? Все още не съм го направила, тъй както не съм сигурна как ще приеме новината.

Разтревожих се да чуя, че ти е трудно да погледнеш детето, без да мислиш за случилото се, но моля те, не забравяй, че тя не е виновна. Знам, че в сърцето си все още си гневна, и разбирам това, но се моля всеки ден за...

Тук страницата свършваше и макар че Лейни беше търсила останалата част от писмото, никога не я намери. Тези няколко кратки редове предизвикаха у нея още повече въпроси, отколкото преди...

Питаше се защо Алесандра е казала на пишещия, че е кръстила дъщеря си на майка си, когато според свидетелството за раждане, името на майката на Алесандра е било Мелвина. И защо пишещият, изглежда, не желаше да каже на майката на Алесандра, че внучето ѝ носи нейното име?

От почерка и от тона на писмото Лейни мислеше, че пишещият вероятно е жена, но нямаше как да знае със сигурност, нито би могла да каже дали тя или той по някакъв начин е свързан роднински с Алесандра. Изглеждаше, че в известна степен между тях е съществувала някаква привързаност. Все пак и от коментарите за Питър и от констатацията, че ѝ е трудно да гледа дъщеря си, без да си спомня, изглеждаше, че Алесандра се е разкрила пред тази личност, както не го е правила пред никой друг...

Който и да бе пишещият, Лейни нямаше представа дали щеше да намери този човек, когато отиде в Туоро, тъй като нямаше дори името му, за да ѝ помогне като начало. Едва ли щеше да бъде лесно...

Но нямаше значение, тя щеше така или иначе да отиде, въоръжена с малкото, което имаше, и е надеждата, че ще прекарат една прекрасна почивка.

Или поне биха могли, ако *Джулия* внезапно не се беше появила в живота им...

— О, боже, Лейни, съжалявам — изпъшка Надя, очевидно смутена, че се е появила, когато вече не я очакват. — Шофирах и не си проверих съобщенията. Не се притеснявай, тръгвам си, просто ми кажи, всичко наред ли е? Децата добре ли са? Баща ти все още ли е с нас?

— Добре сме — увери я Лейни, посягайки за мобилния си телефон, който иззвъня. Дали Надя познава *Джулия*? Трябваше ли да я попита? Сърцето ѝ подскочи, когато видя, че на линията е Том.

— Извинявай — каза тя на Надя. — Трябва да се обадя, но не си тръгвай още. Здравей — каза тя в слушалката.

— Здравей, аз съм.

— Да, знам.

След кратко мълчание той каза:

— Просто исках да проверя дали си добре и да се извиня отново за внезапното тръгване.

— Би било добре, ако знаех защо — отговори тя. Гласът ѝ беше по-студен и по-враждебен, отколкото възнамеряваше.

— Да, разбира се, но това не е разговор за по телефона. Тя усети, че настръхва. Отвърщайки се от Надя, прошепна:

— Знам, че си видял есемеса, така че коя е *Джулия*?

Той не отговори.

Очите ѝ се затвориха, когато ужасното потвърждение заля най-лошите ѝ подозрения.

— С нея ли си сега? — попита тя неуверено.

— Да, но това...

Тя не искаше да слуша повече.

— Това е всичко, което трябваше да знам — прекъсна го тя и преди той да успее да каже още нещо, затвори.

Един вътрешен глас вече ѝ шепнеше, че трябваше да го остави да говори, но друг отвърщаше яростно: *Защо?* Нямахше нужда от жалки подробности, особено по телефона или когато неговата агентка беше там...

Можеха да говорят по-късно, лице в лице, когато той си дойде. Ако предположим, че има намерение да се върне. Разбира се, че щеше да се появи, практически всичко, което притежаваше, беше тук...

— Извинявай за това — каза Лейни и си наложи да се усмихне, когато се обърна към Надя. — Защо не изпиеш поне чаша чай, нали вече си тук? Точно щях да си направя.

Надя я погледна неуверено. Тя беше едра жена с обилно количество посивели къдрици, електриково сини очи зад очила с розова рамка и с толкова слънчева усмивка, че караше човек да замижи. Това, както и почти безупречният ѝ тен, я правеше да изглежда далеч по-млада от нейните четиридесет и девет години.

— Ти си добре дошла, не се притеснявай — увери я Лейни и погледна мобилния си, който отново иззвъня. Виждайки, че е Том, тя го остави да се включи на гласова поща и се обърна да сложи чайника.

— Всъщност вече е пет часът, защо да не прием вино? — предложи Лейни.

— По-добре недей, че ще трябва да карам — понамръщи се Надя. — Ала една чаша „Ърл Грей“ наистина ще ми дойде добре...

Лейни се напрегна, когато стационарният телефон започна да звъни. Реши да не вдига, но Надя забеляза, че е Том, и грабна слушалката, за да ѝ я подаде.

— Здравей — каза спокойно Лейни повече заради гостенката си, отколкото заради Том.

— Знам какво си мислиш...

— Надя е тук — обясни му тя. — Не е получила съобщението, че вечерята се отлага, но така или иначе е чудесно да я видя. Искаш ли да я чуеш? — И преди той да успее да ѝ възрази, тя върна телефона на изненаданата му агентка.

— Отивам само да проверя татко — прошепна Лейни. — Ако иска да говори с мен отново, кажи му, че ще му се обадя по-късно... — И като ги остави, тя изтича горе в стаята на баща си.

Десет минути по-късно тя се върна с Питър и Шърман. Въпреки че веднага след като Надя поздрави Питър, беше ясно, че той нямаше спомен коя е тя, удоволствието му, че я вижда, я накара да се усмихне.

— Сандра ще слезе след минута — рече той. — Предполагам, че си дошла да се видиш с нея.

— Прекрасно — отговори невъзмутимо Надя. — Искате ли да пием чай?

— О, чудесно. Ще дам на Шърман малко вода...

— Всичко е наред, татко, аз ще му дам... — намеси се Лейни. — Ти иди и седни.

Когато Питър тръгна през трапезарията, Надя каза:

— Не знаех, че екипът снима днес. Колко досадно, че са забъркали тази каша със сценария. Всъщност никога не съм смятала, че тази последна адаптация е особено добре направена, а знам, че и Том не беше доволен от нея... Така че, предполагам, не е изненадващо, че му се е наложило да оправя нещата.

Лейни присви очи, сякаш за да покаже колко досадни са й тези неща точно днес. Това, което всъщност си мислеше, беше колко лесно, колко гладко той очевидно лъжеше. Нейният съпруг, надареният разказвач...

Все пак това вероятно означава, че Надя не знаеше за Джулия, освен ако не бяха измислили помежду си оправдание, докато тя не беше в стаята. Тъй като гостенката й беше жестоко предана на Том, това със сигурност беше възможно...

— Как е Гай? — попита Лейни, бърбрейки за изключително привлекателния и много по-млад съпруг на Надя.

Според някои Гай се беше оженил за Надя само за да получи дял в нейната агенция. Така говореше и Макс, който беше напуснал работата си в агенцията след спор с Гай. Така смяташе и Том, макар че обичта му към Надя го караше да се постарее повече от обичайното да прикрива антипатията си...

Що се отнася до Лейни, тя обясняваше в голяма степен мъжката неприязън с обикновена старомодна ревност към младия Гай в съчетание с външния му вид на рок звезда и неоспорима харизма. Вярно е, че би искала да не е чак такъв флиртаджия, тъй като намираше това за по-скоро дразнещо, отколкото ласкателно, а не бе особено очарована и от начина, по който той се държа с Тиърни последния път, когато двамата с Надя бяха дошли за уикенда. Е, добре, вероятно беше просто учтив, имайки предвид колко скандално бе флиртувала Тиърни с него. Въпреки това, предвид нейната възраст, той би могъл да й отговори малко по-внимателно.

— Ами Гай е добре — рече Надя, като се зае да налива чая. — Не му е много приятно, че остана в Ню Йорк до вторник.

— Какво го задържа? — попита Лейни, носейки купа с вода за Шърман.

— Не какво, а кой го задържа... Арни Колефакс закъснява с година да предаде новата си книга, така че Гай се опитва да го държи трезвен достатъчно дълго, за да завърши първата редакция.

— И ще може ли да направи това до вторник?

— Ще трябва, или издателите ще поискат парите си обратно. Честно казано, всичко е доста голяма бъркотия, но той е клиент на Гай, така че съм го оставила да се оправя. — Тя погледна часовника си. — Щом днешната вечеря се отлага, един мой стар приятел се намира недалеч оттук и бих могла да го посетя, ако си е вкъщи.

— Познавам ли го?

Надя дяволито се усмихна.

— Да, но не казвам имена. Само ще отбележа, че той седеше от лявата ми страна на вечерята, която дадохте миналата Коледа.

Лейни опита да отгатне, но бяха давали толкова много вечери оттогава и бяха посещавали толкова много други събития, че тя просто не можеше да си спомни кой къде седеше при всяка от тях.

— Добре, беше вдясно от теб — подсказа ѝ Надя. — И мисля, че ти оказваше доста голямо внимание с един бенгалски огън...

При това напомняне на Лейни ѝ отне само миг да ококори очи.

— Имаш предвид...

— Да. — Надя усмихнато я прекъсна.

Тя говореше за ръководителя на издателството на Том, чието показно богатство и очевидно бездънен апетит за сладък живот бяха му спечелили прякора Трималкио. Дали епитетът идваше от работното заглавие на Скот Фицджералд за „Великия Гетсби“, или директно от „Сатирикон“, Лейни не знаеше. Но беше наясно, че старомодната съпруга от двадесет и седем години на Дон Рис-Луис му беше изпратила картичка от Сидни преди около година, уведомявайки го, че е избягала със строителя и няма да се върне.

Слушайки баща си да мърмори цитати от „Балада за стария моряк“, тя му занесе чай и на връщане грабна мобилния си телефон, тъй като получи сигнал за есемес.

Трябва да поговорим. Ще бъда вкъщи утре следобед.
Опитай се да уредиш децата да са навън.

Тя постави телефона на плота и тъкмо взе да разпитва по-нататък Надя за Трималкио, когато вратата се отвори с трясък. Зав влетя с течаци по бузите му сълзи, стиснал нещо космато в ръцете си.

— Мамо, ударила го е кола — плачеше той — и не е мъртъв. Той още диша, така че трябва да го заведем на ветеринар.

Лейни забеляза Алфи да се върти пред вратата също толкова притеснен.

— Не можем да продължаваме да спасяваме всичко, което намерите...

— Мамо! Трябва — извика Зав. — Иначе той ще умре и всичко ще е *по твоя вина*.

Поглеждайки иронично Надя, Лейни отиде да провери нещастното създание. Беше заек. И наистина очите му бяха отворени, животинчето дори примигна бавно, когато тя сложи длан върху едната му страна.

— Къде е контузен? — попита. — Може би е просто зашеметен.

— Не, има кръв от другата страна — увери я Зав, отдръпвайки ръка, за да ѝ покаже.

Лейни въздъхна унило.

— Скъпи, не мога просто да оставя Надя тук. Тя е наш гост. Защо не отидете при Макс, той може да ви отведе...

— Излязъл е. Мамо, моля те. Не искам да умре. Трябва да се опитаме да го спасим. Моля, моля те... Къде е татко? Той ще ме заведе, знам, че ще го направи, защото той също обича животните, не е като *тебе*.

Думите му я засегнаха.

— Татко ти не е тук. — Нямаше да си прави труда да му напомня, че Том само веднъж го беше завел при ветеринар с една от потенциалните му жертви на пътя, докато тя го правеше доста редовно.

— Не се притеснявай от мен — каза Надя, очевидно развеселена от сцената. — Далеч съм от мисълта да попреча на спасителя...

— Налага ли се да бързаш? — попита Лейни, като вдигна телефона, за да провери къде има дежурен ветеринар. — Ще се върнем

до един час, а ти и така вече си дошла чак дотук...

Освен ако не изгаряш от желание да отидеш при Трималкио, разбира се.

Надя ѝ намигна.

— Ще му звънна, докато ви няма, и ще ви уведомя. Желая ви късмет. Надявам се, че ще успеете.

— Вземи си каквото искаш. О, ето Тиърни... Какво правиш тук? Мислех, че ще останеш при Моди. Здравей, Моди, как си?

— Добре съм, благодаря — отвърна Моди в лекомислен стил „обиграно момиче“, който не съответстваше много на сериозните черни рамки на очилата ѝ и на рядката ѝ безцветна коса.

— Тиърни, би ли правила компания на Надя, докато аз закарам Зав и новия му приятел на ветеринар? — попита Лейни и посегна за ключовете си. — Няма да се бавим.

— Аз се върнах само за лаптопа си — запротестира Тиърни гневно. — Не мога да остана...

— Сигурно можеш поне докато се върна...

— Не, не... За бога... Хайде, Моди! — И като избута приятелката си в коридора, сякаш нямаше нищо общо с шокираните и изненадани физиономии, тя изтича нагоре по стълбите.

— Надя, наистина съжалявам за поведението ѝ — извини се Лейни. — Опасявам се, че за момента вероятно ще трябва да си го обясним с възрастта ѝ, но аз ще си поговоря с нея...

— Не се притеснявай. Мога да си спомня какво е да бъдеш на шестнайсет. Е, *почти*. Те са в собствения си свят. Ти върви, сигурна съм, че тя ще се върне долу след минута. Ще си поговоря с нея...

— Какво има? — заинтересува се Моди, когато Тиърни затвори вратата на спалнята зад тях и многократно изруга под носа си. — Защо се държиш така?

Бузите на Тиърни горяха, очите ѝ блестяха диво, но като отхвърли бързо последните няколко минути, като че ли не се бяха случили, тя се просна на леглото, разперила ръце и крака.

— О, боже мой, Моди, аз съм толкова влюбена — въздъхна тя възторжено. — Не знаеш какво е. Това е нещо тотално, напълно потресаващо. — Изведнъж тя скочи на нозе. — Трябва отново да чуя

тази музика! — И като грабна лаптопа си, тя отвори *iTunes* и започна да се полюлява, когато засвири първата песен.

Тиърни все пак предпочиташе версията на Адел на „Да те накарам да почувстваш любовта ми“, но той ѝ беше казал да изтегли Боб Дилън и всъщност, когато пееше мъж, тя можеше по-лесно да си представи, че той я пееше за нея.

Тъй като беше изслушала трите песни достатъчно пъти този следобед, Моди се върна на „забранената книга“, вече така завладяна от съдържанието ѝ, че не можеше да понесе да отиде някъде без нея.

Тиърни помечта под звуците на „Възхитителната ми загадъчна спътница“ на Джаксън Браун и „Не ме разбирай погрешно“ на Енимълс. Определено това беше типът музика на баща ѝ и Макс, но някак си и на нея ѝ харесваше сега, когато всъщност я слушаше. След малко тя се обърна по корем и опря брадичка на ръцете си.

— Хайде, прочети още нещо — насърчи тя Моди. — Какво са намислили да правят сега?

Страните на приятелката ѝ пламнаха.

— Няма начин да изрека на глас нещо от това — възмути се тя. — Това е напълно... Не мога да повярвам, че ще правиш всички тези неща с него. Той това ли очаква?

Тиърни сви рамене.

— Нямам представа... Но определено иска да знае какво мисля аз за това.

Очите на Моди се разшириха, когато продължи да чете.

— О, боже мой, това е някак си съвсем... *Странно е...*

— Дай да видя! — Тиърни грабна книгата.

Моди посочи абзаца и докато го четеше, приятелката ѝ имаше чувството, че вътрешно се взривява.

Спогледаха се. После с весели писъци избухнаха в бурен смях.

— Хана Армстронг смята, че през 2010 година вече е направила *всичко* от тази книга с Ейдън — каза Моди.

— Няма начин! — възкликна Тиърни. — Тя още дори не е на петнайсет. Или не, вече трябва да е... — Беше направо унижително да помисли, че някоя дори по-млада от нея вече е много по-опитна. — Мислиш ли, че ние двете сме единствените девственици в училище? — унило попита тя.

— Защо изглеждаш толкова притеснена? — възрази Моди.

— Скоро аз ще остана единствената.

Припомняйки си, че е така, Тиърни веднага се оживи.

— Само още седем дни! — заяви тя, а нервната ѝ тръпка премина във вълна от въодушевление. — Просто си помисли, следващата седмица по това време ще съм с него. — Бързо търсейки iPhone-а си, който звънеше, тя видя, че е Скай, и кликна в отговор. — Здравсти, приятелко, как е? — извика тя весело.

— Аха, супер — отговори Скай. — Приготвям се да отида с нашите да пием по чаша в къщата на някакви познати, а след това имам среща с приятели на парти. Какво ново при теб? Чухте ли се пак, след като ти изпрати песните?

— Не, но очаквам, че ще си пишем или ще се свържем по скайп по-късно. Или може би утре. — Колко уверена звучеше и се чувстваше. — Кога се връщаш?

— Затова се обаждам. Майка ми настоява да ме докарат утре, но аз не искам да се върна в пансиона на училището толкова рано, така че ще мога ли да остана при теб?

— Разбира се. Никакъв проблем. Майка ми няма да има нищо против. Само ни кажи по кое време да те очакваме.

— Дадено. Ясно ти е, че вероятно все пак ще се измъкна и ще отида при приятелчето си за чукане, нали?

— Естествено... — Дали да не ѝ каже, че Макс е с Кристи тази вечер?

— Той знае ли, че ще идваш? — попита тя.

— Ще му пратя есемес сега. Поздрави Моди от мен. — И Скай прекъсна.

След като затвори, Тиърни лежеше и се взираше в тавана, припомняйки си разговора с него тази сутрин, и отново преживяваше фантастичното чувство само да го гледа как се усмихва.

— О, Моди, мисля, че ще изригна или ще закрещя, или ще направя нещо безумно диво — извика тя, разперила ръце. — Той е страшно готин и аз го обичам толкова много. — Грабна лаптопа си и провери дали има някакви нови имейли. Нямахте, затова влезе в профила му, за да зяпа снимката му и да си представя, че е наистина. — Той е абсолютно страхотен, нали? — промълви тя замечтано.

ГЛАВА СЕДМА

Вече беше понеделник сутрин, а Лейни все още нямаше представа коя е Джулия или къде беше Том. Въпреки че вчера, както поиска той, беше уредила децата да ги няма следобеда, той не си беше дошъл у дома. Тя чакаше и чакаше, крачеше из къщата, писа му есемеси и му звъня, но той просто не се появи... Тя все още не можеше да повярва, че това се случва. Мяташе се от объркване към ярост, сетне към страх и обратно. Никога преди не беше правил подобно нещо. Защо, по дяволите, не си вдигаше телефона?

В крайна сметка едва след пет часа бе изпратил кратко съобщение: *Съжалявам, тук лоша връзка. Ще се обадя утре.*

„Тук лоша връзка?“ Що за неубедително извинение е това? Къде, по дяволите, беше той? Защо не отиде някъде, където има покритие?

— Том каза, че ще се обади утре, а не че ще се прибере — рече тя на Стейси, когато приятелката ѝ дойде да ѝ окаже морална подкрепа. — Така че кога точно възнамерява да се върне?

— Помъчи ли отново да му позвъниш след това? — попита недоумяващо Стейси.

Лейни поклати глава.

— Не виждам никакъв смисъл. Обажданията се прехвърлят направо към гласова поща. Както и да е, нека да не повтаряме отново всичко това, кажи ми как мина с майката на Мартин снощи.

Стейси потръпна.

— Тя определено е причината той все още да е ерген на тридесет и осем... А що се отнася до мен, ще си остане такъв.

Лейни изглеждаше обезпокоена.

— Да не намекваш, че си скъсала с него?

— Скъсах. Уверявам те, че трябваше да го направя.

Тъй като Стейси не изглеждаше особено разстроена, Лейни не я разпитва. Сега, докато приготвяше закуската на децата, умът ѝ не регистрираше какво прави до момента, когато сипа портокалов сок върху корнфлейкса на Зав и трябваше да започне отново.

— Превключи го, превключи го! — викаше Тиърни, като се втурна в кухнята с едва закопчана униформена блуза и влажна коса, прилепнала към лицето ѝ. — Дават Треј Сонгс и той е толкова сладък. Направо съм влюбена в него. Смени го, Зав.

— Няма начин, аз гледам това — запротестира той и грабна дистанционното, пазейки своя анимационен филм.

— Това са глупости. Включи „Massive R & B“. Веднага!

— Разкарай се!

— Мамо! Кажу ми. Трябва да видя Треј. Дай ми това дистанционно — изрѣмжа тя, опитвайки се да го грабне.

— Не, няма да ти го дам. Мамо, махни я от мен. Спри! Плашиш Рони.

Тиърни се огледа озадачено.

— Кой е пък тоя? — попита тя. — Кой, по дяволите, е Рони?

— Моят заек. Там в кутията е и ти го плашиш.

Тиърни се втрени в кутията, сякаш Шърман по погрешка беше направил нещо.

— Не трябва ли да е в клетка навън? — възрази тя.

— Ще го пуснем обратно сред дивата природа, когато е по-добре — заяви Зав.

Тиърни сви рамене.

— Ти си абсолютен смешко, знаеш ли? Сега смени канала, преди да те цапна.

— Не. Ако искаш да гледаш Сонгс, тогава върви обратно в стаята си.

— Мамо, кълна се, ще нанесе сериозни щети, ако той не ми даде това дистанционно.

— Къде е Скай? — попита Лейни, като започна да маже с масло купчина препечен хляб.

Тиърни отметна назад косата си.

— Тя е... Все още се приготвя. Сега, моля те, кажи му...

— О, *млѣкни*, Тиърни — сопна се Лейни. — Ако баща ти беше тук, нямаше да гледате телевизия по време на закуска така или иначе.

— Така де, защото той винаги гледа новините. Аз просто искам да догледам само това видео! Е, толкова много ли искам наистина?

— Зав го е пуснал прѣв, сега седни и си яж закуската или се върни горе. Не ме интересува кое от двете, просто спри да крещиш и

да разстройваш деня на всички, преди дори да е започнал.

— Не съм аз, той е виновен — кипна Тиърни и блъсна с лакът Зав, като седна на масата. — Ако беше направил каквото му се казва...

Тя млъкна, когато изведнъж един тиган се тресна на пода.

— Ако *ти*, по дяволите, направиш каквото ти се казва и *млъкнеш* — избухна Лейни — тук можем да имаме малко мир.

— О, боже мой — промърмори Тиърни — тя превъртя.

Притиснала ръце към главата си, Лейни извика:

— Да, превъртях и знаеш ли защо? Заради *теб*. Ти си толкова дяволски груба през цялото време! Само почакай да кажа на баща ти за начина, по който се държа с Надя в събота, като напълно я пренебрегна. Тогава имаше наглостта да ми изтърсиш, че е досадна. Как смееш да го кажеш за някого, който винаги е бил мил с теб? Какво ти става, Тиърни? Ти се превръщаш в човек, когото не познавам. И не мога да кажа честно, че много те харесвам.

— Ами и аз също не те харесвам дяволски много — изстреля Тиърни в отговор. — Ти винаги се заяждаш с мен...

— Хей, това са щастливите Холингсуъртови — надвика я Макс, влизайки през вратата. — Може ли още някой да се присъедини?

— Нямаше да си правя труда, ако бях на твое място — изсумтя Тиърни. — Тя е в отвратително настроение.

— Само още една дума от теб — предупреди Лейни — и си наказана за една седмица.

Тиърни беше на път да протестира, но размисли.

— Къде е главата на семейството? — попита Макс с иронична усмивка. — Само не ми казвайте, във фитнес залата.

— Защо си облечен така? — зачуди се Лейни.

Макс огледа елегантния си бледосив костюм и чистата бяла риза.

— Отивам на бачкане — заяви гордо той.

Тя примигна.

— Бащата на Кристи ме взе на работа — обясни Макс. — Това е само докато редовният му администратор отсъства, но татко ще престане да ми натяква, а и ще си осигурия малко джобни пари за Италия. Кога заминаваме, между другото?

Още вчера в пристъп на ярост или предизвикателство, докато чакаше Том, Лейни беше резервирала полетите. Понечи да отговори, но Тиърни я изпревари:

— Надявам се, не сте забравили, че аз няма да идвам.

На Лейни отново ѝ притъмня пред очите.

— Ще ви кажа нещо — избухна тя — защо не замина сама? — И захвърляйки кухненската кърпа, тя изхвърча в коридора, като почти се сблъска със Скай, която слизаше по стълбите.

— Леле, какво ѝ става на майка ти? — прошепна Скай, когато влезе в смълчаната кухня.

Тиърни погледна Макс.

— Трябва да е в цикъл — предположи тя. — Или е имала скандал с татко.

— Къде е той? — попита отново Макс. — Мислех, че ще се върне вчера.

Тиърни сви рамене.

— Не съм го виждала.

— Хей, я да те огледам в този костюм — каза закачливо Скай, като затанцува към Макс. Той повдигна вежди и се усмихна накриво, когато тя зашепна в ухото му.

— Трябва ли да го правите тук? — сопна се Тиърни. — Някои от нас се опитват да закусват.

— Аз свърших — обяви Зав, отмествайки купичката си.

— Отивам да намеря мама.

След като той излезе, Скай погледна закачливо Тиърни.

— Е, да си чула нещо тази сутрин? — попита тя. Червенина незабавно заля бузите на Тиърни, а очите ѝ се стрелнаха към Макс.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, опитвайки се да ритне приятелката си под масата.

— Знаеш какво! — Скай отметна назад косата си.

Макс разцъфна в разбираща усмивка.

— Е, как е името му?

— Не е твоя работа — озъби се Тиърни, но въпреки волята си, започна да се усмихва. Тя *обичаше* да говори за него, дори и да не можеше да каже много на Макс. А откакто се събуди с есемес: *Добро утро, красавице*, искаше единствено да мисли за него. Определено не за майка си, която беше в адско настроение и всъщност наистина се налагаше да се стегне.

Но все пак... Може би трябваше да последва Зав и да отиде да се увери, че е добре.

Точно щеше да стане, когато Лейни се върна в кухнята. Въпреки че изражението ѝ все още беше напрегнато, с много по-мек тон тя каза:

— Съжалявам, че избухнах. Това не е начинът да те изпратя на изпит, така че можем ли да бъдем отново приятели?

Тиърни отиде при нея и я прегърна с любов.

— В колко часа трябва да си на работа, Макс? — попита Лейни.

— Мисля, че е време да тръгвам — рече той и погледна часовника си. — Има ли шанс да ми заемеш малко пари за бензин? Доста съм го закъсал и...

— Колко ти трябва?

Стреснат от бързата реакция, той започна да отваря и затваря уста.

— Двадесет? Петдесет? — изреждаше Лейни.

Очите му се разшириха.

— Петдесет би било добре. Ще ти ги върна — увери я той.

Лейни взе банкнотите от чантата си, подаде му ги и се обърна, започвайки да работи на мивката.

— Трябва да тръгнем оттук след десет минути — каза тя на Тиърни и Скай.

Те се изстреляха от кухнята, за да завършат грима си, преди да излязат. Макс пхна парите във вътрешния си джоб и пое навън.

Като пое дълбоко дъх, Лейни се потопи в тишината около нея, опитвайки се да я използва като успокояваща сила. Трябваше поздравно да се вземе в ръце, по някакъв начин да отдели случващото се между нея и Том — каквото и да беше то — от това, което тя трябваше да бъде за децата.

Очите ѝ се затвориха, когато вълна от страх я връхлетя изневиделица. Тя можеше и да няма представа коя е Джулия, но знаеше със сигурност, че обича Том повече от всичко и няма начин да се откаже от него...

Когато Лейни се върна отново в селото, след като остави децата и се отби да се види със Стейси на кафе, вече беше почти единадесет часът, ала все още нямаше никаква вест от Том. Трябваше някак си да не мисли за това или щеше да се влуди.

Нали, за бога, той не мислеше наистина да ги изостави?

А може би вече го е направил...

Спри да си причиняваш това, просто спри.

Тя не можеше да си представи живота без Том, дори не искаше, така че трябваше да си го избие от главата и да се съсредоточи върху отвеждането на Шърман при ветеринаря в един часа.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя опита да се пребори с тях. Том щеше да се върне у дома днес. Тя просто трябва да престане да се вайка и да продължи живота си...

По ирония на съдбата се налагаше да прекара следобеда, представяйки се за Том във Facebook и Twitter, отговаряйки на стотиците съобщения, натрупали се през уикенда. Какво би трябвало да казва, след като не бяха провели обичайния си брифинг в понеделник сутрин на закуска? Тогава той обикновено ѝ даваше една или две провокиращи подробности от сюжета, които читателите му да подберат и да обсъждат в чата помежду си. Обратната връзка често се оказваше изключително забавна за Лейни и тя го споделяше с Том по време на вечерята.

Излизайки от тясната калдъръмена главна улица на „Банерли“, за да заобиколи селската поляна, тя се загледа с любопитство в скупчени на пътя хора. Намали скоростта и съзря баща си и Шърман в центъра на групата. Зави към паркинга на кръчмата, изскочи от колата и почувства как сърцето ѝ се изпълни с любов и тъга, когато чу баща си да рецитира откъси от нещо, което звучеше като „Аретуза“ от Шели. Защо се беше спрял точно на това стихотворение точно през този ден си беше загадка. Тя се съмняваше, че дори и той знаеше — просто избираше случайно произведение от някоя част от паметта си, която все още съхраняваше любимите му творби, и влагаше сърцето и душата си, рецитирайки ги на глас.

Когато се присъедини към групата, тя усети, че баща ѝ едва сега започва да осъзнава своята публика и вниманието им го изплаши. Той започна да се запъва на думите. Промъквайки се напред, Лейни внимателно присъедини гласа си, за да му помогне до края. *Подобно на духове в лазурното небе, те обичат и след смъртта*, завършиха те в хор заедно.

Хващайки го за ръка, тя се усмихна и се поклони, когато зрителите ги аплодираха, а той примигна объркано.

— Вече можем да се прибираме — прошепна тя.

Той кимна и я хвана за ръката, а тя го преведе край хората, които той познаваше от години, но не ги разпознаваше сега.

— Аз го наглеждах — увери я Анита Бокс, собственичката на кръчмата, когато стигнаха до паркинга.

— Благодаря. — Лейни се усмихна, знаейки, че Анита щеше да спре всеки, който би му се подигравал. Днес поне той беше изцяло облечен, а преди няколко седмици Анита го беше довела, излязъл само по гащи и палто.

След като го настани на предната седалка на комбито и прие помощта на един млад барман да постави Шърман в задното отделение, тя потегли от селото и няколко минути по-късно спря пред решетката за добитъка, за да извади каквото има в пощенската кутия. Както обикновено имаше доста писма и няколко пакета за Том.

По изгрев-слънце те изскачат от люлките си стръмни в пещерата на полегатия хълм, промърмори Питър, когато продължиха по алеята.

Лейни му се усмихна. *По пладне блуждаят долу в горите и сред поляните с асфодел* — изрецитира тя.

Питър пое дъх, който се превърна в трепетна въздишка.

Завивайки зад къщата, Лейни видя колата на Том и сърцето ѝ болезнено се сви.

Не беше сигурна дали изпита облекчение или тревога. Тя спря и разкопча колана на баща си. След като се увери, че той стои стабилно на краката си, отиде да помогне на Шърман.

— Чакай, дай на мен — каза Том, излизайки от къщата.

Лейни отговори, без да може да го погледне:

— Мога да се справя, благодаря.

Том отстъпи назад, но когато тя се опита да вдигне тежкия Шърман, той прекрачи напред и го взе.

— Хайде, давай — каза той тихо, поставяйки кучето на земята.

Лейни хвана ръката на баща си и докато го водеше навътре, усещаше неловкостта на мъжа си. Дали не се чувстваше като аутсайдер в собствения си дом, сякаш вече не беше част от него?

Моля те, господи, нека това не е истина.

Тя не знаеше как да се държи в такава ситуация. Какво трябваше да каже? Повече от всичко искаше да почувства ръцете му около себе си, да чуе думите му на успокоение, но като се имаше предвид какво я

беше накарал да преживее през последните два дни, тя знаеше, че това няма да се случи.

— Той се нуждае от бръснене — забеляза Том, като се присъедини към тях вътре. — Искаш ли да го заведе горе?

Лейни успя някак да запази гласа си спокоен, когато каза:

— Мога и сама... — Ако се налагаше да се справя без Том, трябваше да започне още сега. Страхът от това я сграбчи. Как можеше той да се държи така, сякаш всичко е нормално, когато изобщо не беше?

— Трябва да поговорим — каза той тихо.

— Да, трябва — съгласи се тя, като все още не можеше да го погледне в очите. — Но се опасявам, че не всичко може да става по твоя график. Татко има нужда от душ и след това трябва да заведем Шърман на ветеринар.

Том кимна бавно и направи грешката да погледне часовника си.

— Съжалявам, бързаш ли за някъде? — сопна се тя.

За момент изглеждаше, че той понечи да отговори, но в крайна сметка просто отиде да вдигне звънящия телефон.

Лейни поведе баща си по коридора, а когато го приведе в спретнат вид и го върна на долния етаж, Том беше приел още няколко обаждания, нещо, което рядко правеше в ден, определен за писане. Според техния график цялата тази седмица беше определена за писане. Ала той дори не беше в кабинета си, а все още се мотаеше из кухнята.

— Лейни... — предпазливо заговори Том.

— Макс започна работа — прекъсна го тя.

Той си пое дъх.

— Замества администратор в шоурума за кухни на Тери Флинт.

— Е, предполагам, че ще спечели малко пари за Италия.

— Така каза и той. Направих резервации за полетите, между другото.

Той не отговори нищо, а когато тя се обърна към него, сърцето ѝ се сви, като видя колко несигурен изглеждаше. Не приличаше на себе си. Винаги е бил толкова силен, толкова способен, мъжът, който знаеше как да се справя с кризите.

Това криза ли беше?

Тя се опита да измисли какво да предприеме. Трябваше да попита за Джулия. Името ѝ висеше между тях, прозрачно и деликатно

като стъкло, но изглежда, никой от двамата не искаше да го произнесе. Ако го направеха, това можеше да разбие всичко и нямаше да могат отново да го съберат.

— Налага ли се да водиш Шърман днес? — попита Том.

Тя погледна към кучето, беше свело глава, но поне опашката му беше вирната нагоре. Днес краката му не бяха по-зле, отколкото вчера. Тя имаше болкоуспокояващи, глюкозамин, превръзки за затопляне в микровълновата. В интерес на истината, единствената причина да го закара днес беше, за да е сигурна, че е направила най-доброто за него. Винаги щяха да й дадат друг час.

— Ще направя лека закуска за татко и след това ще дойда в кабинета ти — каза му тя.

С едно кимване той се обърна и си тръгна, но тревогата му сякаш остана. Тя наелектризираще въздуха, проникваше в главата ѝ и предизвикваше световъртеж от толкова много опасения... Лейни почти не знаеше къде завършва единият ѝ страх и започва другият... Със сигурност не можеше да бъде толкова мрачно. Тя все още си представяше най-лошото, ала така ли беше?

Какво друго можеше да е?

Попитай съпруга си за Джулия.

След като се обади на ветеринаря, тя направи кафе за баща си, отрязва му парче фритата и настани Шърман до него с играчка за дъвчене. Седна с тях за миг, наслаждавайки се на простото доверие, което споделяха, като желаше от цялото си сърце да можеше да поговори с баща си. Той никога не я беше разочаровал, винаги намираще начин да направи така, че проблемите ѝ да изглеждат незначителни или поне не толкова сериозни.

Накрая го целуна по главата, остави го да закусва и тръгна по коридора към кабинета на Том...

Завари го застанал до прозореца, загледан през моравата към полето, което се спускаше към потока. Тя усети дистанция между тях, която никога не бе съществувала преди, и изпита паника, осъзнавайки, че не знае как да я преодолее.

— Е, какво става? — попита тя с по-рязък тон, отколкото възнамеряваше.

Той я погледна нерешително.

— Трябва да седнеш — отрони тихо.

Сърцето ѝ затуптя с ужасен ритъм.

— Не искам да сядам. Искам да знам какво се случва.

— Сега ще ти кажа. Просто мислех, че това може... — Той поклати глава. — Няма значение.

Без да съзнава защо, тя изведнъж прекоси стаята и се настани на един от кожените дивани.

— Така по-добре ли е? — попита тя, а гневът в тъмните ѝ очи не успяваше съвсем да прикрие страха. — Дали така ще ти е по-лесно да ми кажеш коя е Джулия?

Ето, името вече бе изречено.

— Лейни — отрони той тихо. — Разбирам, че си ядосана...

— О, прав си... — Тя сложи ръка на устата си, за да се спре да не изстреля още нещо. Гневът нямаше да ѝ помогне сега.

Той дойде да седне до нея, но не се опита да я докосне.

— Джулия... — Сведе очите си за миг. — Джулия не ми е любовница. Това е, което си мислеше, нали?

Тя вече можеше да усети обхващащото я облекчение.

— Тогава коя е тя? — попита хладно.

— Тя ми е дъщеря.

Облекчението ѝ се изпари на мига, зави ѝ се свят. *Негова дъщеря! Любовница и дете!*

О, боже господи, как щеше да се справи с това?

— Ти... Ти имаш дъщеря? — преглътна тя.

Той кимна.

— От кого? — едва можа да попита. — На колко години е тя?

Той пребледня.

— *На колко години е?* — повтори Лейни.

— На шестнайсет — отвърна той тихо.

Отново ѝ премая. Ей богу, сигурно не е чула правилно. Дъщеря на същата възраст като Тиърни. Тя се изправи на крака, искаше да се отдалечи от него.

— Коя е майката? — попита с пресъхнали устни.

— Това няма значение...

— Разбира се, че има, по дяволите! — избухна тя. — Кога е родена Джулия? Преди или след Тиърни?

Той преглътна мъчително.

— Няколко месеца преди това...

Очите ѝ се разшириха от шока.

— Значи през цялото време, докато си се развеждал с Ема, планирал си сватбата ни, подготвял си се за раждането на детето ни, е имало друга жена... И то очевидно вече в родилната зала...

— Да, но...

— Значи, майка ми е била права, всички са били прави. Ти си се оженил за мен само защото баща ми беше Питър Уинлок. Ако той беше разбрал, че ми изневеряваш, така както вече беше изневерявал на жена си, за теб това щеше да означава краят на всичко. Така че ти си запазил другата си афера в тайна...

— За бога, ти изопачаваш всичко...

— Как? Само ми кажи как го изопачавам, когато вече призна, че имаш дъщеря, за която никой от нас не знае нищо в продължение на шестнайсет години.

Очите му бяха стоманени, докато се взираше в нейните.

Той понечи да каже нещо, но тя го изпревари.

— Коя е майката? — повтори Лейни. — И не ми казвай отново, че това няма значение!

— Тя е Кърстен Бонер — бързо изрече Том.

Лейни се олюля, сякаш я бяха ударили.

Гневът му като че ли го беше напуснал.

— Съжалявам, трябваше да...

— Да разбирам ли, че говорим за Кърстен Бонер — прекъсна го тя остро. — Тази, която беше водеща на програмата за изкуства по Канал 4?

Той кимна.

Изведнъж ѝ стана трудно да диша и хвана с ръце главата си. От години дръзката, изискана и изключително красива Кърстен Бонер беше изчезнала от екрана, но ако Лейни си спомняше правилно, водещата беше излязла в отпуск по майчинство и повече не се появи на екран. Въпреки че решението ѝ само по себе си не беше особено сензационно, фактът, че тя отказа да разкрие кой е бащата на детето, беше подпалил пресата. Спекулациите бяха толкова всеобхватни, толкова много известни и влиятелни имена се подхвърляха наоколо, та един коментатор дори отбеляза, че е чудно как Бонер е успявала изобщо да си върши работата, ако е имала връзки с толкова много мъже.

Лейни затвори очи, сякаш медийната истерия от онова време отново забушува около нея. Никога, дори и в най-смелите ѝ представи не би ѝ хрумнало, че Том може да е бащата.

Колко изумително наивна и изпълнена с илюзии е била.

С ужасно болезнено чувство тя си спомни предупреждението на Ема. *Не бъди толкова сигурна, че си единствената. Щом той може да причини това на мен, ще го причини и на теб.*

Шестнайсет години по-късно все още не се знаеше кой е бащата, въпреки че вероятно и никой вече не се интересуваше. Обаче, ако се разбереше, че е Том Холингсуърт, той щеше да влезе във всички новини. А това означаваше, че пресата щеше да изпълни „Банерли“, следейки Тиърни, Зав, баща ѝ...

Това беше немислимо. Твърде ужасно, за да продължи да го обмисля.

Лейни се обърна към Том. Той все още я наблюдаваше, но тя почувства как пропастта между тях се разширява.

— И така, какво следва? — заяви мрачно тя.

Отговорът му беше толкова шокиращ, че тя съжали, че е попитала.

— Връщам се в Херефърд — каза той.

— В Херефърд ли?

— Там живеят, съвсем наблизо е...

Лейни започна да трепери.

— Искаш да кажеш, че ни напускаш?

— Не, това, което казвам...

— Тогава защо се връщаш? Какво ще стане с нас? Тиърни и Зав също са твои деца. А какво да им кажа аз?

Той прокара ръка по посивялото си лице.

— Надявах се, че ще им обясниш, че има проблеми на снимачната площадка, така че трябва да съм там още една седмица.

— Още една седмица. Отиваш... О, боже мой... Караш ме да лъжа децата си, за да можеш да бъдеш с...

— За да не бъдат наранени. Те не трябва да знаят за Кърстен и Джулия все още.

— Какво намекваш, как така *все още*? Защо изобщо трябва някога да научават?

— Джулия е моя дъщеря. Аз не мога...

— Тя ти е била дъщеря през последните шестнайсет години, или така са те накарали да повярваш. Откъде си сигурен, че е истина? Тази жена може да лъже...

— Истина е.

Опитвайки се да се овладее, тя отново се взря през прозореца.

— Лейни, съжалявам — отрони Том нещастно. — Осъзнавам колко тежко е това за теб. За мен също...

— Спри! Просто спри — извика тя.

— И това се случи в момент, когато аз... Е, когато най-малко съм го очаквал...

— *Ти* ли си го очаквал най-малко? — повтори тя невярващо. — Какво да кажем за нас, останалите, които не сме имали представа, че водиш някакъв двоен живот?

— Не е така.

— Може би за теб не е, но от моята позиция... Тя е на шестнайсет, Том. Така каза ти, на *шестнайсет*, което означава, че си крил нейното съществуване от мен през целия ни брачен живот.

— Защото аз не съм...

— Не мога да повярвам, че си ме лъгал жестоко! — кипеше тя.

— Лейни, трябва да чуеш...

— Аз ли? Вече чух достатъчно. И не искам да слушам повече как си се подиграл с нашия брак...

— За бога, ще ми позволиш ли да вмъкна поне една дума?

— Каж ми, че няма да се върнеш при тях днес — предизвика го тя.

Той притвори очи.

— Не мога да го направя. Трябва да отида.

— Но *защо*?

Том си пое дъх.

— Сложно е. Обещал съм...

— Даваш обещания на друга жена? Какво право има тя да те кара да криеш нещо от съпругата си?

Той преглътна.

— Тя няма права. Тя знае колко много означаваш за мен, но засега съм дал дума...

— Позволи ми да говоря с нея. Трябва да разбере какво си мисли, че ще докаже, като се опитва да разруши живота ни.

— Тя иска само това, което е най-доброто за Джулия...

— А аз не искам ли същото за децата си? Предполагам, че осъзнаваш какво ще им причини това?

Той заговори отново, но Лейни вече не слушаше.

— Защо сега? — извика тя. — Какво се е случило, за да накара Кърстен Бонер изведнъж да реши... О, боже — изпъшка, когато истината я осени. — Сега, когато баща ми не разбира какво става, тя мисли, че си самостоятелен...

— Лейни, за бога, това няма нищо общо. За какъв, по дяволите, ме вземаш?

Тя го изгледа остро.

— Не съм сигурна, че искам да отговоря на този въпрос.

— Исусе, ти наистина си готова да си мислиш най-лошото за мен, нали? — предизвика я Том с помръкнало лице.

— Какво би трябвало да мисля, когато вече призна, че си лъгал...

— Не по начина, по който си въобразяваш...

Тя издърпа ръцете си, когато той се опита да ги хване, и го погледна с широко отворени, уплашени очи.

— Не си тръгвай днес оттук... — тихо помоли тя.

— Ще трябва. Те имат нужда от мен...

— А ние нямаме ли?

— Не по същия начин.

Той отново посегна към нея, но тя отстъпи крачка назад.

— Ако сега си тръгнеш — заяви тя като насън — тогава не искам да се връщаш повече.

Том изглеждаше зашеметен. Лицето му беше повехнало.

— Не го мислиш...

— Напротив, мисля го. Това е изборът, който ти предлагам, Том. Можеш да останеш или да си тръгнеш.

След ледена пауза той каза:

— Знаеш как се отнасям към ултиматуми.

— А как се чувствам аз, разбирайки, че съпругът ми има още едно дете, родено по същото време като моята дъщеря, и че през последните шестнайсет години е крил от мен... Какво още, Том? Колко още лъжи си натворил? Не, не си прави труда да отговаряш. Не искам да слушам повече. Ще бъда горе, когато си готов да ми съобщиш решението си!

И въпреки че беше потресена, тя някак си се застави да излезе от стаята...

Десет минути по-късно той влезе в спалнята и я завари да подрежда дрехи в един куфар.

— Какво правиш? — попита той разтревожено.

— Сортирам нещата за летния празник — отвърна Лейни. Осъзна какво беше помислил той: че събира неговите вещи.

Том продължи да я наблюдава мълчаливо.

— Тръгвам сега, но ще се върна в края на седмицата — заяви решително той.

Чувствайки как решението му я пронизва, тя даде воля на яростта си:

— Чу какво казах — задави се тя. — Аз не те искам обратно, ако отидеш при нея.

— Лейни, тя е болна! Затова трябва да отида. — Той звучеше отчаяно.

Тя го загледа втренчено, не знаейки дали да му повярва.

— Кой е болен, Кърстен или Джулия? — попита тя лаконично.

— Кърстен.

— Какво ѝ има?

Той отвърна поглед, като прекара ръка по лицето си.

— Лъжеш! — извика тя. — Измисляш си извинение, за да бъдеш с нея.

— Не лъжа!

— Просто си върви, Том. Напусни сега и не си прави труда да се връщаш, защото аз не искам да живея с човек, който дори не може... — Тя млъкна, защото Шърман започна да лае тревожно.

Лейни се втурна покрай Том и изтича долу, за да провери баща си.

Той седеше на пода, опитвайки се да се изправи.

— Татко, какво стана? — извика тя, като отиде при него.

— Пак ли не улучи стола? Нарани ли се?

— Чакай, дай на мен — каза Том, като я отстрани, за да вдигне Питър обратно на крака.

— Стар глупак — разсмя се Питър, макар че посивялото му лице издаваше, че доста се е уплашил. — Съжалявам, не искам да ви създавам неприятности.

— Ти не ни създаваш неприятности — увери го Лейни.

— Опитваше се да отидеш някъде ли, или имаше намерение да седнеш?

Питър само примигна.

— Трябва да го преоблечем — промърмори Том. — Аз ще го заведа горе.

— Не, ти си отивай — каза тя, държейки за ръка баща си.

— Очевидно болната ти приятелка не може да се оправи без теб, но ние можем.

Когато лицето му се изопна, тя се обърна, вече съжалявайки за думите си. Ала беше твърде късно.

След няколко минути звукът от колата на Том, заминаваща по алеята, я накара да изтръпне. Прииска ѝ се да изтича след него, но дори това и да не означаваше да остави стария си баща, вече не би могла да го стигне...

Мили боже, как е могъл да води двойствен живот през всичките тези години, без тя да знае?

ГЛАВА ОСМА

— Къде са децата? — попита Стейси, като постави чаша вино пред Лейни и наля една и за себе си.

— Зав отиде да храни патиците с Алфи — отговори Лейни — а Тиърни е в стаята си. Нямахте търпение да се качи горе, дори не поздрави, като влезе.

— А Макс?

— Не съм сигурна кога свършва работа. Предполагам, че ще разберем, щом си дойде.

— Значи, не трябва да шофираш повече днес — реши Стейси — така че — пий.

Въпреки че чувстваше, че ѝ е необходимо, когато отпи, Лейни усети горчив вкус на езика си.

— Значи, изобщо не си се чувала с Том, откакто е заминал... — поклати глава Стейси. Тя погледна към Питър, който изглеждаше погълнат от един стар филм, макар че дали възприемаше нещо — само той си знаеше.

— Не, не е звънял — каза Лейни. — И не мисля, че ще го направи.

— Ще трябва в крайна сметка.

Лейни само сви рамене. Мъчеше се да блокира образа на невъзмутимо красивата Кърстен Бонер с ослепителната ѝ усмивка и убийствен интелект.

— Никога, дори в най-лудите ми фантазии... — Тя млъкна и поклати глава, примаяла от страх. — Но защо пък не? Висока, стройна блондинка, мечта за всеки мъж, майка на *шестнайсетгодишната* му дъщеря, която без съмнение е перфектно копие на съвършената си майка... Всичко е толкова дяволски перфектно... Нали?

Стейси се подсмихна иронично.

— Напомняш ми за майка си, когато си ядосана.

Лейни я изгледа хладно.

— Мислиш ли, че наистина е болна? — попита тя. Преди Стейси да успее да отговори, тя продължи: — Ако е така, Том защо не ми каза веднага? Не, той лъже, знам го. Мисля, че той не може да реши с кого иска да бъде — с мен или с нея, така че си измисля, че е болна, за да спечели малко време да бъде с нея.

— Каза ли от какво е болна?

Лейни поклати глава.

— Само, че се нуждаела от него. Колко мило, нали? И как смее тя, по дяволите, да има нужда от него? Той е мой съпруг, за бога — избухна тя — и има три други деца, освен това, което очевидно има от нея.

Как можеше да има дете от друга жена? Тя все още не можеше да се застави да го приеме.

— Като говорим за деца — попита Стейси — спомена ли нещо на твоите?

— Не, но сигурно ще им кажа, че се е задържал в Лондон заради проблеми на снимачната площадка. — Очите ѝ срещнаха топлия поглед на Стейси. — Мислиш ли, че той е водил двойствен живот през цялото това време? — попита тя нещастно.

— Нямам представа — отвърна нежно приятелката ѝ. — Но...

— Но е трудно да мислиш друго, когато детето е на шестнайсет години и майката е толкова красива като Кърстен Бонер — довърши Лейни вместо нея.

— Той винаги е изглеждал толкова щастлив с вас... — замислено отрони Стейси. — Затова ми е трудно да повярвам, че е било измама. Ти щеше да разбереш. Или той щеше неволно да се издаде, или инстинктът ти щеше да ти подсказе...

— Е, те очевидно са имали връзка преди шестнайсет години, за която не съм знаела нищо... А това означава, че той е изневерявал на Ема с мен и с Кърстен. — Затвори очи, когато я обзеха старите угризения, че го е отнела от първата му жена. — Вината е моя — призна Лейни тихо. — Заслужавам си съдбата заради това, което причиних на Ема.

— Това е абсурдно — сгълча я Стейси. — Станало е преди толкова много време и Ема го е превъзмогнала от години.

— Това не означава, че не е било опустошително за нея тогава... А аз сега започвам да разбирам как се е чувствала.

Стейси понечи да възрази, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Съжалявам, трябва да отговоря — намръщи се тя. Когато тя се изправи и излезе навън, Лейни беше завладяна от представата за Том и Кърстен Бонер сред селска идилия с красивото им дете, облени от слънчева светлина. Колко често беше ходил там? Заедно ли бяха намерили мястото преди три, пет, десет години и дали се бяха нанесли като младоженци? Трудно ли е било за Кърстен, когато той беше с другото си семейство? Сигурно ѝ е дошло прекалено, затова е изпратила есемеса. Искала е да бъде сигурна, че Том ще каже на жена си, че има и други ангажименти, също толкова важни, колкото тези, които има към нея...

— Наред ли е всичко? — попита тя, когато приятелката ѝ се върна вътре.

Стейси кимна.

— Даяна иска подробности за няколко потенциални сътрудници. Както и да е... Обясни ми сега какво точно ти каза Том, защото нищо не разбрах от разговора по телефона...

— Наистина няма смисъл — запротестира Лейни. — Описах ти всичко, така или иначе... Няма смисъл да го предъвкваме безконечно, това няма да промени факта, че той се върна там...

— Напротив, аз съм убедена, че нещата стоят точно така... — честно заяви Стейси. — Искам да кажа, очевидно Джулия съществува, но той да води двойствен живот с Кърстен... Щеше да се разбере досега, ако беше истина. Някой щеше да научи, знаеш какви са таблоидите. Нищо не им убягва задълго.

— Дори и да си права, не виждам каква е разликата... Той има дете от нея, дете, за което никога не ми е споменал нищо...

— Може би и той не е знаел...

Лейни вдигна ръце.

— Как може да не е знаел! Помниш ли как гърмяха медиите, когато Кърстен беше бременна? Целият свят научи.

— Стана и отиде да донесе още вино от хладилника, надявайки се то да потуши бушуващите в нея емоции. — Дори и той да се върне, аз не мога просто да се преобразя в изтривалка, казвайки: „О, заповядай, Том, моля, стъпчи ме, Том!“. Не, няма да го направя. Той взе своето решение, когато беше тук днес. Заявих му, че ако отиде, не

трябва да си прави труда да се връща, а той тръгна въпреки това. Мисля, че с действието си каза всичко, което трябва да знам.

— Но ти не вярваш, че си е отишъл завинаги...

— По дяволите, как мога да знам в какво да вярвам? Тези последни шестнайсет години явно са били пълна измама...

— Лейни...

— Не, помисли за цялото време, което той прекарваше в къщата на Дейв Хил в Корнуол за „усамотение, когато една книга не върви добре“. Той очевидно е бил с нея тогава, в нейното убежище в Херефърдшър, или където и да е, по дяволите. Много му е било удобно тъй, уютно местенце на края на света...

— Ти си измисляш — припомни й Стейси. — Няма как да знаеш дали нещо от това е вярно.

— Знам, че тя живее край Херефърд, защото той сам ми призна.

— Но няма никакви доказателства, че той е прекарвал времето си там.

— Ала със сигурност виждаш колко лесно му е било да води двойствен живот!

— Повтарям ти, ти самата не вярваш на нищо от това...

— Вярвам, Стейси, наистина. Ти самата си спомняш как той пропусна да ми каже, че е женен, когато бяхме заедно за първи път. Ако не бях забременяла, сигурна съм, че *изобщо* нямаше да признае... Щях сама да разбера, а дотогава вероятно щях да съм така или иначе минало, защото той щеше да е с Кърстен Бонер. Или може би все още с Ема, кой знае? Не, Стейси, без значение колко добра можеш да бъдеш като адвокат на дявола, той все пак не е тук, нали? Той е с нея. Така че, моля те, повече не се опитвай да го защитаваш...

Гласът ѝ се пречупи, а сълзи опариха очите ѝ.

Стейси хвана нежно ръцете ѝ.

— Не мислиш ли, че най-малкото трябва да се опиташ да го оправдаеш поради липса на доказателства? Доколкото знам, вие всъщност не сте говорили дълго и съм сигурна, че има какво още да се изясни.

Изтривайки очи, Лейни кимна. Всъщност това беше така: не бяха говорили дълго и тя наистина не му беше дала шанс да обясни нищо. Тъй че може би нещата не бяха толкова лоши, колкото се страхуваше...

Ала ако смяташе така, трябваше да повярва, че точно сега Тиърни не слизаше с грохот надолу по стълбите на път към кухнята.

— Вие двете вече сте на вино? — изкоментира дъщеря ѝ, като метна училищната си чанта на плота и отвори рязко хладилника. — Какво има за ядене? Умирам от глад.

— Трябва да е останала малко фритата — отвърна Лейни — освен ако Зав не е изял всичко.

— Обзалагам се, че го е направил, лакомото прасе. О, не, ето я! — Грабвайки последното парче, Тиърни го пъкна в устата си, като почти се задави и събори чантата си на пода.

— О, защо не внимаваш — изръмжа Лейни, когато лаптопът и iPhone-ът ѝ се плъзнаха по плота.

— Не е моя вината — запротестира Тиърни и разпиля трохи, но бързо се наведе да събере всичко.

— Чакай малко. — Лейни забеляза позната книга. — Какво е това тук?

— Нищо! — контрира Тиърни, пъкхайки книгата под лаптопа си.

— Тиърни, видях я...

— Да, добре, но не е моя!

— Тогава защо е у теб?

— Пазя я за някого.

Погледът на Лейни стана твърд.

— Ако баща ти знаеше, че дори само си отворила тази книга...

— Нали ти казах, че я пазя за някого.

— Вероятно, защото нейните родители също не искат да я четете.

Дай я на мен.

— Няма начин.

— Казах, дай ми я.

— А аз казах — няма начин.

Лицето на Лейни пребледня. Тя грабна книгата и откъсна няколко страници.

— Е, това беше мъдро — озъби се Тиърни.

— Върни се обратно в стаята си. Наказана си, докато не заминем за Италия.

Тиърни вдигна ръце.

— Много се палиш!

— Изпълнявай каквото ти се казва или кълна се в бога и двете ще съжаляваме накрая.

Пребледняла, Тиърни тръгна обратно по коридора.

— Ще говоря с татко за теб — изръмжа тя — защото смятам, че си превъртяла.

— Желая ти успех! — извика Лейни след нея.

— Ти си пиана, това е, което не ти е наред...

— Млъкни, Тиърни.

— Ако искаш да отслабнеш, трябва да се откажеш от миенето.

Лейни безпомощно срещна очите на Стейси.

— Ти не си дебела — произнесе тя тихо.

— И си го изкарваш на мен, защото си се скарала с татко — продължи да дрънка Тиърни. — Е, не го обвинявам, че остана в Лондон. Бих направила същото, ако трябваше да се върна у дома при теб.

— И аз бих го сторила, ако трябваше да се върне при теб — изстреля Лейни в отговор.

— Мразя те.

— Чувството е взаимно.

— Сега ще се обадя на татко, за да му кажа, че си пиана и обиждаш, и не си годна да се наричаш майка.

— Направи го. И не забравяй да му напомниш, че имаш рожден ден в събота. Кажу ми, че ще станеш на шестнайсет...

— Да бе, той знае. А така или иначе, нали ти казах, че ще бъда със Скай до неделя...

— Ще видим.

— Да, ще отида и това е!

Оставяйки й последната дума, тъй като щеше да продължи цяла нощ, ако не го направи, Лейни отиде да затвори вратата за коридора и пое дълбоко дъх, като се облегна на нея.

— Ти не си дебела — повтори Стейси.

Лейни почти се усмихна.

— Ще ходим ли да плуваме днес? — попита я баща й.

— Не, утре — отвърна тя.

— Утре — повтори той шепнешком.

— Искаш ли вино? — предложи тя, отивайки да донесе нова чаша.

Когато стигна до шкафа, Тиърни се втурна с грохот обратно през вратата.

— Свързах се с татко — обяви тя. — Той се съгласи да ида у Скай за рождения ми ден. И иска да знае дали трябва да бъде в студиото за радиоинтервюто си утре, или ще бъде по телефона?

Лейни погледна Стейси и по изражението ѝ разбра, че и тя е регистрирала същото като нея — първо, че Тиърни е успяла да се свърже с Том, и второ, че след като го е убедила да прекара шестнайсетия си рожден ден със Скай в Лондон, сега той няма наложителна причина да се върне.

— Е? — подкани я заядливо Тиърни. — Ще му пратиш ли есемес, или аз трябва да бъда възрастната тук и да го направя вместо теб? За какво се скарахте все пак?

— Кой каза, че сме се скарали? — едва не подскочи Лейни.

Тиърни сви рамене.

— Изглежда доста очевидно. Ти винаги си в отвратително настроение, когато двамата се спречкате. И така, аз ли да му пиша есемес?

— Кажу ми, че не знам за интервюто, ще трябва да се консултира с продуцента на програмата — отговори глухо Лейни.

— Това не е ли твоя работа? — подразни я дъщеря ѝ.

— Тиърни, за бога, просто направи каквото ти се казва — извика Лейни.

Очите на Тиърни блеснаха.

— Добре, не е нужно да крещиш! Помислих си, че ти си тази, която организира всичко...

— Обикновено съм аз, но в този случай... О, за бога. — Грабна телефона си и написа съобщение: *Може би Кърстен ще поиска и работата ми, както и съпруга ми.*

— Какво каза? — попита Тиърни.

— Гледай си работата.

— Моя работа е, ако родителите ми се държат като идиоти.

— Нямах ли да преговаряш?

— Направих го.

— Тогава го направи отново и дай това на дядо си, преди да тръгнеш.

Вземайки чашата с вино, Тиърни я занесе на Питър и седна на дивана до него.

— Добре ли си? — попита тя и обви ръце около раменете му.

Усмехнат, Питър я потупа по гърба.

— Да, добре съм. А ти?

— Супер! Или поне щях да бъда, ако не беше мама.

Питър продължи да се усмихва и да потупва Тиърни по гърба.

— Имаш прекрасна майка — рече той, напомняйки на Лейни как казваше същото на нея.

— Да, точно така — отвърна Тиърни и залепи целувка на бузата му. Сетне прегърна Шърман и тръгна към вратата.

— Казвам ти — заяви тя язвително, когато Лейни доля вино на себе си и на Стейси — от *това* дебелееш и ако...

— Тиърни, защо трябва да бъдеш толкова ужасно дете? — прекъсна я Лейни уморено.

— Може би приличам на теб. Както и да е, няма да остана, където не ме искат. Слава богу, че се махам отгук в четвъртък. Ще ми се само да беше по-скоро. — И като отметна назад косата си, се отдалечи по коридора.

— Тя наистина знае как да ме влуди — въздъхна Лейни и се върна на масата.

— И ми дължиш тази книга! — долетя гласът на Тиърни от стълбите. — Ще трябва да я възстановя и не виждам защо аз трябва да плащам, когато ти я унищожи.

— Няма да получиш никакви пари от мен за нещо, което ще омърси ума ти и ще изврати морала ти — извика Лейни, цитирайки Том.

— Аз съм на шестнайсет, не забравяй. Не е като да не знам за секса, а и половината от момичетата на моите години вече са правили всички тези неща.

— Ако вярваш на това, значи си дори по-глупава, отколкото изглеждаш. Все пак, ако не си я прочела, как знаеш какво има в нея?

— Тъпо е да не знам, след като всички говорят за това. Може би и ти трябва да се опиташ да я прочетеш, може да се отпуснеш малко.

Лейни улови многозначителния поглед на Стейси.

— Мислех, че би трябвало да има обратен ефект — контрира тя иронично.

— Какво? — не дочу Тиърни.

— Не се ли отнася за подчинението?

Дъщеря ѝ изстена.

— О, боже, хич не си смешна — каза тя и преди Лейни да направи опит за последна дума, Тиърни избяга нагоре по стълбите.

— Да бъдеш майка е толкова забавно — коментира Стейси — колкото да се бичуваш всеки ден...

Лейни опита да се засмее и погледна Макс, който в този миг нахълта отвън.

— Къде е татко? — попита той ядосано. — Не си вдига шибания телефон, а опитвах да му звъня през целия път до дома.

Потръпвайки от езика му, Лейни каза:

— Да разбирам ли, че първият ти ден е минал добре?

Макс изсумтя ядосано.

— Да, чудесно, ако не броим онаниста продавач, който би трябвало да си завре дебелия шибана глава в микровълновата и да я включи. Е, къде е татко?

— Опита ли да му изпратиш есемес? Тиърни се е свързала с него...

— Кога се връща? Той трябваше да ни намери билети за Били Браг тази вечер. Обзалагам се, че е забравил.

Подозирайки, че е така, Лейни се опита да измисли извинение.

— Прав съм, нали? — изръмжа яростно Макс. — Той шибано е забравил, точно както винаги шибано е забравял за мен. Аз съм празно пространство, що се отнася до него...

— Това *не* е вярно — прекъсна го яростно Лейни. — Той е много зает в момента...

— Да бе, много му пука — рече Макс. И като се втурна през кухнята, изчезна в пристройката.

Лейни погледна мълчаливата си приятелка.

— А като мащеха е още по-забавно — каза тя сухо.

— Какво има? — попита нежно той. — Днес не изглеждаш на себе си.

— Не, екстра съм — увери го Тиърни, като се усмихна, накланяйки глава. Нямаше начин да му обясни, че току-що са имали

шумна кавга с майка ѝ, би изглеждало толкова детински. — Все пак нали летиш обратно утре? — попита тя срамежливо.

Той кимна и начинът, по който я гледаше от екрана с премрежените си тъмни очи, накара сърцето ѝ да подскочи. Той беше напълно, умопомрачително, потресаващо привлекателен... Беше толкова луда по него и нервна, и развълнувана, че едва можеше да говори.

— Какво прави днес? — попита той.

Тя се опита да свие небрежно рамене.

— Нищо важно — отвърна, защото не искаше да му напомня, че е била на училище.

— Прочете ли нещо?

Дъхът ѝ спря, когато кимна. Това че той само го спомена, я караше да чувства, сякаш гори там долу между бедрата. Дали той наистина ще прави с нея това, което героите правеха един на друг в книгата?

Той се усмихна. Тиърни чувстваше, че ще припадне.

— Мислила ли си какво ще облечеш в събота? — попита той.

Господи, сякаш беше мислила за нещо друго! Това я държеше будна нощем, доминираше при всеки разговор със Скай.

— Непрекъснато си променям мнението — призна тя — но в петък ще пазарувам в Лондон със Скай.

Думите ѝ, изглежда, го заинтригуваха.

— Бих искал да ти купя нещо — каза той. — Кой е любимият ти дизайнер?

Кой беше любимият ѝ дизайнер? Сериозен ли беше?

— Хм, ами харесвам „Долче и Габана“, но те са доста скъпи...

— Това няма значение. Ще ти взема нещо от „Долче и Габана“. А какво мислиш за обувките? „Лубутен“ ли предпочиташ, или „Джими Чу“, или „Ерве Леже“!

Тя почти зяпна.

— Остави това на мен — рече той с усмивка. — Просто ми изпрати есемес с размерите си и ще имам приятна изненада за теб.

Тиърни вече се чудеше как ще преживее следващите няколко дни.

— Къде ще се срещнем? — попита плахо тя.

Той се замисли.

— Пиши ми адреса на Скай и аз ще те взема в края на улицата. Нямам търпение да те видя.

Тя смело прошепна:

— И аз също нямам търпение да те видя.

Той присви романтично очи.

— Толкова си красива. Непрекъснато си представям, че сме заедно, и това ме влудява.

Само ако знаеше, че това влудяваше и нея...

— Сега трябва да вървя — каза той. — Не забравяй да ми пратиш есемес с тези подробности. Ще се обадя отново по скайп преди събота. — И с многозначително повдигане на веждите, което почти я побърка, той прекъсна връзката.

Тиърни тръгна към кухнята, за да разбере дали майка ѝ вече беше в по-добро настроение. Надяваше се да е така, защото умираше от глад и знаеше, че ако поиска ядене, когато майка ѝ е в лошо настроение, тя вероятно ще ѝ каже да си го приготви сама.

Завари Стейси да готви нещо на печката в голям тиган. Тиърни озадачено огледа стаята.

— Къде е мама?

— Тя имаше леко главоболие — отговори Стейси — така че отиде горе да си легне. Чаят ще е готов след малко.

Въпреки че знаеше, че трябваше да предложи помощта си, Тиърни каза, че ще дойде след малко, и като остави Стейси да се оправя, изтича горе в стаята на майка си.

— Мамо? — повика тихо от вратата. — Може ли да вляза?

След лека въздишка Лейни отговори:

— Щом трябва...

Тъй като тя лежеше настрана, обърната с гръб, Тиърни заобиколи да седне, така че да я вижда. И веднага се разтревожи, когато осъзна, че майка ѝ е плакала.

— Какво има? — попита тя неуверено. — Какво е направил татко този път? Каквото и да е, не е било нарочно.

Трогната от желанието ѝ да защити баща си, Лейни я хвана за ръката.

— Всичко е наред — каза тя. — Няма нищо, за което да се притесняваш.

Тиърни я наблюдаваше неуверено.

Лейни се усмихна.

— Съжалявам, че ти се развиках... Сега ми кажи как мина днес изпитът ти. По какво беше?

— Френски устен. Беше идеално. Смятам, че го взех. — Всъщност тя не беше сигурна, че е минало добре, толкова беше заета с мисли за него, но едва ли щеше да го признае пред майка си. — Може ли да легна до теб?

Като повдигна ръка, така че тя да може да се сгуши до нея, Лейни затвори очи и вдиша свежия лимонов аромат на косата на дъщеря си.

— Разкажи ми кога се срещнахте с татко за първи път — помоли Тиърни, надявайки се да напомни на майка си колко много го обича.

— О, Тиърни, не сега — промърмори Лейни.

Объркана, дъщеря ѝ помълча няколко минути. Това, за което умираше да попита, беше дали родителите ѝ са правили секс при първата си среща. Ала не беше сигурна, че е много удобно в момента. Вместо това каза: — Знам, че с татко сте спали заедно, преди да се ожените, иначе нямаше да ме има... Или пък щеше, но разбираш какво искам да кажа...

— Тиърни...

— Просто се чудех, колко време си го познавала, преди всъщност да го направите?

Лейни дълго мълча.

— В интерес на истината — рече след малко тя — това се случи много скоро след като се запознахме. Но ако ти...

— Значи, той все още те уважаваше след това? Искам да кажа, очевидно е искал да те види отново...

— Тиърни, опитваш се да ми кажеш нещо ли?

— Не! Какво например?

— Ами че си срещнала някого и си...

— Няма начин, тук наоколо няма кого да срещнеш. Просто искам да знам, това е всичко.

— Кой е той? — попита Лейни.

— Току-що ти казах, че няма никой.

— Ако има, знаеш, че можеш да го доведеш вкъщи. Татко ти и аз бихме искали да се запознаем с него.

Тиърни потръпна само като си представи как би се разиграла тази сцена.

— Мисля, че вече трябва да сменим темата, защото ти ме разбра съвсем погрешно.

— Добре — съгласи се Лейни.

След известно мълчание Тиърни прошепна:

— Звучиш наистина уморено.

— Така е.

— Не си болна, нали? Искам да кажа, освен главоболието.

— Не, не съм болна.

Изминаха още няколко минути.

— Сигурна ли си, че не си против да отида в Лондон за рождения си ден?

— Знаеш, че съм против, но щом така искаш...

— Искам го повече от всичко и това не е неуважение към теб и татко. Винаги сте ми организирали страхотни рождени дни, но аз вече не съм дете. Трябва да направя нещо свое.

— Разбирам. Ще ми липсваш.

— И вие ще ми липсвате много, но аз ще се върна в понеделник или вторник. Знаеш ли, какво ще кажеш, да го отпразнуваме на патерица в кръчмата, в която бяхме миналият месец за рождения ден на Стейси? На вас с татко наистина ви хареса там.

— Звучи като добра идея.

— Мамо?

— Да?

— Сигурна ли си, че си добре?

— Просто имам главоболие.

— Значи, искаш да се махна.

— Не, хубаво е да си лежим тук така. Не го правим често напоследък.

Тиърни сплете пръсти с тези на майка си и се опита да не мисли колко е гладна.

— О, не — засмя се Лейни, когато Зав се втурна, пързаяйки се по коридора, и се блъсна с трясък във вратата.

— Мамо! Аз съм отвън. Може ли да вляза? — извика той.

Тиърни също избухна в смях.

— Къде си?

— Отвън! — повтори той възмутено. — Къде си ти?

— Тук, вътре.

В същия момент вратата се отвори рязко и виждайки майка си и сестра си на леглото, той се хвърли със скок върху тях. Лейни го хвана и притисна, а Тиърни го гъделичкаше, докато той успя да се освободи и се покатери върху майка си.

— Предаваш ли се? — попита Зав, боксирайки с ръце във въздуха.

— Никога! — извика Лейни.

— Да, предаваш се. Аз съм шампионът, а чаят е готов.

— Ще те изпреваря до долу — предизвика го Тиърни.

Като скочи от леглото, той се изстреля със сестра си, следваща го по петите.

Ако имаше избор, Лейни знаеше, че би останала в леглото си цялата нощ, но това не би било честно спрямо Стейси, а и в крайна сметка щеше да притесни децата. Така че тя се изправи и отиде в банята да наплиска с вода лицето си.

Питаше се какво ли прави той сега, как се чувства, дали мисли изобщо за нея и децата. Сърцето ѝ премалвя... Трябваше да летят за Италия след по-малко от две седмици и тя почувства внезапно страх, че той може да реши да не дойде с тях. Том знаеше колко много означава това пътуване за нея и винаги го беше подкрепял, но може би вече не беше приоритет за него.

Гледайки зачервените си страни в огледалото, тя усети, че настръхва от гняв и решителност. Каквото и да реши той, тя вече беше направила всички резервации и нямаше намерение да ги отменя...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Вече беше четвъртък сутрин и единствените съобщения, които Лейни беше получила от Том, бяха свързани с работата. Само веднъж попита дали тя е добре. Нейните отговори бяха кратки, даваше му исканата информация, без да казва нищо за себе си. Не спомена и за интервюто му във вторник...

Когато включи радиото, тя почти очакваше, че го е отменил, но той беше там, или поне на телефона. Докато слушаше неговите безгрижни закачки, тя кипеше от гняв и безпомощност. Не че искаше от него да звучи сломено или измъчено, макар че тайно се надяваше да е точно така. Но не беше подготвена да чуе обичайното му остроумие и ерудираност. Никой от слушателите не би могъл да си представи, че той може би е на път да напусне съпругата и децата си, за да бъде със забравената любимка на нацията и тяхната дъщеря. Том многократно разсмиваше водещия и останалите гости и дръзко се включваше в други дискусии, които не се отнасяха до него. Тя се чудеше дали Кърстен и Джулия са в стаята с него, осигуряващи публика на живо, докато той говори по телефона. Това често бяха правила тя, Зав и Тиърни. И Макс също, ако беше наблизо и в подходящо настроение. След предаването тя обикновено седеше с него, за да обсъдят какво е било казано и дали е било прието добре.

Като експерт в областта на интервютата Кърстен несъмнено беше направила това с него във вторник, а много вероятно да му е помагала и много пъти в миналото...

— Добре ли си? — попита Тиърни, когато слезе за закуска тази сутрин. — Изглеждаш ужасно.

Знаейки, че е така, Лейни успя иронично да се усмихне, като отрязва върха на едно варено яйце. Когато го постави пред Тиърни, тя се запита какво ли дава за закуска Кърстен Бонер на Джулия.

— Мамо, нали не изпадаш в такова състояние, защото отивам в Лондон за рождения ми ден? — попита дъщеря ѝ, докато Лейни ѝ помагаше да отнесе чантите си към колата. Вземаше ги със себе си на

училище, готова да замине със Скай веднага след като мине последният изпит.

— Не, не, добре съм — увери я Лейни. — Просто не можах да спя много добре снощи.

Хвърляйки нещата си в багажника на комбито, Тиърни се обърна и я погледна откровено в очите.

— Трябва да се сдобрите с татко — заяви тя. — Животът е твърде кратък, за да продължавате по този начин. И каквото и да е направил той, не може да е толкова лошо.

Слава богу, изглежда, на Тиърни не ѝ хрумваше, че той може би вече ги е напуснал. Наистина не би искала тя да си го мисли, особено когато това можеше и да не е вярно.

Моля те, боже, да не е...

Тя продължаваше да се чуди как може да се съмнява, как дори успяваше да сдържи гнева си, въпреки че нямаше смисъл от него, когато той не беше тук, за да го изпита.

В най-лошите моменти, когато гневът ставаше толкова силен, че едва можеше да го понесе, тя беше на път да събере вещите му и да ги изпрати при Кърстен. Ако имаше адрес или телефонен номер, можеше и да го направи, но тя нямаше, а търсенето в интернет също не разкри нищо особено полезно за тази жена. Лейни откри, че през последните десет години Кърстен Бонер е написала няколко книги за деца и три чиклит романа — всички под псевдонима Бевърли Крейн.

Дали Том ѝ беше помогнал да ги издаде?

Само идиот би си мислил, че не е.

Лейни силно се изнервяше, гадаейки кога биха се включили и адвокатите. Щеше ли да се опита да я принуди да продаде къщата? Самата мисъл за това я разгневяваше и ужасяваше. Тя не можеше да се откаже от любимия си дом, но не можеше да си представи да се откаже и от него...

Том беше центърът на нейния свят. Всичко се въртеше около него по начин, за който тя не си беше давала сметка досега. Винаги беше мислила, че тя е тази, която държеше всички заедно, без която не биха могли да се справят, но Том, с неговото чувство за хумор, със силата, дисциплината, насърчението, подкрепата и любовта му, беше този, който придаваше смисъл на всичко.

Той нямаше да си отиде. Той щеше да се върне в края на седмицата, както беше обещал, и някак си щяха да успеят да оправят всичко.

Беше около четири в събота следобед, когато Лейни приключи със своите задължения на селския празник и отскочи вкъщи да види дали Том си е дошъл. Толкова се страхуваше, че може да го няма, че почти се спъна в прилив на облекчение, когато видя колата му на обичайното ѝ място. Тъй като Макс, Зав и баща ѝ бяха долу в селското кметство, тя изпрати есемес до Макс да я замести на щанда, тъй като ще се забави по-дълго, отколкото беше очаквала.

В кухнята нямаше следа от Том и Лейни отиде в кабинета му, като отчаяно се опитваше да овладее ужасната си нервност. Всичко щеше да бъде наред, продължаваше да си повтаря тя. Чувството на отхвърляне, което изпитваше, не беше реално, всичко беше във въображението ѝ. Той се беше върнал, за да остане. Нямаше да го завари да опакова книгите си...

— Здравей — поздрави той, вдигайки поглед от бюрото си, когато тя се появи на прага. — Съжалявам, че забравих за селския празник днес.

— Няма нищо — отвърна Лейни сковано — стига да не си забравил, че е рожденият ден на Тиърни.

Той повдигна вежди.

— Най-напред говорих с нея. Нямам впечатлението, че ѝ липсваме...

— Очевидно е много щастлива от *Kindle* — каза Лейни. Не искаше да му спомене за книгата, която беше скъсала онзи ден, сега нямаше смисъл. — Свалих ѝ копие на „Изгубено поколение“ — информира го тя.

Интересът му веднага се събуди. Тя знаеше, че той щеше да си спомни последния път, когато бяха в Париж като семейство. Тогава запознаха децата с Шекспир и компания — прекрасната книжарница на Силвия Бийч в непосредствена близост до реката. „Изгубено поколение“ бе историята за магазина, който бе очаровал Тиърни по това време, и очевидно ѝ е било приятно да го намери на своя *Kindle* тази сутрин.

Но не можеше да не се запита дали той е бил в контакт с Кърстен през онази ваканция. Нима всичките им спомени вече щяха да бъдат помрачени от аферата му?

— Колко време ще останеш? — попита Лейни, усещайки как стиска юмруци край тялото си.

Той леко присви очи при напрегнатия ѝ тон, но обясни спокойно:

— Виж, разбирам, че изминалата седмица не е била лека за теб...

— Не ме покровителствай — отсече тя.

Том си пое дъх.

— Нямам такова намерение. Просто искам да знаеш, че... Е, очевидно трябва да обясня какво става. Затова съм тук, за да можем да поговорим.

Зави ѝ се свят, сърцето ѝ подскочи... Не звучеше като че ли щеше да остане.

— Е, много мило от твоя страна да отделиш време — каза тя — но може би аз не разполагам с време в момента...

Том направи грешката да въздъхне отегчено.

— Да не си посмял да се държиш така с мен! — избухна тя. — Докато се криеше на края на света с проклетата си любовница и дъщеря си, без да помислиш изобщо за някой друг...

— Нито за миг не съм преставал да мисля за вас — прекъсна я ядосано той.

— О, блазе ни! Но се опасявам, че за мен не беше точно така. Защото тук аз приемах твоите телефонни разговори, занимавах се с твоите издатели, с твоята агентка, с твоя агент по рекламата, с твоята публика, с твоите деца... Отменях ангажиментите ти, измислях извинения защо не се обаждаш на хората. С други думи, лъжех, като се опитвах да пощадя чувствата на всички по начина, по който ти си ме лъгал от години...

— Исусе Христе, Лейни... — повиши глас той.

— Знам какво правиш — надвика го тя. — Опитваш се да намериш начин да се освободиш от нас, без всичко да се появи в пресата. Не би искал това, нали, защото си много затворен човек наистина, а всички знаем колко потайна е тя, криейки се зад псевдонима си Бевърли Крейн. Е, как смяташ да направиш това, без да се вдигне много шум? — Очите ѝ блестяха от ярост, сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Лейни, престани — умоляваше я Том, опитвайки се да хване ръцете ѝ. — Това е и причината, че не се обадох, защото не исках това да става по телефона. Исках да съм тук, за да мога да обясня правилно... Недей — помоли я той, когато тя се опита да се отдръпне. — Всичко е наред, кълна се. Всичко ще се оправи.

— Как може да е наред, щом си тръгваш? — изумено попита Лейни.

— Няма да си тръгна — настоя той. — Най-малкото, не в смисъла, който влагаш ти.

— Какъв друг смисъл има? — извика тя. — Ако си мислиш, че ще поделяш времето си между нея и мен, помисли си добре, по дяволите, защото дори ако тя има желание...

— Не предлагам такова нещо — каза той твърдо. — Сега те моля да престанеш с прибързаните заключения и да ме чуеш. Аз трябва да бъда с Кърстен за известно време. Тя се нуждае от мен...

Лейни повдигна безпомощно длани.

— Незабавно спри — каза тя вбесена. — Не ми пука от какво има нужда тя, за мен имат значение бракът ми и децата ми. Мислех, че са от значение и за теб, но явно...

— Разбира се, че е така, нищо не е по-важно, но аз ти казах в понеделник, Кърстен е болна...

— И аз ли трябва да се грижа за това? Нека някой друг да я гледа.

— Лейни, тя има рак. Нуждае се от лечение и някой трябва да я води.

— Защо трябва ти да бъдеш този?

— Защото тя иска така.

Очите му я изгаряха, докато я гледаше как възприема думите му: любовницата му е сериозно болна, нуждае се от него до себе си, дъщеря ѝ има нужда от баща си... Неговата лоялност сега беше към тях, а не към семейството му тук. Къде беше тяхното място? Щяха ли някога отново да го заемат?

Докато го гледаше втренчено, тя почувства внезапно желание да се махне от него, да избяга някъде, където не трябваше да слуша повече или да се справя с това, което следваше...

— Съжалявам, че е болна — каза тя глухо. — Не бих го пожелала на никого, но в какво положение ни поставя това...

— Не ни поставя... — Том разпери ръце. — Мислиш, че си разбрала всичко, нали? Решила си за себе си...

— Трябва да решим какво ще кажем на децата — прекъсна го тя.

— Лейни, избързваш, преди дори да сме имали възможност да го обсъдим.

— Всъщност ти трябва да решиш — заяви му тя — защото ти си този, който им го причинява.

— Нищо не им причинявам. Просто се опитвам да подкрепя болен човек и ти на мое място би направила същото.

Лейни злъчно се засмя.

— И ако бях на твое място, как би се чувствал, ако аз тръгна да се грижа за едно семейство, за което никога дори не съм и споменавала допреди една седмица? За мъж, от който имам още едно дете...

— Това е абсурдно. Аз нямам друго семейство...

— Така ли? По собственото ти признание, имаш шестнайсетгодишна дъщеря от една жена, чиито нужди сега са по-важни от нашите. Мога да разбера защо, дори мога да приема, че те са твоя отговорност, но ако искаш да се примирия с връзката ти с Кърстен Бонер, като ти позволя да живееш и тук, и там, отговорът ми е *никога*.

Очите му заблестяха със стоманен оттенък.

— Знаеш ли — каза — надявах се да можем да проведем разумен разговор, но очевидно...

— Тогава сигурно можеш да ми обясниш какво му е разумното да имаш дете от друга жена и да го пазиш в тайна през всичките тези години? — изстреля тя.

— Татко! Татко! Ти се върна — извика Зав, втурвайки се внезапно в стаята. — Трябва да дойдеш долу в селското кметство — настоя той и грабна ръката на Том. — Чакай те да водиш търга.

— Зав, сега не е много удобно... — запротестира Том.

— Но ти обеща...

— Иди с детето — рече Лейни.

Очите на Том се върнаха на нея и се задържаха, докато Зав продължи да го дърпа за ръката.

— Добре — съгласи се той — тичай обратно и им кажи, че идвам веднага след теб.

— Ура! — извика Зав и като прати на майка си целувка, изчезна.

Изчаквайки кухненската врата да се затръшне след него, Лейни прошепна:

— Значи, довечера се връщаш при Кърстен? — Докато въпросът пронизваше сърцето ѝ, тя вече виждаше отговора в очите му.

— Обещах на Джулия.

И как би могъл да откаже на едно дете, чиято майка има рак? Особено когато детето е негово.

Лейни се втренчи в очите му. Мразеше го, ала и копнееше той да я вземе в обятията си. Ако ѝ кажеше сега, че я обича, че съжалява и че Кърстен не означава нищо за него, тя може би щеше да намери начин да се справи с това. Но той просто я гледаше и очите му не издаваха какво чувства към нея.

— Знаеш ли, ти наистина не направи нещата по-лесни — тихо отрони той.

— Е, съжалявам за това...

— Имах предвид за себе си, не за мен. Ако беше готова да ме изслушаш, да се опиташ да разбереш...

— Достатъчно те слушах. Сега трябва да отидеш до селото. Не си прави труда да си идваш след търга. Няма да те задържаме, можеш да отидеш направо при Кърстен.

— Лейни, моля те...

— Трябва ли да питам дали ще дойдеш с нас в Италия следващата събота?

Той затвори очите си в отчаяние.

Тя не знаеше дали искаше да крещи, или да моли.

— Винаги съм си мислила, че ти ще си там, до мен, когато осъществя това пътуване.

— Разбира се, че искам, но...

— Няма да го променя. Ще отидем без теб.

Той пое дъх и прокара ръка през косата си.

— Ако смяташ, че трябва...

— Да, така мисля...

— Добре, но ми се иска да изчакаш, защото ми се струва, че майка ти се опитваше да те предпази от нещо.

— Каквото и да е било, то се е случило преди много време. Това едва ли може да ме нарани вече. А вероятно имам роднини там, хора, които я помнят... Може дори да намеря баща си...

— Имаш Питър.

— Разбира се, и никога няма да мисля за никой друг, освен за него, като за истинския ми баща, но искам да знам нещо за моите корени. Наясно съм, че вероятно не го разбираш, понеже ти винаги си знаел кой си, откъде си... Но за мен не е така.

Чувствайки се по-опустошена от всякога, тя излезе от стаята.

— Знаеш ли как описват тази рокля в уебсайта на „Долче и Габана“? — питаше той, полуизлегнал се на леглото, наблюдавайки как Тиърни се възхищава на себе си в огледалото. — Казват, че е непорочна и съблазнителна...

Тя се кискаше срамежливо, усещаше се странно. Зае поза на модел, отпусвайки се на единия крак, и капризно нацупи устните си. Можеше да види защо бяха описали роклята точно по този начин. Тя беше сякаш за малко момиченце — с обло деколте и дантелена яка, с буфан ръкави и пола с волани — напомняше ѝ празничната рокля, която имаше на шест години. Но беше страхотно къса и наистина подчертаваше краката ѝ, особено в късите боти от „Джими Чу“, които също ѝ беше купил. Тя не искаше да мисли колко е струвало всичко това, но знаеше, че е прекалено, вероятно хиляди, което само показваше колко много я харесва.

— Чувстваш ли се и девствена, и съблазнителна? — попита той, доливайки ѝ шампанско.

Тя се усмихна срамежливо и го погледна изпод миглите си.

— Може би — отговори предизвикателно.

Бяха в абсолютно страхотен апартамент с изглед към реката, някъде около Уондсуърт според нея, но не беше съвсем сигурна. Беше твърде нервна, докато пътуваха с колата насам, за да обръща внимание къде отиват. Апартаментът бил на негов приятел, който с удоволствие им го предоставил за уикенда, докато е във Франкфурт.

— Определено изглеждаш така — прошепна той и потупа по леглото, канейки я да се присъедини към него.

Притеснена и развълнувана, Тиърни приседна до него, кръстосвайки крак върху крак, докато отпиваше от чашата си. Вече беше изпила два коктейла с ром у Скай за кураж. Приятелката ѝ я

предупреди, че ще има нужда от тях. Определено било добре да е полузашеметена първия път, беше я посъветвала.

— Няма да се стесняваш толкова, а и няма да боли много — заяви Скай.

— Защо, много ли боли? — попита разтревожено Тиърни.

— Зависи дали си се отпуснала... Трябва и той да си направи труда да се увери, че си в подходящо настроение, нали разбираш... Но не мисля, че ще имаш никакви проблеми с него. Той е страхотно опитен, знае какво прави.

Той все още не я беше докоснал, освен по гърба, когато я насочи през вратата. Нямаше значение, защото тя определено вече беше в подходящото настроение. Там долу, между бедрата ѝ, гореше и пулсираше, сякаш имаше свой собствен живот. Чувстваше гърдите си огромни в новия си дантелен повдигащ сутиен. Беше сигурна, че ако той само леко прокара пръсти по тях, тя щеше да се разплаче или да извика, или да направи нещо също толкова смущаващо.

— Знаеш ли какво си ти? — попита той лениво.

Тиърни не знаеше как да отговори...

— *Ти* си моето греховно удоволствие.

Тя се изкиска и сведе очи, отпивайки от чашата. Никога не би му го признала, но този израз наистина не ѝ хареса, може би защото глупавите ѝ родители ѝ бяха повлияли, казвайки, че им се повдига от него.

— Ти си красива — каза той тихо, отмятайки косата ѝ назад през рамото. — Причиняваш ми неща, които не са справедливи спрямо един мъж, знаеш ли?

Сърцето ѝ биеше бясно, почти болезнено.

Изхлипа нервно, когато той започна да сваля ципа на гърба на роклята ѝ, и отново, когато седна и докосна с устни шията ѝ. Гледайки я в очите, той смъкна ръкавите от ръцете ѝ. Зърната ѝ прозираха едри и втвърдени през сутиена ѝ, а това, което той каза за тях, ги направи още по-твърди. Тиърни се чувстваше замаяна, объркана, сякаш се носеше във въздуха...

Щеше да му бъде покорна, а той щеше да бъде господарят ѝ. Така ѝ каза той, точно както в книгата. Тя трябваше да изпълнява каквото ѝ се нареди, докато той гарантираше, че ще бъде удовлетворена по всякакъв начин.

— Знаеш ли какво ще те задоволи? — попита той, полагайки я на леглото.

Всъщност тя наистина не знаеше.

— Искаш ли да ти покажа? — предложи, като смъкна роклята надолу по бедрата ѝ.

Тя кимна неуверено.

Той погледна към новите ѝ дантелени прашки и присви очи с одобрение.

Тя започна да сваля ботите си, но той я спря.

— Още не — нареди ѝ той. — Искам да останеш с тях.

Тиърни наблюдаваше как вдигна крака ѝ, за да я обуе отново, и почти извика, когато без предупреждение той спусна ръката си от вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Влажна ли си? — попита той. — Докосни се и ми кажи, ако си влажна.

Тя се вгледа в очите му, без да е сигурна какво да прави.

— Направи го сега — подкани я той.

Когато тя плъзна пръсти под прашката, той започна да сваля вратовръзката си.

— Е? — попита той.

Тиърни преглътна шумно.

— Да, влажна съм — прошепна тя, знаейки, че никога досега не е била толкова влажна.

— Свали си сутиена — заповяда той.

Чувствайки се отново замаяна, тя направи каквото ѝ нареди и откри, че почти не може да диша.

— Съвършени — отрони той, когато гърдите ѝ изскочиха на свобода.

Сега вратовръзката беше в ръцете му и тя разбра, че е точно като тази от корицата на книгата.

— Честит рожден ден — прошепна той, посягайки към нея.

О, глупости, защо се напрягам, мислеше си Тиърни. Дори ако той ѝ завържеше устата, тя все пак щеше да бъде в състояние да му даде знак да спре, ако иска, а той определено щеше да го направи. Беше сигурна в това.

Само че Тиърни нямаше да иска той да спре.

Защото тя напълно, изцяло и абсолютно умираше от желание
това да се случи...

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Благодаря — каза Тиърни и взе телефона си от него. Седна в аудито, едва затваряйки вратата след себе си. — Надявам се нямаш нищо против, че се наложи да го донесеш.

— Защо, та нали това ми дава възможност да те видя отново? — отвърна той с усмивка.

Да не би той да си мисли, че нарочно го е оставила в апартамента? Не беше така, тя смяташе, че е в чантата ѝ, когато се върна у Скай около единадесет тази сутрин. Сега приближаваше пет и ѝ отне цялото това време, за да го открие, а след това той да се върне в апартамента, за да го вземе.

— Добре ли си? — попита той, изглеждайки искрено загрижен.

Тиърни небрежно отметна косата си.

— Да, да, добре съм — увери го със слаба усмивка.

Той хвана с пръсти брадичката ѝ и я обърна с лице към него.

— Ти беше страхотна снощи, знаеш ли? — прошепна.

Очите му бяха невероятни, втрещени в нейните, сякаш можеше да види всичко, което тя си мислеше. Надяваше се, че не може, защото не се беше чувствала страхотно, или поне не през цялото време. Но се усети малко по-добре, като си помисли, че желанието му към нея все пак не е отслабнало.

Той сложи ръка на крака ѝ и на нея ѝ се стори малко странно, че тялото ѝ може да изпитва едно, а съзнанието ѝ — друго. Сякаш го искаше, но не го искаше...

— Е, как се чувстваш като жена? — рече той тихо.

Беше я попитал това снощи и тази сутрин, а тя все още не знаеше какво да отговори. Истината беше, че всъщност нямаше разлика, освен усещането за охлузвания на необичайни места и спомените за всичко, което беше правил с нея. Някои бяха невероятни, а други... Е, тя наистина не искаше да мисли за тях, защото определено не ѝ хареса толкова, колкото би трябвало.

— Апартаментът все още е свободен, ако не бързаш да се върнеш — прошепна той.

Очите ѝ бяха приковани към вратите пред къщата на Скай. Тя искаше да отиде с него, но и не го искаше. Всичко беше толкова объркващо.

— Те ме чакат — каза тя с глух глас. — Майката на Скай и доведеният ѝ баща ще ни водят на вечеря.

— Разбирам. Тогава не трябва да ги разочароваш.

Тиърни наведе глава, като скри лице с косата си.

— Ще ти се обадя, става ли? — попита той нежно.

Тя неловко кимна.

— Тръгвай сега. — И като се наведе през нея, той ѝ отвори вратата да слезе.

Тя полу ходеше, полу тичаше обратно към дома на Скай. Когато стигна портите, се обърна да види дали той все още е там. Беше там и когато ѝ махна, тя се усмихна. Наистина го обичаше и определено искаше да го види отново, но не можеше да не си мисли, че ѝ беше по-лесно по скайп.

— Как мина? — притисна я веднага Скай, когато Тиърни се втурна в общата им спалня.

— Добре — отговори Тиърни и бързо затвори вратата.

— Е, кога ще го видиш отново?

Сърцето на Тиърни странно се сви.

— Не съм сигурна. Той ще ми се обади. Предполагам, че зависи кога ще може да се измъкне.

Чувствайки се изведнъж нещастна, тя се отпусна на един стол.

— Какво има? — изгледа я подозрително Скай. — Мислех, че ще се почувстваш по-добре, като го видиш отново.

Тиърни сви рамене.

— Така е. Искам да кажа, така е, но в същото време... — Тя си пое дъх, докато се мъчеше да разбере чувствата си.

— Както ти казах по-рано — опита се да обясни тя — донякъде е фантастично и не съжалявам за случилото се или нещо друго, но... — Тя сви неловко рамене, не знаейки как точно да опише чувствата си с думи.

Скай седна, насочила цялото си внимание към нея.

— Слушай, първия път винаги е малко странно, а след това се чувстваш някак празна, но това не значи, че той не иска да знае за теб. Казал ти е, че ще се обади, и се обзалагам на всичко, че ще го направи.

Въпреки че на Тиърни ѝ харесваше как звучи това, все пак то не я ободри особено много.

— Смятам, че трябва да прочетем още от книгата — предложи Скай. — Страхотно възбуждащо е, а и с всички неща, които каза, че той е правил снощи...

— Знаеш ли кое е странното? — рече Тиърни, като гледаше как Скай прелиства книгата. — Когато четеш, е супер страхотно и всичко, но когато ти се случва в действителност... — Тя прекъсна, като се разтрепери отново от чувството за безпомощност и страх, което бе изпитала през миналата нощ. — Той постоянно казваше, че ще започне да ми харесва — призна тя — просто трябвало да си дам време.

— Сигурно е прав — отговори мъдро Скай. — Не забравяй, че никога не си правила нищо подобно до снощи, така че може би ти е дошло малко повече за първи път. Знам, че аз ще пощурея, ако Макс би направил всичко това. Чудя се как да го убедя да прочете книгата...

Изпитвайки силно съмнение, че ще стане, Тиърни внезапно си спомни за телефона. Измъкна го от тоалетката, където го беше пуснала, и бързо го включи.

— О, боже мой — промърмори тя, когато той започна да издава звуци като пощурял. — Трябва да се обадя на нашите, изглежда, са луднали, опитвайки се да се свържат с мен... — И като намери номера на майка си, тя натисна копчето.

— Тиърни, слава богу — извика Лейни, отговаряйки при първото позвъняване. — Наистина много се притеснихме. Защо не се обади по-рано?

Поглеждайки Скай, Тиърни бързо заговори:

— Съжалявам, снощи забравих телефона си при един приятел на Скай и току-що си го взех обратно.

— Е, поне си добре. Къде си сега?

— Със Скай сме. И така, за какво е цялата тази врява? Защо си ме търсила?

Гласът на майка ѝ прозвуча сърдито:

— Обикновено се обаждаш, когато отидеш някъде, а сега дори не отговаряше на телефона...

— Е, добре съм. И не е нужно да продължаваш да ме проверяваш.

Майка ѝ замълча и Тиърни веднага се почувства ужасно, че ѝ се беше сопнала.

— Как сте там всички? — попита тя, опитвайки се да звучи малко по-дружелюбно.

— Добре сме, благодаря — отговори Лейни. — Надя се отби току-що. Донесе ти подарък.

— О, боже — промърмори Тиърни.

С тон, който показваше на дъщеря ѝ, че Надя е наблизо, Лейни каза:

— Да, нали е прекрасно? Искаш ли да говориш с нея?

Не! Определено не искаше.

— Наистина бих искала — отговори тя набързо — но родителите на Скай ще ни водят на вечеря и вече са в колата.

— Е, добре... — въздъхна Лейни. — Всъщност чудех се дали искаш да поканиш Скай в Италия с нас? Или може би предпочиташ да попиташ Моди?

Тиърни се поколеба. Тя изобщо не искаше да отива в Италия, или поне по-рано беше така, но сега всъщност си помисли, че може би ѝ се ще... Особено ако и Скай можеше да дойде.

Но какво да каже на Моди? Щеше да изглежда малко подло да предпочете Скай пред нея.

— Зав е поканил Алфи — каза майка ѝ.

Страхотно, две идиотчета да се пръскат в басейна и да късат нервите на всички.

— Ще ти кажа после — отвърна тя, като реши, че трябва да го обмисли.

— Е, добре... Кога ще си дойдеш?

Тиърни сви рамене и погледна Скай.

— Не знам точно. Сигурно утре. Татко върна ли се вече?

— Беше тук, но трябваше да замине отново. Опитваше се да се свърже с теб.

— Къде отиде?

— В Херефърд.

— Защо? Какво има там? Някакво проучване ли прави? Моля те, кажи ми, че сте се сдобрили вече.

— Да, говорим си — потвърди Лейни. — Е, в колко часа да те очакваме утре?

— Не знам. Ще ти пратя есемес, когато съм във влака.

И двете замълчаха.

— Добре ли си? — попита Лейни.

— Да, екстра съм — тихо отвърна Тиърни. — Трябва да тръгвам.

— Е, хайде, ще предам поздрави на Надя.

Тиърни затвори очи, представяйки си отново онова, което беше позволила на съпруга на Надя да прави снощи с нея.

И усети, че сериозно ѝ прилошава.

— Ще се видим утре — каза тя и преди майка ѝ да може да попита отново дали е добре, бързо затвори...

Лейни помахна на Надя за довиждане и когато колата изчезна зад ъгъла на къщата, остана загледана в градината, чудейки се дали някога пак ще ѝ се наслаждават като едно щастливо семейство. Чу, че телефонът звъни, и влезе обратно вътре.

— Аз съм — обяви Том, когато тя отговори. — Какво по-точно си казала на Тиърни?

Лейни настръхна.

— Не съм ѝ казала нищо, защо?

— Тя току-що ме обвини, че имам връзка — каза той напрегнато. — А това може да го чуе само от теб.

— Не ставай смешен. Тя има собствено въображение и не ѝ трябва много, за да стигне до това заключение, след като отсъстваш толкова дълго. Изплашена е и това е нейният начин да те изпита. А ти какво ѝ каза?

— Че това е глупост, разбира се. Какво мислиш, че ще ѝ кажа?

— Е, надявам се, че няма да ѝ го съобщиш по телефона, но явно ще трябва да ѝ обясниш...

— Разбира се. Надявах се, че можем да го направим заедно.

Лейни вече усещаше, че ѝ се завива свят при тази мисъл.

— Ако се съглася с това, то ще бъде заради Тиърни, не заради теб — каза му тя.

Мълчанието му беше студено като страха в сърцето ѝ.

— Ще ти се обадя кога ще дойда — отвърна той и с това линията прекъсна.

Тя седна на масата и притисна ръце към главата си. Не знаеше какво да прави със себе си, към кого да се обърне или с кого да говори. Стейси скоро щеше да дойде, но точно в този момент чувстваше силен копнеж по майка си. Помисли, че сигурно полудява.

— Жената е болна от рак, Лейни — сякаш можеше да я чуе как казва тя. — И какво очакваш от него да направи, просто да я изостави?

Със сигурност Кърстен имаше семейство, което можеше да се грижи за нея, но дори и да беше така, нямаше да е същото и за Джулия, както ако баща ѝ бъде до нея. Как би се чувствала тя, знаейки, че Джулия се опитва да се справи сама? По-скоро момичето имаше нужда и от нейната помощ, но тя желаше само Том...

— Сигурна ли си, че искаш мъж, който очевидно ти е изневерявал през целия ви брачен живот? — можеше да чуе гласа на майка си.

Мъж, който никога не ти казва, че те обича, добави тя от себе си? Смяташе, че сега разбира защо не го е правил и толкова много я заболя от истината, че не можеше да издържи да не рухне. Как щеше да понесе да го загуби? Тя дори не можеше да си представи живота си без него...

Внезапно Лейни осъзна, че Шърман лаеше, стегна се и отиде да види баща си.

Намери го да стои до прозореца на спалнята си, загледан в здрача. Прегърна го и опря глава на рамото му.

— Добре ли си? — прошепна тя. — Тревожи ли те нещо?

Мина известно време, преди да ѝ отговори, но не беше лесно да разбере какво казваше. Нямаше значение, той беше спокоен и тя също се успокояваше просто да бъде с него.

— Знаеш ли къде е мама? — промълви той тихо. — Можеш ли да я видиш, Лейни?

Дори и само да докаже, че невъзможното може да се случи, Лейни отрони:

— Искан ми се да можех, татко. Ти можеш ли?

Той не отговори.

Опря глава до нейната и я потупа по ръката...

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Какво му става, по дяволите? — промърмори Тиърни на следващата сутрин, гледайки как Макс скочи в колата си и потегли с пълна газ през чакъла, преди да завие нагоре към тревния банкет, като едва не изгуби контрол.

— Татко ти е разговарял с него... — рече Лейни със спокоен тон.

— О, боже, толкова сте недоразвити — прекъсна я раздражено Тиърни. — Какво още трябва да направи Макс, за да бъде доволен татко? Вече има работа. О, не, не ми казвай, че са го уволнили.

— Не, днес започва от дванайсет часа. — Лейни погледна надолу по коридора към Том, който излизаше от пристройката.

Беше ѝ позвънил, докато тя чакаше Тиърни на гарата, за да ѝ каже, че е вкъщи и ще говори с Макс. Обаждането му я накара да се почувства толкова нещастна, че едва се пребори да го скрие от Тиърни. Просто не знаеше как щеше да се изправи пред семейството си, разрушено от човека, когото всички те обичаха толкова много...

Сега се чувстваше виновна, че не е била там, за да подкрепи донякъде Макс, тъй като отношенията с баща му вече бяха достатъчно объркани.

— Няма ли да отвориш подаръка си от Надя? — попита тя Тиърни, чиято чанта се разпиля по пода, докато тя вадеше дрехите си за пране.

Предполагайки, че дъщеря ѝ не я беше чула, защото отиде да хвърли дрехите си в пералнята, Лейни повтори въпроса.

— Добре де, стига си повтаряла — сопна се Тиърни. — Ще го отворя след минута, става ли? Иначе ти просто ще продължаваш да ми натякваш. И ще натякваш, и ще натякваш... Само това правиш. Вече съжалявам, че си дойдох...

Лейни мълчаливо вдигна сака ѝ върху плота. Канеше се да затвори ципа, когато погледът ѝ попадна на една рокля, която не беше виждала преди.

— Леле, колко е хубава! — възкликна тя. — Ти ли си я купи?

— Какво правиш, ровиш в чантата ми ли? — кипна Тиърни и грабна роклята.

— За бога, просто споменах, че е хубава. Защо си в такова лошо настроение? — Тази сутрин наистина най-малкото, което ѝ трябваше, беше свадливата ѝ дъщеря. В действителност едва можеше да я понесе след почти безсънната нощ и се опасяваше, че бързо губи самоконтрол.

— Не съм в лошо настроение, просто казвам, че не е прилично да се рови в чужди чанти. Боже, какво им е на всички в тази къща? Не мога да направя нищо, без някой да ме...

— О, млъкни — прекъсна я Лейни.

Очите на Тиърни се присвиха опасно, но поне този път тя не отвърна, просто метна чантата през рамо, взе телефона и се обърна да си тръгне.

— А подаръкът? — настоя Лейни. — Обикновено едва дочакваш да отвориш подаръците от Надя...

Пускайки чантата си на пода, Тиърни въздъхна раздразнено и грабна красиво увития пакет, сякаш беше някакъв вид наказание.

Докато Лейни я наблюдаваше как разхлабва панделката и маха хартията, тя изпитваше неловкото чувство, че се отдалечава от хората, които обичаше. Том и Тиърни се държаха като непознати; баща ѝ беше в друг свят, майка ѝ си беше отишла... Как трябваше да продължи напред, когато вече не знаеше къде се намира?

Отново опита да се овладее и когато Тиърни отвори дизайнерска кутия с прекрасна златна гривна, Лейни възкликна:

— Страхотна е! Мога ли да я видя?

Без да продума, Тиърни бутна кутията с гривната през бара.

— Тиърни, какво става с теб? — намръщено попита Лейни. — Та това е гривна от „Хлое“. Освен че е прекрасна, вероятно струва и цяло състояние и наистина е грижливо избран подарък.

Лицето на дъщеря ѝ се беше изопнало, раздразнението ѝ явно нарастваше взривоопасно...

— Да, добре, прекрасна е. Какво друго искаш да ти кажа?

— Няма ли да я пробваш?

— Не точно сега.

— Тогава ще изпратиш ли есемес на Надя, за да ѝ благодариш?

— Ще го направя, когато се кача горе, става ли? Защо си се захванала с мен? Това, че не искам да я сложа сега, не означава, че не

съм благодарна. Ей богу, през цялото време си против мен...

— Тиърни — извика в този момент Том, който току-що беше влязъл. — Не говори на майка си по този начин.

— О, значи, всички ще ме нападат сега! — Тиърни вдигна ръце. — Чудесно! Давайте. Супер е да се прибереш у дома... Как ли пък не!

Том я привлече в прегръдката си.

— Да се опитаме ли да успокоим малко нещата?

Когато Тиърни обвини ръце около него, сърцето на Лейни подскочи. Какви ли бяха отношенията му с Джулия? Дали бяха толкова близки, колкото с дъщеря им?

— Никой не те напада — каза примирително баща ѝ — но съм сигурен, че Надя е вложила много внимание в този подарък...

— И това по моя вина ли е? Не съм я молила.

— Това едва ли е аргумент. Така че, хайде, издай какво те мъчи? Защо си толкова ядосана днес?

— Не съм, или не бях, докато тя не се захвана с мен.

— Добре, достатъчно... — Том я обгърна с ръка, когато тя се разрида. — Защо не си отнесеш багажа горе и да слезеш, когато си готова? Има нещо, което трябва да обсъдим, и предпочитам да си спокойна, преди да започна.

В очите на Тиърни незабавно проблесна предчувствие. Тя се обърна в паника към майка си.

— Всичко е наред — каза Лейни, знаейки, че изобщо не е така. — Хайде, върви сега или искаш да дойда с теб?

Тиърни изглеждаше неуверена.

Лейни взе подаръка и телефона ѝ и понечи да тръгне, но Тиърни я спря.

— Не, всичко е наред, мога и сама — рече тя и се шмугна покрай майка си, втурвайки се нагоре по стълбите.

Няколко мига Лейни и Том стояха и се вслушваха в стъпките на дъщеря им, в захлопването на вратата и рязкото пускане на музика. Лейни не знаеше какво точно се случва в ума ѝ, нито в ума на Том. Само разбираше, че за пореден път чувства как всичко излиза извън контрол и нямаше представа какво да направи, за да го върне обратно...

Накрая тя първа се раздвижи, за да си налее кафе. Изглеждаше сломена след прекараната безсънна нощ, в която си повтаряше отново

и отново това, което искаше да каже на Том: мотивите, молбите, абсолютното отчаяние... И сега тя изглеждаше неспособна да измисли нещо повече от това да попита:

— Искаш ли едно?

Като се озърна, за да разбере какво му предлага, Том отказа. Издърпа стол да седне от другата страна на бара и зарови лице в ръцете си.

— В случай че имаш някакви съмнения — започна тя — искам да знаеш, че ценя брака ни, децата ни, живота ни заедно повече от всичко. Това означава много за мен, защото те обичам, или поне те обичах, преди да разбера...

Когато гласът ѝ пресекна, той прошепна:

— Със сигурност не може да мислиш, че означавах нещо по-малко за мен...

— Всъщност точно това си мисля. Понеже знам, че никога не бих могла да ти причиня злото, което ти ми причини.

Очите му се взираха в нейните, без да трепнат.

— Ти просто не го разбираш, нали? — тежко въздъхна Том. — Просто не виждаш... — Той млъкна, когато стационарният телефон звънна, но нито един от двамата не се помръдна да го вдигне.

Все още се взираше в очите ѝ и тя започна да се чувства така, сякаш се давеше.

Той сякаш го усети, посегна към нея и я придърпа в прегръдките си. Тя се разтрепери. И сухо изхлипа. Имаше нужда той да я прегръща по този начин, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, че той ще остане, ако тя поиска това. Искаше го повече от всичко, но само ако и той също го желаше...

— Съжалявам — промълви той. — Много съжалявам, аз просто трябва да ѝ помогна да премине тази химиотерапия...

— Ала колко дълго ще трае това?

— Още няколко седмици, а след това можем...

Замълчаха. Тиърни нахълта в кухнята.

— Крайно време беше да се сдобрите — изкоментира тя. — Продължи малко прекалено дълго, ако питате мен.

— Не си спомням някой да те е питал, но благодаря за мнението ти — рече иронично Том.

Тиърни му хвърли един от мрачните си погледи.

Поне тя изглеждаше в по-добро настроение сега, мислеше си Лейни. Сигурно се е сдобрила със Скай след някоя тийнейджърска кавга или времето на месечната ѝ депресия минаваше.

— Е, къде ще ходим на вечеря за рождения ми ден? — попита Тиърни, отивайки към хладилника. — Тази вечер ли ще бъде, или утре? Трябва да знам, за да мога да кажа на Модии кога да дойде.

Лейни се напрегна, погледна към Том. Той със сигурност нямаше да разочарова Тиърни сега.

— Е, щом си дойда, ще отидем тази вечер, ако искаш — отговори той, доколкото успя бодро.

Осъзнавайки, че сигурно е възнамерявал да се завърне при Кърстен още този следобед, Лейни се отдалечи. Беше бясна, че той може дори да си помисли да напусне къщата толкова скоро след като разкаже на дъщеря си за другия си живот.

— Е, за какво ще бъде лекцията? — попита Тиърни, като отиде и се плъсна в стола на баща си до масата.

Том се намръщи.

— Току-що каза, че искаш да говориш с мен — напомни му Тиърни. — Така че, ето ме тук.

Той погледна към Лейни, която леко поклати глава. Ако щяха да водят Тиърни на вечеря днес, тя не искаше да развалят повода. Просто ще трябва да почака.

— Добре де, ако сте променили мнението си, за мен е супер — облекчено въздъхна Тиърни. — Е, къде да отидем тази вечер? Мислех за кръчмата, в която ходихме за рождения ден на Стейси.

Оставяйки ги да го обсъдят, Лейни изтича на горния етаж, за да подготви баща си за посещението му в „Age Concern“, „Грижа за старостта“. Тази организация се занимаваше с нуждите и интересите на старите хора.

Лейни се чудеше дали Том ще остане през нощта, или ще замине обратно при Кърстен в ранните часове. Трябваше да намери начин да го накара да остане, но дори и да успееше, как щеше да се чувства, знаейки, че той предпочита да е някъде другаде? Дори не можеше да бъде сигурна, че той ще спи в тяхното легло или че тя действително го искаше. Разбира се, че го искаше, просто не можеше да понесе мисълта, че е възможно никога повече да не правят любов. Но от друга

страна, ако го направят, как щеше да се чувства тя, когато той си замине на другата сутрин...

Намери баща си да дреме на стола със снимка на майка ѝ в скута му. Тя я взе и почувства напирашките в очите ѝ сълзи, докато гледаше в красивите очи на Алесандра. Опита се да си представи какво би ѝ казала сега, но в тишината нямаше отговор, нямаше съвет. Съществуваеше само фактът, че тя щеше да замине за Италия, а майка ѝ силно би се противопоставила на това...

Какво си крила?, прошепна Лейни в сърцето си. *Какво се е случило, за което никога не можеше да говориш? Наранила ли си някого, или теб са наранили? Изглеждаше толкова щастлива с татко, така че каквато и тъга, съжаление или демони да си донесла от Италия, със сигурност трябва да си ги преодоляла...*

Определено ще бъде по-добре, ако отиде в Италия с родителите си, реши Тиърни. Беше писала на Скай, за да я попита дали и тя би дошла, и приятелката ѝ веднага отговори — *определено да*. Това беше страхотно, ще си прекарат супер, освен ако Макс в крайна сметка не реши да дойде и да доведе Кристи.

Дали да предупреди Скай за това? Всъщност защо да си прави труда, когато двамата бяха само приятели за чукане, а Скай имаше и други партньори.

Вдигна очи, когато чу познатите тонове на скайп да огласят стаята, и през нея премина толкова бърза нервна тръпка, че едва не ѝ прилоша. Той беше обещал, че ще ѝ се обади в пет и ето го. Беше ѝ казал също как иска да бъде облечена, когато се свърже с нея. Чувството беше съвсем противно и странно и наистина не беше сигурна, че ѝ е приятно да му отговори сега.

Когато звъненето спря, тя започна да изпитва паника. Той щеше да помисли, че тя вече не се интересува от него, а не беше така.

За нейно облекчение той позвъни отново.

— Така... — промърмори той веднага след като нейното изображение се появи на екрана — я да видя греховното ми удоволствие тази вечер.

— Здравсти, как си? — каза Тиърни, замаяна от собствената си смелост да седи там гола до кръста.

— Ами да кажем, желая те страхотно?

Дългите ѝ мигли потрепнаха, след като отговорът му донякъде ѝ допадна. Той беше толкова невероятно привлекателен, че тя не можеше да разбере защо я караше да се чувства нервна.

— Кога ще те видя отново? — попита той. — Мисля, че трябва да бъде скоро, нали?

Несигурна какво да отговори, тя само сви рамене и се запита кога ли ще бъде най-подходящото време да му каже, че ще заминава за Италия. Преди да успее да реши, дочу гласа на майка си.

— Тиърни? — извика тя, като почука на вратата.

— О, боже мой! — Тиърни преглътна и изключвайки бързо скайпа, сграбчи тениската си и я нахлузи през глава. — Да, какво искаш? — извика тя, като трепереше толкова силно, че едва успя да уцели с ръце ръкавите.

— Надявах се, че можем да си поговорим — отговори Лейни.

— За какво? — попита тя, като ритна сутиена си под леглото.

— Ами например за пътуването до Италия. Питам се дали си решила кого искаш да поканиш.

— О, Скай ще дойде — отговори тя, като отвори вратата. Виждайки лицето на Лейни, очите ѝ се разшириха от тревога.

— Плакала ли си? — попита тя обвинително.

Лейни се усмихна.

— Не, разбира се, просто нещо ми влезе в окото.

— Къде е татко?

Лейни си пое дъх.

— Той е... Обади се му се...

Лицето на Тиърни пребледня.

— Той пак е заминал, нали? Кога ще се върне? Мислех, че ще излизаме довечера...

— Ние ще излезем, но той няма да може да дойде...

— Защо? Къде отиде? Какво е толкова важно, че трябваше да тръгне сега?

Обгръщайки я с ръка, Лейни прошепна:

— Искам да слезеш долу. Зав е там и трябва малко да си поговорим.

— О, боже мой, мамо, татко не ни напуска, нали? Моля те, кажи, че не... — Гласът ѝ панически затрепери.

— Шшшт, тихо... — успокой я Лейни.

— Не може, аз няма да го позволя.

Лейни се насили да се усмихне.

— Защо не дойде да ме види, преди да тръгне? — попита Тиърни, като излетя надолу по стълбите.

— Той искаше — увери я Лейни — но имаше малко спешна ситуация с един познат...

— Кой?

— Това е, което ще ви кажа. Сега, моля те, опитай да се успокоиш. За твое добро е, както и заради Зав.

Когато влязоха в кухнята, сърцето на Лейни се сви, виждайки Макс, седнал на масата със Зав. Очите му срещнаха нейните и тя веднага можеше да види колко е ядосан на баща си.

— Добре ли си? — попитаха двете момчета почти едновременно.

Лейни се усмихна мъчително.

— Добре съм — увери ги тя. Слава богу, никой от тях не беше наоколо, когато се обадиха на Том да му кажат, че Кърстен била откарана спешно в болница: не би искала да чуят какво беше казала тя. Дори не искаше да си го спомня и се страхуваше, че Том вероятно никога няма да го забрави.

— С малко късмет тя може да умре — беше изтърсила тя.

Том застина при думите ѝ.

— Не мислиш това — каза той мрачно.

— Не, не, разбира се — извика тя, заровила лице в ръцете си. — Съжалявам. Не знам какво ми стана. Разбирам, че тя се нуждае от теб сега, Джулия също, но ние трябваше да празнуваме с дъщеря ни тази вечер. Какво смяташ да ѝ кажеш?

— Истината — отговори той. — Защо, за бога, да ѝ говоря нещо друго?

— Но не можеш просто да го направиш и след това да хукнеш, като че ли не е кой знае какво. Тя ще бъде травмирана от това...

— Мислиш ли, че не го осъзнавам? Но какво искаш да направя? Не мога да се преструвам, че не са ми се обадили...

— Давай! — прекъсна го тя рязко. — Просто върви и остави децата на мен. Ще им го кажа лично...

— Не искам да го правиш.

— Не ме интересува какво искаш ти. Важното е от какво те имат нужда сега. И честно казано, ако аз ще бъда единственият им родител в обозримото бъдеще, сама трябва да се справя с това.

Том не продължи да спори, дори не се опита да я прегърне, преди да тръгне.

— Ще ти се обадя по-късно — глухо изрече той и после изчезна.

Сега тя седна на масата с Тиърни, усещайки очите на Зав да я гледат с любопитство. Очевидно предусещаше какво ще се случи.

— Ако предпочиташ да изляза? — попита Макс. — Искам да кажа...

— Не, не, ти си част от това семейство — напомни му Лейни и добави: — Независимо дали ти харесва, или не. — Беше единствената, която се усмихна на опита си за шега.

Погледна Зав, който все още изглеждаше по-скоро объркан, отколкото разтревожен, въпреки че явно усещаше, че става нещо.

— Добре — започна Лейни, насърчена от присъствието на Макс. — Надявах се татко ви да ви го каже, но той не е тук. И така...

— О, боже мой, вие наистина се разделяте — паникьоса се Тиърни.

— Просто слушай — прекъсна я Макс раздражено.

Тиърни го изгледа свирепо.

— Ти знаеш ли за какво става въпрос? — предизвика го тя.

— Татко ми каза тази сутрин — кимна той.

Тя се обърна към майка си.

— Татко да не е болен? — извика тя. — Заради това ли продължава да отсъства, защото трябва да се лекува?

— Не, той не е болен — отговори Лейни. — Сега моля те, спри да се опитваш да гадаеш какво ще ви кажа и нека да продължа.

Кацнала на ръба на стола си, Тиърни стисна здраво ръцете си и зачака.

— Изглежда — прошепна Лейни — баща ви има и друго... — Тя се канеше да каже *семейство*, но не можеше да се застави да го направи. Още не. — Е, той има дъщеря, за която аз не знаех нищо до началото на миналата седмица.

Челюстта на Тиърни увисна, а лицето ѝ побеля.

— Шегуваш ли се — промърмори тя.

Лейни гледаше Зав, искайки да бъде сигурна, че е разбрал думите ѝ.

— На колко години е тя? — попита Тиърни.

Макс изсумтя презрително:

— Това ще ти хареса...

Лейни вече съжаляваше, че той остана.

— На шестнайсет — каза тя. — И нейното име е Джулия.

Зашеметена, Тиърни погледна Макс.

— Значи, на същата възраст като мен? — изпъшка тя.

Лейни кимна.

— Не мога да повярвам... — изуми се Тиърни. — Искам да кажа, как може да има дъщеря на същата възраст като мен?

— Не може — каза осведомено Зав.

Лейни леко се усмихна на кардиналното му заключение.

— Той трябваше да отиде днес там, за да бъде с Джулия и с нейната... — Тя се поколеба за момент и изрече: — Майка.

Беше тежко да се наблюдава шокът на Тиърни.

— Искаш да кажеш... О, боже мой, мамо, искаш да кажеш, че той е отишъл да живее с тях?

Лейни погледна Макс.

— Честно казано, не съм сигурна какво прави — отвърна тя. — Не знам какво е казал на теб, Макс...

Макс само сви рамене.

— Аз не му дадох шанс да каже много — призна той. — Просто някак си нямаше начин да изслушам как той е изневерил на майка ми два пъти. Съжалявам — промърмори той на Лейни — но разбираш какво искам да кажа.

Тя се засрами, че ѝ трябваше толкова дълго време, за да осъзнае как Макс бе приел това. За него сигурно ситуацията изглеждаше така: той и майка му изобщо не са имали почти никакво значение тогава...

— Значи, той е изневерявал и на теб, и на Ема! — заключи Тиърни.

Лейни погледна неспокойно към Макс.

— Мисля, че Макс го каза по-точно: той е изневерявал двойно на Ема.

— И какво се е случило, когато Джулия се е родила? — извика гневно Тиърни. — Тя по-голяма ли е от мен, или е по-малка?

— Няколко месеца е по-голяма. Очевидно... Не знам, татко ти не ми е казал подробности...

— Ако това стане — прекъсна я язвително Макс — ще трябва да признае, че ни е лъгал от години, а той със сигурност няма да иска да го направи.

Лейни притисна слепоочията си, имаше нужда да спре пулсиращата болка.

— Татко не лъже — заяви Зав лоялно.

Лейни нежно го погледна в очите. Не би му противоречила, защото нямаше никакво желание да сваля баща му от пиедестала. За щастие нито Макс, нито Тиърни изглеждаха склонни да го направят.

— Виждала ли си тази Джулия? — попита Тиърни.

Лейни поклати глава.

— Аз наистина не знам нищо за нея... Само за нейната възраст и коя е майка ѝ.

— Искаш да кажеш, че познаваш майка ѝ?

— Не. Тя беше... Тя водеше програма за изкуствата, в която участваше татко ви. Вероятно така са се запознали...

— По същото време, когато се е срещал с теб — изсумтя Тиърни с отвращение.

— Трябва да е било преди това — отговори колебливо Лейни, чувствайки толкова дълбоко предателството, че сега отчаяно искаше да спре и да се качи горе сама.

— Те знаят ли за нас? — попита Зав.

— Да, сигурна съм... — отговори Лейни.

— Трябва ли да се запознаем с тях? — поиска да узнае Тиърни.

— Без мен, ако го направите — изръмжа Макс.

Лейни го стрелна с очи.

— Никой от нас не трябва да го прави, ако не иска.

— Аз определено не ща — заяви Тиърни. — Честно казано, просто искам да се разкарат и да умрат.

Лейни потръпна.

— Всъщност майката на Джулия — името ѝ е Кърстен — е болна от рак, поради което се налага татко ви да прекарва толкова много време там.

— Той изобщо не ми каза това — тросна се Макс.

— Той кога ще се върне? — попита Зав.

— На кого му пука? — изсъска Тиърни. — Той е изневерявал на мама, на всички нас в продължение на години, така че за какво ти е изобщо да го видиш?

Очите на Зав се напълниха със сълзи, докато гледаше Лейни. Разтваряйки ръце към него да дойде и да седне в скута ѝ, тя го прегърна силно и потисна собствените си емоции.

— Той няма да ни остави, нали, мамо? — молеше Зав.

Искаше ѝ се да има начин да го утеши, без да лъже, затова каза:

— Не съм много сигурна.

Настана ужасна тишина, докато неизвестността, пред която бяха изправени, сякаш се носеше призрачно около тях.

— Какво ще стане сега? — попита Тиърни накрая.

Лейни сви рамене. И тя би искала да знае.

— Отиваме в Италия, както е планирано — отговори тя. — И може би, когато се върнем у дома... Е, може би нещата за Кърстен ще са се променили и татко ви ще е решил какво иска да прави.

— Защо той трябва да има избора дали да остане, или не? — избухна Макс. — Той едва ли го заслужава.

Лейни не можеше да оспори това.

— Наистина го мразя! — кипеше Тиърни. — Що се отнася до мен, никога не искам да го видя отново! — Тя скочи от стола си и изтича от стаята.

Ако Зав не беше избухнал в сълзи, Лейни щеше да я последва.

— Аз не искам той да си тръгне — изплака Зав. — Искам да остане тук с нас. Не можеш ли да го накараш, мамо? Моля те.

— Сигурна съм, че той ще се върне скоро, така че можеш сам да поговориш с него — предложи Лейни.

Зав кимна, но не спря да плаче.

— Искам тази Джулия и майка ѝ да не съществуваха — реवेशе той. — Защото всичко беше наред, докато не се появиха те.

— Знам — успокояваше го Лейни.

Тя погледна към Макс: той също преживяваше трудно предателството...

— Мисля, че това, което е наистина важно за вас двамата — каза Лейни, като прегръщаше плътно Зав и искаше да хване ръката на Макс — а също и за Тиърни — добави тя — е да знаете, че каквото и да

става с Джулия и майка ѝ, то никога няма да промени факта колко много ви обича татко.

— Беше сигурна в това, иначе нищо нямаше да има смисъл.

— Тиърни и Зав може би — каза мрачно Макс — но определено не и мен.

— Това не е вярно...

— Да, вярно е. Не, всичко е наред, Лейни, разбирам какво се опитваш да направиш, но не е нужно. Аз съм си екстра. Бил съм в това положение и преди, но вие не сте били, така че вие сте тези, които имате значение сега...

Очите на Лейни се напълниха със сълзи.

— Аз ще се оправя, не се притеснявай за мен — каза тя.

— Татко също те обича, нали? — попита Зав.

Притискайки го към себе си, Лейни се помъчи да измисли какво да каже, но нямаше нищо, което би искал да чуе, така че тя просто го целуна по главата и го стисна в прегръдка.

След известно време той попита:

— Мога ли да позвъня на татко?

— Разбира се. Не съм сигурна дали веднага ще се свържеш, но винаги можеш да му оставиш съобщение...

Лейни набра мобилния на Том и подаде телефона на Зав.

— Татко, това съм аз — каза той неуверено на гласовата поща — моля те, не ни напускай. Ние наистина те обичаме и искаме да останеш. — Когато прекъсна, очите му потърсиха Макс, сякаш той беше следващото най-добро нещо, тъй като беше най-големият и толкова приличаше на баща им... — Ще дойдеш ли да ме гледаш как играя крикет по-късно? — попита той.

— Разбира се, приятел — отговори Макс — ще се радвам да дойда. Можем да отидем и да се поупражняваме сега, ако искаш.

Подсмърчайки, Зав се изправи, кимна и отиде в килера, за да вземе бухалките.

— Благодаря, Макс — тихо каза Лейни.

Той само сви рамене и последва брат си навън, като остави Лейни да се подготви, за да се качи горе да се оправя с Тиърни...

Тиърни лежеше на леглото си, опитвайки се да не слуша звъненето на скайп, гъргорещо от компютъра на всеки няколко минути. Знаеше, че е той, но не можеше да говори с него сега.

Не искаше да общува с никого, особено с баща си...

Ако той си мислеше, че тя някога ще има нещо общо с Джулия и с тъпата ѝ майка, независимо как се казва, ще трябва още веднъж да си направи шибаната сметка. И какво като е болна от рак, това все пак не променя факта, че е изневерявал на майка ѝ в продължение на години, а тя просто не го заслужаваше. Господи, мразеше го. Той беше такъв лицемер, винаги говореше за морал, стандарти и такива неща, а през цялото време е имал връзка с някаква, с която се срещал още *преди тя да се роди*.

Тя не можеше да понесе представата как ли се чувстваше майка ѝ. Не искаше никой да я наранява. Защото макар понякога да беше досадна, тя беше също и абсолютно изключителна и Тиърни не обичаше повече никого на света. Беше обичала също и баща си, но вече не. Изобщо не искаше да го види отново, дори ако Зав желаше. За нея той вече беше история, минало...

Чувствайки нов прилив на сълзи, тя се изтърколи от леглото и пролази през стаята, за да си вземе телефона. Той звънеше почти толкова често, колкото и компютърът, съобщавайки, че е получила есемеси. Ако имаше някой от баща ѝ, щеше да го изтрие.

Първият беше от Скай. *Родителите летят за Мароко в петък, така че пристигам с влак у вас.*

Без причина съобщението я разплака отново. Сърцето ѝ подскочи, когато видя, че следващият есемес е от него.

Опитвам да се свържа по скайп. Къде си? Липсваш ми, мое красиво момиче.

Тя го препрочете и се замисли дали да отговори, молейки го да избягат заедно. Дали той би искал да го направи? Тя би му обещала всичко, ако пожелае — само да се махне оттук.

Тя бързо прегледа следващото съобщение, разтревожена и ужасена от мисълта да изостави майка си. То беше отново от Скай,

посочващо номерата на страниците, които трябва да прочете в ужасяващата книга.

Тя не искаше да чете повече от нея.

Всичко се беше объркало.

Къде беше баща ѝ? Защо *той* не ѝ беше писал съобщение?

— Тиърни, може ли да вляза? — попита майка ѝ зад вратата.

— Не! — извика Тиърни, без наистина да знае защо. — Върви си.

— Моля те, пусни ме...

— Казах да се махнеш.

— Трябва да поговорим.

— Ти може да искаш, но аз — не.

След няколко мига тишина майка ѝ каза:

— Е, ако си промениш мнението...

— Няма. — Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Не знаеше защо се държи така с майка си, след като наистина искаше единствено да отиде при нея и да я успокои...

Изправи се на крака, избърса с пръсти очите си и носа с опакото на ръката си и отиде да изключи компютъра. Застана неподвижна за миг, опитвайки се да се съвземе.

— Добре — каза тя неуверено — сега можеш да влезеш.

Когато нищо не се случи, отиде да отвори вратата. Коридорът беше пуст. Майка ѝ вече я нямаше, а сега самата тя се мразеше толкова много, че просто искаше да се сгуши на малка топка и да умре...

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лейни грабна телефона си, който вибрираше, и отвори есемесите: видя един от Стейси, потвърждаващ, че тя може да лети до Италия в събота, но вероятно ще остане само седмица.

Добрата новина все пак е — продължаваше Стейси — че се връщам в Глостършър тази вечер, така че от влака ще дойда направо при теб.

Въпреки че беше говорила надълго и нашироко със Стейси през последните няколко дни, разказвайки й всичко, което се случи, мисълта да я види отново изведнъж я ободри. Не беше чак толкова зле, когато най-добрата й приятелка беше до нея...

Том й писа тази сутрин, че Кърстен е била изписана от болницата, но не беше казал кога отново ще си дойде у дома.

Сигурно щеше да се върне, преди да заминат за Италия? Той знаеше колко разстроени са децата сега, след като им беше съобщила новината.

— *Мамо!* Не чувствам любов — извика възмутено Зав.

Лейни захвърли телефона си и бързо отиде да го прегърне и целуне.

— По-добре ли е така? — попита тя, като приглади косата му. Какво й беше казал? Умът й блуждаеше навсякъде — сякаш вече не можеше да се концентрира върху нищо.

— Наистина целуваш мокро — каза той, но милото му красиво лице гледаше нагоре към нея с любов, показвайки, че не е сърдит, а само се закача. Беше разтревожен и объркан, и не съвсем сигурен в себе си, както беше преди няколко дни. — Е, ще дойдеш ли? — попита той.

— Къде?

— Да храним патиците заедно с дядо и с Макс. Те вече отидоха долу при езерото, така че ще трябва да тичаме, за да ги настигнем.

Целувайки го отново, Лейни предложи:

— Защо не тръгнеш преди мен? Имам да се обадя на няколко телефона.

Зав остана на мястото си.

— На татко ли? — попита той неуверено.

Тя кимна.

— И на него. Чувал ли си го днес?

Зав вдигна рамене.

— Нещо такова. Той звънна да пита как съм, а аз му казах, че трябва да си дойде у дома, но след това ни прекъснаха.

— Той не ти ли се обади пак?

— Не, писа ми, че ще се прибере веднага щом може. Искаш ли да го видиш? — Измъкна телефона от джоба си и ѝ го подаде.

Моля, не се притеснявай, синко, аз ще се върна веднага щом мога. Ако не успея, преди да заминете за Италия, приятно прекарване, грижи се за мама и Тиърни и помни колко много те обичам. P. S. Обаждай се всеки път, когато искаш, докато си далеч, не се тревожи за това колко струва.

Лейни отново изтръпна от гняв и отчаяние, беше ѝ трудно да говори. Значи, Том нямаше да се върне, преди да заминат, и го беше казал на Зав с есемес.

Веднага след като Зав тръгна, тя грабна телефона си.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? — развика се тя, когато най-накрая се свърза с него. — Видях съобщението ти до Зав. Той е дете. Той има нужда от теб...

— Лейни, аз правя всичко по силите си тук — надвика я Том. — Не ми е лесно и честно казано, в момента ти си в по-добра позиция да се справиш, отколкото Кърстен.

— Така ли? Ами честно казано, нито аз, нито децата ти би трябвало да се справяме без теб. Говори ли вече с Тиърни?

— Опитах се, но тя не иска да ме чуе. Какво точно им каза?

— Какво, по дяволите, си мислиш, че съм им казала? Фактът, че имаш дъщеря от друга жена, не е ли достатъчен, за да разбие техния свят? Те ти вярваха, Том, както и аз. Ние вярвахме в теб по начин, който явно никога не си заслужавал. Всъщност знаеш ли, аз не искам повече да водим този разговор. — И преди той да успее да възрази, тя затвори и изключи телефона си.

Миг по-късно звънна стационарният телефон, но секретарят беше включен и тя го остави да звъни, като си наля голяма чаша вино и я занесе навън. Нямаше да спечели нищо, ако говори с него сега, очевидно не можеха да общуват нормално. Чувайки нотките на безсилие в гласа му и знаейки, че Кърстен може би ги слуша, ѝ идваше твърде много...

Когато Стейси пристигна, Лейни решително заяви:

— Сега ще се съсредоточа върху Италия. Заминаваме в събота... — Гласът ѝ потрепна, а когато приятелката ѝ я прегърна през раменете, ѝ стана още по-трудно да се овладее. — И Тиърни просто не го приема много добре.

— Къде е тя сега?

— При Моди. Говорих по-рано с Кас, майката на Моди. Честно казано, исках да се уверя, че Тиърни наистина е там. Последното, което ми трябва, е тя да избяга в Лондон или някъде другаде, за да се опита да накаже баща си. И мен. По някаква причина тя изглежда ядосана и на мен.

— Хм, вероятно не може да понесе да те гледа наранена — коментира Стейси, доливайки чашите им. — Това я кара да се чувства безпомощна и виновна, както правят децата, когато родителите им имат проблеми.

Лейни кимна в съгласие.

— Мислиш ли — започна тя отново, чувствайки, че се движи опасно близо до ръба — че това наистина е краят за мен и Том? *Моля те, кажи не, моля те, моля те, кажи не, дори и да не го мислиш.*

— Трудното е — отговори Стейси — че не знаеш какво всъщност иска той, когато Кърстен премине през това — ако премине, и ние все още не знаем колко е сериозно. Предполагам, че не си му задала този въпрос.

Лейни поклати глава.

— Нямах голяма възможност и да бъда честна, наистина не искам да знам подробности какво е ставало през всичките тези години. Още по-малко желая да го видя сломен заради друга жена. Знаем, че съм страхлива и че ще трябва да го преживея в някакъв момент, но засега не мога да се заставя.

— Това пътуване до Италия не можеше да се случи в по-подходящо време — отбеляза Стейси. — Последното нещо, което ти е нужно, е да седиш тук в очакване да узнаеш какво става там.

— Знаеш ли, непрекъснато си спомням, когато вие с Дерек се разделихте... — присви очи Лейни. — Той никога не го каза направо и не призна, че всичко между вас е свършило. Продължаваше да те води за носа, оставяйки те да мислиш, че бихте могли да оправите нещата... — Тя толкова се напрегна изведнъж, че сякаш цялото тяло я заболя и я обзе ужасно чувство на страх, така че едва можеше да се движи или да мисли. Най-лошото за Стейси беше жестокостта на Дерек накрая. Дали и Том щеше да достигне до този момент? Щеше ли да дойде време, когато наистина изобщо няма да го е грижа за нейните чувства?

— Том не е Дерек — отбеляза тихо Стейси. — Той има много повече качества и въпреки че ти е трудно да го чуеш, едно от тях е, че се опитва да бъде до Кърстен и Джулия и в същото време да не се раздели с вас.

Лейни се усмихна горчиво.

— Това обаче няма да сработи, защото каквото и да стане, вече никога не може да бъде същото... Кърстен и Джулия винаги ще съществуват.

— Не слушай Моди! — съскаше Скай по телефона. — Тя просто е нещастна малка девственица, която не разбира нищо от мъже. — Тиърни се извърна от Моди, като се страхуваше, че тя може да чуе. — Ти си луда по него наистина — продължаваше да бърбори Скай. — Просто цялата тази история с вашите е объркала главата ти. Казвам ти, чувствах се ужасно прецакана, когато моите се разделиха, но после разбрах, всъщност някой ми каза, че трябва да престана да се държа като че ли те са моя отговорност. И ти трябва да направиш същото. Те са възрастни, нека си решават нещата между себе си, а ако не могат, това не е по твоя вина. Ти имаш свой собствен живот, също като и аз. И

виж ме сега, разполагам с пълната свобода, която бих могла да пожелаая, и това наистина ми помогна да порасна.

Тиърни не можеше да го отрече, защото Скай беше най-зряла за възрастта си от познатите им. Тя също искаше да бъде като нея, абсолютно хладнокръвна, никога да не допуска нищо да я засегне, но засега не се справяше много добре...

— Ще бъда при теб утре — напомни ѝ Скай — ще можем да си поговорим тогава, но междуременно непременно иди да се видиш с Грей. — Тя бе започнала да нарича така Гай. — Той го иска, а знаеш, че и ти всъщност го желаш...

Ако беше така, тогава защо всичко това започна да я отвращава?

След като затвори, тя погледна виновно Моди.

— Ще отидеш, нали? — укори я Моди, а сините ѝ очи блестяха остро зад черните рамки на очилата.

— Не знам — измънка Тиърни. — Аз обещах...

— Какво от това? Ти си луда да се забъркваш, ако не го искаш. Той е просто един перверзник... Наистина адски готин перверзник, но се занимава с някои твърде странни неща.

Въпреки че Тиърни не можеше да го отрече, всъщност тя вече не мислеше за него. В ума ѝ беше *Джулия* и каква ли е тя. Каквато и да беше, Тиърни вече я мразеше, защото отнемаше баща им. Тя нямаше право, дори ако майка ѝ е болна. Неговото място беше у дома с нея, Зав и Макс. И с мама, която беше съвсем съсипана...

Очите ѝ се насълзиха. Не можеше да понесе мисълта колко страда майка ѝ, това беше най-лошото нещо на света, но не искаше да говори с нея и най-вече не щеше да говори с баща си, който продължаваше да ѝ праща съобщения и да звъни.

„Моля те, обади ми се, Тиърни — беше настоял той по-рано. — Уверявам те, че щях да дойда, ако можех, но тук нещата са трудни. Джулия не е толкова силна, колкото теб, тя се нуждае...“

На това място тя изтри съобщението, защото какво ѝ пукаше за Джулия, по дяволите?

Единственото, което я интересуваше в действителност, беше какво да направи тази вечер.

— Обещах му, че ще бъда пред „Надежда и котва“ в осем часа — призна тя пред Моди.

— Ами сега му изпрати есемес, че няма да можеш — посъветва я приятелката ѝ. — Измисли някакво извинение, че трябва да отидеш някъде с майка ти или че не си много добре.

Тиърни сведе очи към телефона си. Истината е, че единственият човек, когото наистина искаше да види, беше баща ѝ, макар че никога нямаше да му го каже. Ала така или иначе това не можеше да се случи, докато той беше при Джулия, така че и тя можеше да отиде да се срещне с Гай.

Само че действително не искаше да го вижда, въпреки че му каза по телефона, че го желае. А сега той беше дошъл чак дотук. Дори беше запазил хотел за тази нощ, а Моди щеше да е нейното алиби.

Тиърни отвори съобщенията си и написа есемес. *Наистина, наистина съжалявам, но кризата у дома е адска, така че няма да успея.* Стегна се и натисна изпращане.

Около минута по-късно получи отговор. *Не мога да повярвам. Вече съм тук и съм луд да те видя. Не можеш ли да измислиш нещо?*

Очите на Тиърни тревожно срещнаха погледа на Моди.

— Какво да му кажа?

Приятелката ѝ се замисли.

— Просто го игнорирай — реши тя. — Нали няма да се втурне в къщата ви, за да те отведе?

Вярно, че не би го направил, но все пак...

— Толкова ще се ядоса.

— Е, и? Ще му мине.

Тиърни подскочи, когато телефонът ѝ иззвъня. Виждайки, че е баща ѝ, тя веднага отговори.

— Не искам да говоря с теб — изръмжа тя. — Мразя те за това, което направи...

— Тиърни, трябва да поговорим...

— За *Джулия*, страхотно, умирам да чуя всичко за нея. Ти си лицемер и лъжец и ако си мислиш...

— Ще ме изслушаш ли, моля те...

— Не! Не искам да слушам нищо, което имаш да кажеш, особено за нея.

— Ти изобщо не я познаваш...

— И нямам намерение... Тя няма нищо общо с мен, а също и ти вече, така че се махай и ме остави на мира... — Затвори телефона и избухна в разтърсващи ридания. — Мразя го — кипеше тя. — Това, което е направил, лъжите, които е казвал, това просто е подигравка с всичко.

Приятелката ѝ я гледаше печално.

— Не мисля, че това означава, че не му пука за теб, все пак.

Телефонът на Тиърни издаде сигнал за есемес. Тя видя, че е от Гай, и го подаде на Моди.

Може ли да се срещнем сутринта?

— Ако не беше майка ми — каза Тиърни — щях да избягам с него сега, но не мога да я оставя да се справя с това сама. Тя не е направила нищо лошо, а аз бях наистина несправедлива с нея...

Тя започна да плаче отново.

Все още с мобилния телефон на Тиърни в ръка Моди го погледна, когато иззвъня.

— Това е тя — заяви. — Искаш ли да ѝ отговориш?

Подсмърчайки, Тиърни кимна, седна и протегна ръка.

— Здравей — каза тя.

— Добре ли си? — попита майка ѝ.

— Не. Татко току-що звъня. Иска да говорим, но аз му заявих, че не ме интересува нищо, което има да каже.

Майка ѝ въздъхна.

— Може би е добре, че заминаваме — рече замислено тя. — Малко повече дистанция и промяна на средата може да ни се отразят добре на всички.

Искра на надежда припламна в душата на Тиърни.

— Значи, той ще дойде?

Последва мълчание.

— Не, той няма да дойде — каза Лейни.

Сърцето на Тиърни се сви.

— Мамо, ти плачеш — изхленчи тя. — Моля те, не плачи. Не се нуждаем от него там. Всичко ще бъде наред.

— Аз не плача — увери я Лейни.

Знаейки, че лъже, Тиърни предложи:

— Искаш ли да си дойда вкъщи?

— Всичко е наред, остани да си побъбриш с Моди. Ще се оправя.

— Сигурна ли си?

— Разбира се...

— Обичам те.

— И аз те обичам. Лека нощ.

— Лека нощ — прошепна Тиърни, знаейки, че единственото нещо на света, което искаше в момента, беше да прегърне майка си...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— О, боже, ами ако се окаже, че си отдавна изгубената сестра на Бруно Тониоли? — извика Тиърни, докато бутна количките с багажа си, излизайки в жегата и лудницата пред летището в Пиза.

Всички кафенета и барове бяха претъпкани, трафикът беше пълен хаос и изглеждаше, че опашките се преливат в други опашки, чиито краища не можеха да се видят.

— Кой? — попита Зав, сбърчил нос, докато проверяваше дали има мобилна връзка.

— Не знаеш ли, онзи тип от *Стриктли* — обясни Скай. — Побърканият.

— Ще бъде голям майтап — обяви Тиърни, прикляквайки, за да избегне китарата на Макс, когато той се обърна, загледан след няколко минаващи момичета.

— Мислиш, че си много забавна — коментира Лейни, облекчена, че всички изглеждаха в добро настроение и че техният шофьор бе взел претоварените колички от нея и от Зав.

— О, мамо, а ако сте роднини с Фабио Канаваро? — ахна нетърпеливо Зав. — Това би било супер. Бихме могли да ходим на всички мачове — каза той на Алфи, който изглеждаше леко озадачен.

— Човек не може да разчита на теб, за какво ти са футболисти... — отчаяно въздъхна Тиърни. — Не, мисля, че ще излезе роднина с Нанси дел 'Олио^[1].

Скай и Стейси избухнаха в смях.

— Или Донатела, или Джорджо Армани... Само си представи, ако е така, мамо. Ще бъде нещо толкова невероятно.

— Лично аз бих казала, че има голям шанс Павароти да ти е баща — замислено вмъкна Стейси.

Лейни я отрязва с поглед.

— По-скоро Берлускони — включи се Макс. — Според темпото му на чукане сигурно е баща на мнозина. Какви бяха неговите

партига? *Бунга-бунга*^[2]. Определено трябва да се включим в някое от тях, докато сме тук.

Лейни се напрягаше да не изпуска от очи шофьора, който лавираше през тълпата към мястото, където беше оставил колата.

Беше трудно да се повярва, че бяха минали не повече от два часа, откакто напуснаха влажната и ветровита Англия, всеки от тях — напрегнат или в заядливо настроение. А сега, заедно с палтата и ботушите, сякаш бяха свалили и раздразнението. И всички, включително Лейни, изпитваха приятно очакване, което идваше с началото на ваканцията. *Чудесно е*, продължаваше да си повтаря тя, само да не мисли за Том.

— Макс! Какво правиш? — извика Скай, когато количката му се блъсна в нейната.

— Съжалявам, изпуснах я — изръмжа той. — По дяволите, толкова е горещо. Лейни, това място, на което отиваме, има ли басейн? Дано да има, иначе ще се изпържим.

— Има басейн — потвърди тя.

Помогна на Стейси да заобиколи с количката си шумна група британци към мястото, където до колата чакаше шофьорът им, а Зав и Алфи флиртуваха с две италиански момичета в съседната кола.

— А така, това е моят брат — заяви Макс, като игриво перна Зав. — Има много правилни приоритети.

— Само го чуите, моля ви се — изпъшка Тиърни, подавайки тоалетната си чанта на шофьора, който изглеждаше така, сякаш можеше да е модел на „Келвин Клайн“.

Отмятайки назад лъскавата си коса, Скай му хвърли жестоко предизвикателна усмивка, когато той взе чантата ѝ.

— Благодаря — каза тя задъхано.

Лейни и Стейси иронично се спогледаха.

— Очакват ни интересни времена — промърмори Стейси, докато се качваха в климатизираното купе.

— Почакайте само — ентузиазирано говореше Макс на Зав и Алфи — тези италиански мацки да надушат вашия покорен слуга и ще започнат да се тълпят! Така че ще имаме изобилие от *бунга-бунга*, момчета.

Докато Тиърни опитваше да го изпепели с поглед, а Скай го тупна по рамото, Лейни отново погледна Стейси и закима с глава...

Само господ знаеше в какво се бяха забъркали, тръгвайки с две пощурели от хормони тийнейджърки и начинаещ млад музикант, изцяло погълнат от себе си. Тя потръпна при мисълта какъв опит щяха да натрупат Зав и Алфи, докато трае ваканцията.

Най-добре беше да не мисли за това. От друга страна, беше за предпочитане да се притеснява за тях и как да ги забавлява, отколкото да се измъчва заради Том. Той не беше тук, така че трябваше да си го избие от главата и да се съсредоточи върху това, колко прекрасно е да бъде в страната, където беше родена.

И наистина е прекрасно, реши тя. Действително ѝ харесваше звученето на италианския език, въпреки че не го разбираше, а мисълта за изучаването на историята и културата, които всъщност бяха част от нея, беше завладяваща.

Когато напуснаха летището, пътувайки на юг през напечения от слънцето пейзаж на Тоскана, тя трудно можеше да откъсне очи от ивиците сухи кафяви полета и перести треви, простиращи се до планините. Върховете им бяха замъглени от жега, склоновете им бяха прошарени от сянката на дрипави облаци.

Минаха покрай вятърни мелници, въртящи се на фона на чистата синева. Свързани един с друг пилони пресичаха пейзажа, подредени фиданки, обрасли гори и декари със слънчоглед, главите им — обърнали гръб на пътя. Това я накара да мисли как Том ѝ беше обърнал гръб и болката в сърцето ѝ се усили, стана по-тежка за понасяне.

Когато стигнаха до границата с Умбрия, бяха пътували повече от два часа и всички други бяха заспали дълбоко. Главата на Стейси беше на рамото на Лейни, ръката ѝ все още стискаше телефона ѝ. Откакто ѝ потвърдиха, че започва работа в списанието, тя работеше по всяко време. Нейният план беше да прекара по-голямата част от почивката в Италия пред компютъра в проучване и писане на статии за първото издание. Щеше да предлага идеи за следващите броеве и да създаде блог за пътувания за електронния вариант на списанието...

— Лаго Тразимено — внезапно обяви шофьорът, като я погледна в огледалото за обратно виждане.

Лейни разцъфна в усмивка, изпитвайки почти детински изблик на вълнение, когато видя езерото за пръв път. Блясъкът на водата скоро изчезна, скрит от гъсти гори и складове, но тя беше най-сетне тук, в непосредствена близост до мястото, където беше израснала майка ѝ и

където бяха корените им. Тя се обърна да погледне от другия прозорец над хълмистите равнини, където бе кацнал средновековно изглеждащ град, прострял се в безпорядък надолу по далечен хълм.

— Това Кортонa — обясни шофьорът на развален английски. — Там Тоскана. Тук, къде езеро, това Умбрия.

Лейни знаеше, че Кортонa беше най-близкият голям град до Туоро.

— Още колко път имаме? — попита тя.

— Само няколко километра — увери я той и погледна към таблото. — Е, много горещо днес, тридесет и седем градуса.

— Задушно е — съгласи се тя, вече копнееща да излезе обратно в топлата прегръдка навън.

— Мамо, имаш ли нещо за ядене? — сънливо подвижна Зав отзад.

— Да, умирам от глад — подхвана и Тиърни. — Стигнахме ли вече?

— Почти — отговори Лейни, изваждайки шепа енергийни блокчета от чантата си. — Ще трябва да отидем до супермаркета по-късно — уведоми ги тя и се засмя, въпреки болката, която си причини, когато нададоха колективен стон. Това обикновено беше реплика на Том, щом отиваха на почивка: *Ще трябва да отидем до супермаркета по-късно*, и винаги ѝ намигаше, когато получаваше същия разочароващ отговор.

Като се прозяваше и протягаше, Стейси измъкна бутилка затоплена вода от чантата си и я подаде наоколо.

— Имам нужда от плуване — заяви тя, веейки си с намачкана салфетка.

— И аз също — отговори Скай. — Нямам търпение да сваля дрехите си.

Макс отговори нещо, което Лейни не схвана съвсем, но каквото и да беше, Скай зацвили от смях и Лейни отново съжали, че Том не е тук, за да държи нещата под контрол.

— Пристигнахме! — изведнъж извика Тиърни. — Виж, това е табелата за Туоро. — Тя се хвърли напред да обвие ръце около шията на майка си. — Как се чувстваш? — попита тя. — Изпитваш ли дежавю или нещо друго?

— Все още не — усмихна се Лейни. — Ще ти кажа, ако това се случи.

Тя поглъщаше всеки детайл от преминаващата гледка — от табелите за ресторант край езерото и къмпинг до паркинга за камиони и булеварда с липи. Чакаше, затаила дъх, да изпита проблясък, нещо — каквото и да е, независимо дали трепет, причастност или просто удоволствие...

Засега, изглежда, не се случваше нищо особено, но щом преминаха по протежението на сенчест булевард и се заизкачваха към стените на селото, което изглеждаше много старо, тя осъзна, че започва да се чувства леко нервна, сякаш призраците от миналото наблюдаваха приближаването ѝ.

Заобиколиха покрайнините на селото и продължиха да се изкачват, зървайки набързо тесни улички, виещи се между смесица от стари и нови къщи. Когато завиха стръмно покрай будка за вестници от едната страна и антикварен магазин от другата, пред тях се появи малък парк, обрасъл с чинари. Мястото изглеждаше като Мека за по-старите жители. Мисълта, че един или двама сред тях може би познаваха нейните баба и дядо, може би дори и майка ѝ, предизвика бърз прилив на адреналин. Дори имаше шанс някой от тях да беше нейната баба или дядо...

След като завиха наляво, където калдъръменият път, изглежда, се спускаше към центъра на селото, те минаха покрай карабинерите и няколко блока с апартаменти, а след още един завой — и пред доста величествена сграда, наречена „Teatro Comunale dell'Accademia“. Оттам изкачването нагоре по хълма стана по-стръмно и с повече завои.

Стигнаха до края на виещия се черен път и преминаха през високи железни порти след два километра, а не както бе обявено на уебсайта — на приемлива дистанция пеша от селото. Сега се намираха достатъчно високо за широка панорамна гледка към езерото, от която просто ѝ спря дъхът. Привидно безкрайната шир на блестящата вода изцяло доминираше сърцето на долината, простирайки се на мили във всички посоки и към меките възвишения на планинския хоризонт. Около бреговете се намираха и други градове, а три малки острова сякаш плуваха по гладката повърхност.

— Леле, каква гледка! — промърмори Стейси.

— Е много красиво, нали? — гордо каза шофьорът, сякаш омайният пейзаж беше негов.

— Може ли да се плува в езерото? — поиска да узнае Скай.

— Според пътеводителя може — обясни Лейни. — Очевидно там долу някъде има плаж и може да се вземат лодки или фериботи до островите.

— Определено трябва да наема кола — обяви Макс — защото няма начин да стигнем дотам пеш.

— Брат ми донесе кола — каза шофьорът. — Вече тук. „Фиат Браво“, *si*?

— *Si* — съгласи се Лейни. — Това е за мен. Имаме нужда от още една кола за Макс, възможно ли е?

— Друга кола, *si*. Брат ми донесе. Ние ще му кажем. — Той внимателно зави по алеята и засия щастливо, когато всички ахнаха при първия си поглед към вилата.

Тя беше всичко, на което Лейни се беше надявала, и дори повече. Дебелите каменни стени и обвитите с лози тераси проблясваха сънливо на следобедното слънце, заобиколени от възлести стари маслинови дървета и живописни групи цветя. Капаците на прозорците бяха отворени, както и входната врата, но за нейна изненада те заобиколиха от страни на вилата по стръмен склон. На върха имаше прелестна окосена морава с пътека, водеща към обвита с рози и жасмин пергола, където чернокоса жена на възрастта на Лейни чакаше да ги поздрави.

— *Хело, хело* — извика тя сърдечно, вървейки през поляната, докато Лейни започна масовото изселване от колата. — Аз съм Адриана — заяви тя, като се ръкува с Лейни — и съм много щастлива да ви посрещна във вила „Константия“. Вие сте синьора Олингсуърт, *si*?

Отговаряйки на нейната любезност, Лейни каза:

— Да, аз съм, но трябва да ми казвате Лейни. А това е Стейси.

— Аз съм много доволна да се запознаем, Стейси — уведоми я Адриана с усмивка, която сякаш с всяка минута ставаше все по-ослепителна. — А това са децата, но, о, не, те са толкова големи. Здравейте на всички, аз съм Адриана и се надявам, че ще прекарате една много хубава ваканция в тази вила.

— Къде е басейнът? — попита Зав, като се оглеждаше наоколо.

— Зав, какви са тези обноски? — скара му се Лейни. — Адриана току-що те поздрави.

— О, съжалявам. Чао — каза той, като пристъпи да се ръкува с нея.

— *Ah, si parla italiano* — извика тя щастливо.

Лицето на Зав представляваше интересна картинка, когато той се обърна към майка си.

— Знам само „чао“ — призна той.

Когато всички избухнаха в щастлив смях, Адриана се намеси:

— Басейнът — *la piscina* — е на долната тераса. Можете да стигнете по стъпалата, които виждате между, как се казва, *cespugli*?

Тъй като имаше само едни стъпала, които можеше да види, Лейни се осмели да предположи:

— Храсти?

— *Si, si*, в храстите — потвърди Адриана.

— Може ли да отидем да го погледнем, мамо? — помоли Зав.

— След една минута — обеща тя — първо трябва да помогнете да разтоварим багажа.

— Здравей, радвам се да се запознаем — обяви Макс и протегна ръка, за да се здрависа с Адриана.

Лейни наблюдаваше как се представиха момичетата, а след това се обърна да погледне отново пейзажа. Той беше импозантен, напълно хипнотизиращ, без нито един облак в небето, който да наруши синия простор, без нито един кораб по езерото да набразди гладките води.

— Много е хубаво, нали? — запита Адриана.

— Страхотно е — съгласи се Лейни, чувствайки се очарована и заинтригувана какви ли спомени би предизвикала тази гледка у майка ѝ. Дали някога се е изкачвала толкова високо, дали е играла до това езеро, дали е изследвала най-близкия остров, където, според пътеводителя, се произвеждала дантела и са живели рибари? Със сигурност е усещала това слънце да пари крайниците ѝ и е слушала оркестъра на цикадите да заглушава птичата песен. Дали семейният ѝ дом е бил тук, на хълма, или закътан наред селото, чиито червени покриви блестяха на слънцето? Къде беше училището, в което е ходила, приятелите, които е познавала, църквата, където се е изповядвала? Може би разговор със свещеника ще бъде добро начало за търсенето ѝ...

— Адриана, вие от тази област ли сте? — попита Стейси.

— Не, аз съм от Перуджа — отвърна Адриана с тъжна въздишка.
— Туоро е домът на семейството на мъжа ми и тази вила принадлежи на брата на мъжа ми — Марко. Той не може да дойде тук днес, за да ви поздрави, така че аз го правя вместо него.

— Той наблизко ли живее? — попита Стейси.

— Да, той живее близо до Туоро, на същото място като мен и съпруга ми, където всеки от нас има дом и бизнес. Понякога идваме тук в тази вила на почивка, когато не е наета. Ще видите вътре, тя е като два апартамента. Преди малко минахте пред вратата на единия на долния етаж, а тук, под перголата, е вратата за този на горния етаж. Това ни върши добра работа, когато дойдем с мъжа ми и децата, а Марко е с неговата жена и сина им. Можем да бъдем отделени, но заедно. Аз ще ви покажа.

Те прекосиха през моравата към вилата.

— Как е името на онзи град там? — попита Стейси, сочейки към западния бряг.

— Нарича се Кастильоне дел Лаго. Много красив град. Можете да го посетите някой ден, докато сте тук, за да видите пазара и чудесните магазини за храна. Разбира се, също така Кастело дел Лионе, която е много стара крепост.

— Всъщност мама е тук, за да се опита да намери семейството си — подхвана Тиърни зад тях.

Очите на Адриана се разшириха от любопитство.

— Имате семейство в този регион? — попита тя Лейни.

Стресната от толкова рязкото скачане в дълбокото, Лейни обясни:

— Не съм сигурна. Искам да кажа, че е възможно. Аз съм родена в Туоро, но майка ми го е напуснала, когато съм била бебе...

— А, значи, сте италианка? — извика щастливо Адриана.

— Това ми се струва възможно, защото, ако нямате нищо против да го кажа, приличате на италианка.

Лейни се усмихна.

— Ще приема това като комплимент, но се страхувам, че не се чувствам много италианка. Аз дори не говоря езика.

— Майка ти не те ли научи?

— Не, за съжаление, но аз имам желание да го науча.

— Как е името на семейството ви? — подпита Адриана.

— Може би съм чувала за тях или дори ги познавам.

С поглед към Стейси, която явно я насърчаваше да се възползва от случая, Лейни каза:

— Баба ми и дядо ми по майчина линия се наричат Клементи. Мелвина и Алдо Клементи.

Адриана смръщи вежди в опит да се сети за такава фамилия.

— Може би трябва да попитам моя съпруг или брат му, когато дойдат. Те познават всички, защото са прекарвали много време тук като деца, а и сега с нашия бизнес.

— Какъв е той? — попита Стейси.

Адриана вдигна ръце.

— Ние правим всичко, но първо, тук наблизо имаме лозе и маслинова горичка, а също имаме магазини в Лондон и Рим, където продаваме нашите продукти и много други италиански неща. Марко, братът на мъжа ми, днес се среща с много важен доставчик в Монтепулчано. Ето защо той не може да бъде тук. Знаете ли Монтепулчано? Много е прочут с вино.

Лейни се усмихна и кимна. Виното беше едно от любимите на Том.

— А сега ще ви покажа вилата отвътре — заяви Адриана. — Виждате, ние сме на терасата, която има много прекрасен изглед към Лаго Тразимено. Вие разбирате, че това е много прочуто езеро, защото е едно от само петдесет и двете в света, признати от ООН за, как се казва — *ambiente* — околна среда.

Лейни и Стейси кимнаха едновременно.

— *Si*, качеството на околната среда. Можете да плувате или ако искате, да карате уиндсърф, има много добро училище в Сан Фелициано. Има конна езда, туризъм, посещения на винарни и маслодайни преси. Много изненади ви очакват. Ще намерите вътре много информация, която донесох за вас.

Влязоха след нея през отворените двойни врати, като оставиха Тиърни и Скай наведени над един от телефоните, а Макс да настройва китарата си. Лейни хвана под ръка Стейси, докато оглеждаха просторната и милостиво прохладна кухня, свързана с дневната. Тя имаше определен чар. Отляво се намираще кухненски бокс. Вдясно имаше голяма кръгла маса с покривка на цветя, а отпред — кът за

сядане с три жълто-кафяви кожени дивана, внушителна мраморна камина, оградена с високи книжни лавици и голям тъмен дървен шкаф, който се оказа пълен с цялата посуда и прибори за хранене.

— А тук — обясни Адриана, влизайки през една врата до кухнята — имаме две спални с по две единични легла и една много голяма баня.

— Перфектно — отговори възхитена Лейни, определяйки едната за Тиърни и Скай, а другата за Зав и Алфи.

— А сега да видим другото крило — обяви Адриана, като се върна обратно в хола и отвори една врата отстрани до камината.

— Тук имаме малък хол и две двойни спални, всяка със собствена баня. Едната има прекрасна тераса, но без изглед, а другата има изглед, но няма тераса.

— Ти избирай — каза Лейни на Стейси. — Ще бъда доволна, от която и да е.

— Ти си платила, ти избирай — настоя Стейси.

Лейни се усмихна на Адриана.

— Ние ще се разберем, но и двете изглеждат прекрасни, благодаря ви. Само малко съм притеснена за Макс. Има ли някакви други стаи тук?

— Не, но на долния етаж има апартамент с една спалня и баня с тоалетна, кухня и голям хол, където има *Sky* телевизия и WiFi.

— На мен определено ще ми трябва — увери я Стейси.

— Може би аз трябва да взема апартамента, ако ще работя през повечето време.

— Не, моля те, не ме оставяй да споделям крилото с Макс — потръпна Лейни. — Предпочитам да не знам нищо за неговите *бунга-бунга* партита, много благодаря.

— За мен ли говорите? — попита Макс, влизайки след тях. — Това място е адски готино. Къде е стаята ми?

— Решихме да ти позволим да ползваш самостоятелно апартамента на долния етаж — обяви щедро Лейни.

Той присви очи подозрително.

— Ти се шегуваш. Цял апартамент ли? С отделна входна врата?

— Всичко е твое. Просто се опитай да не забравяш, когато купонясвате, че има и други хора в къщата и двама от тях са на много крехка възраст.

— О, двете със Стейси ще го преживеете — увери я той.

— Може дори да ви покания, ако сте особено мили с мен.

Стейси се засмя, а Лейни го погледна многозначително и се обърна към Адриана.

— Чудесно е — каза ѝ тя. — Мисля, че много ще ни хареса тук.

— Наистина се надявам да е така — отвърна Адриана, докато вървяха обратно към хола. — Само ще ви обясня за алармата и кода на портата и как работят някои от уредите.

Основното обучение не отне много време.

— Сега ще ви оставя да се настаните, но ако имате нужда от нещо, ще намерите моя номер и този на Марко в пакета за добре дошли — обясни Адриана. — Има някои основни запаси в хладилника, но ако ви трябва супермаркет, той е надолу по хълма през селото — завийте наляво по посока на Перуджа и ще го видите от лявата страна. О, и ако искате да се храните навън тази вечер, мога да ви препоръчам „La Pergola“ в селото или можете да карате до върха на хълма, където ще намерите „Lo Scoiattolo“. „Катеричката“.

След като тя си тръгна и всичките пет деца залудуваха около басейна, Лейни се отпусна в един стол на терасата. И беше готова да разцелува Стейси, когато тя донесе две чаши охладено бяло вино.

— „Орвието“ — информира я приятелката ѝ. — Много хубаво местно вино.

— Перфектно — отговори Лейни, вдишвайки от аромата му.

— Наздраве за една прекрасна почивка — вдигна тост Стейси. — Да се надяваме, че ще е успешна във всяко едно отношение.

Леко усмихната, Лейни докосна чашата си до тази на Стейси и отпи.

— Той ми писа с молба да му съобщя, че сме пристигнали благополучно.

Стейси очевидно не беше изненадана.

— Е, ще го направиш ли?

— Наистина бих искала да говоря с него...

— Тогава се обади.

Повдигайки вежди, когато от басейна долетя пронизителният писък на Тиърни, последван от гигантски плясък, Лейни взе мобилния си телефон и натисна копчето.

— Здравей — каза тя на гласовата му поща. — Само да ти съобщя, че пристигнахме невредими и тук е красиво. Бих казала, че ни липсваш, защото е така, но вероятно не искаш да чуваш това. — Тя погледна към Стейси и продължи: — Моля те, не забравяй да поддържаш връзка с децата, дори ако Макс и Тиърни не ти се обаждат или не отговарят на есемесите ти. Така или иначе за тях има значение. — Тя си пое дъх. — Добре, това е всичко засега. Знаеш къде сме, ако имаш нужда да говориш с нас и може и да не искаш да го чуеш, но аз те обичам...

И като съжаляваше вече, че го каза, защото прозвуча като силно нуждаеща се, тя прекъсна...

— Мамо? Будна ли си? — прошепна Тиърни в тъмнината.

Обръщайки се по гръб, Лейни протегна ръка, за да включи лампата, но не можа да намери ключа. — Какво правиш тук? — попита тя тихо.

— Мога ли да легна при теб?

Лейни се премести да ѝ направи място и подпъхна ръка под главата на дъщеря си.

— Не си се скарала вече със Скай, нали? — попита тя.

— Не, не, тя просто... — Тиърни спря, несигурна дали да признае, че Скай е отишла до езерото с Макс, където би трябвало да има дискотека. — Аз просто не мога да спя — каза тя неуверено.

— Защо?

— Не знам. Предполагам, че е заради татко и всичко. Ти защо не си заспала?

— Спях, докато ти не влезе.

— Не, не спеше.

— Откъде знаеш?

— Мога да позная. Така както ти винаги познаваш за мен.

Лейни се усмихна. Известно време лежаха тихо и гледаха през мрежата за комари множеството звезди, осеяли нощното небе. Единствените звуци, които се чуваха, бяха от цикадите, които се смесваха със слаб тътен на музика някъде в долината.

— Чувстваш ли, че принадлежиш на това място? — попита Тиърни след известно време.

— Ние дори не сме ходили все още в селото — припомни й Лейни.

— Не, но знаеш ли, ще се радвам за теб, ако намериш семейството си...

— Те ще бъдат и ваше семейство...

— Само, при условие че са готини. Ала ние живеем в Англия и всичките ми приятели са там, така че ако ти...

— Скъпа, няма значение какво ще се случи през тази ваканция, „Банерли Крос“ винаги ще бъде нашият дом.

Тиърни замълча.

Знаейки какво си мисли, Лейни опита да я успокои, но дъщеря й я изпревари:

— Ами ако татко ги доведе там?

Въпреки че беше сигурна, че това никога няма да се случи, сърцето на Лейни подскочи.

— Не можем да живеем там с тях — продължи да нарежда Тиърни. — Спомни си какво направи съпругът на Стейси, как доведе неговата приятелка...

— Татко ти никога не би ни го причинил.

— Може да го направи, докато сме тук. Представи си, като се върнем и да ги намерим, че са завладели...

— Тиърни, той не би направил това.

— Откъде знаеш?

— Просто знам, но ако действително си притеснена, трябва да му се обадиш и да му кажеш какво те тревожи.

— Не искам да говоря с него.

— Ти просто си ядосана и объркана, всички сме така, но наистина го обичаш...

— Ти все още ли го обичаш?

Дъхът на Лейни спря при този въпрос.

— Да — каза тя. — Да, обичам го, но трябва да разрешим нещата...

— Ще се разведете ли?

— О, Тиърни...

— Ще го направите, нали?

— Нещата не са отишли толкова далеч все още... Аз очевидно не искам, но ако това е, което татко ти желае...

— Ако е така, никога, ама никога няма да говоря с него отново.
Лейни я прегърна.

— Няма да те карам да го направиш, защото не искам това за вас — рече тя. — Не забравяй, че той е бил прекрасен баща досега, и съм сигурна, че няма да се промени...

— Той не е тук. Това е една промяна. Никога преди не е отказвал да дойде на почивка с нас.

— Не, но това не значи, че не те обича.

— Ако това означава, че той не обича теб, тогава аз съм солидарна с Макс и никога повече няма да искам да го видя.

— Скъпа, Макс има свои проблеми с татко ви, в които не трябва да позволяваш да бъдеш въввлечена.

Приемайки, че е вярно и че не иска да бъде част от това, Тиърни се обърна към Лейни.

— Знаеш ли, ще бъде много странно, ако в крайна сметка ти намериш истинския си баща точно когато аз губя своя.

— Никога няма да загубиш баща си, в това можеш да бъдеш сигурна.

Тиърни отново замълча. Беше ѝ трудно да определи чувството да споделя баща си с някого, за когото изобщо дори не знаеше допреди няколко дни. Той не принадлежеше на *Джулия*, дори да беше също и неин баща. Мястото му беше с тях, с нея, с мама и Зав... А очевидно и с Макс, който непрекъснато пишеше есемеси и покани Кристи да дойде за една седмица. Как щеше да се чувства сексуалната му приятелка Скай?

Какво ѝ пукаше? Това си беше тяхна работа, не нейна.

Трябваше да се съсредоточи върху раздялата на родителите си. И да помисли за Гай, който явно беше ядосан, че не се беше появила онази вечер, а след това — вбесен, още повече че е заминала за Италия. Сякаш той отчаяно искаше да я види и просто трябваше да се успокои. Само днес бе изпратил около четиридесет есемеса. Това доказваше, че е луднал по нея, ала тя би искала да престане. Защото наистина вече не желаше това...

— Хайде, казвай — подкани я Лейни.

— Какво да казвам?

— Всичките глупости, които се въртят в главата ти. Тиърни спря да диша, дали майка ѝ можеше да чете мислите ѝ? Няма начин. Тя

просто нямаше как да знае за Гай.

— Смяташ ли да ми кажеш кой ти изпраща непрекъснато съобщения? — запита Лейни. — Предполагам, че е някой, с когото си се запознала в Лондон, когато беше у Скай?

— Не. Да... Искам да кажа, той не е никой всъщност. Хайде да не говорим за него. Нека да помислим как да поправим нещата между теб и татко.

— Това ще го направим ние, не ти.

— Говорила ли си с него, откакто сме тук?

— Не.

— Той позвъни на Зав точно когато си лягахме.

— Наистина ли? — Лейни се извърна, разстроена, че Том не се беше обадил на нея.

— Добре ли си? — попита Тиърни.

Очите на Лейни бяха затворени, цялото ѝ тяло беше напрегнато.

— Разбира се — каза тя, думите сякаш я отпуснаха малко. Заслушаха се в звука на кола, бавно приближаваща се по чакълената алея.

— Това трябва да е Макс — предположи Тиърни.

Когато втора врата се затвори с трясък, Лейни отбеляза:

— Изглежда, си е намерил компания. Не му отне много време.

— Какъвто бащата, такъв и синът — промърмори Тиърни.

Лейни посегна към ръката ѝ.

— Те трябва да се научат да не изневеряват — изкоментира язвително Тиърни.

— Ако татко ти го беше научил преди години, нямаше да те има тук — припомни ѝ Лейни.

Тиърни присви очи. Мислеше си, че беше участник в изневярата на Гай спрямо Надя и се мразеше за това, но то беше най-вече защото сега започваше да мрази него.

— Знаеш ли, когато си правила секс за първи път — осмели се тя — беше ли някак страхотно романтично или неприятно?

— Честно казано — отговори Лейни — бях много пиана и момчето, с което бях, Стюарт, беше в същото състояние... Така че не си спомням чак толкова.

— Но си спомняш за първия път с татко?

— Да, определено...

— Ако знаеше, че е женен, пак ли щеше, така де, да бъдеш с него?

Лейни облиза пресъхналите си устни, главата я болеше.

— Бих искала да кажа, че нямаше — отговори тя. — Ала не съм сигурна, че това е истина. Той много ме привличаше, беше непреодолимо... — За нея това все още беше така, но се страхуваше, че за него вече не е същото.

— Хм, мога да разбера как си се чувствала... Защото понякога сякаш трябва да направиш нещо, въпреки че знаеш, че не е редно или може да нарани някой друг. Просто усещаш, че трябва да го направиш, като че ли тялото ти си има собствено мнение.

Лейни присви очи, когато се взря в нея.

— Какво се опитваш да ми намекнеш?

— Нищо! Просто разсъждавам, това е всичко.

— Тиърни, за бога, да не си се забъркала с женен мъж? Обхвана я паника, защото ако беше така, проблемите на Лейни щяха да изглеждат незначителни в сравнение с нейните. Особено ако Том някога разбереше.

— Разбира се, че не съм — извика Тиърни. — Просто се опитвах да помогна.

— Съжалявам... Предполагам, че съм уморена и не мисля много трезво. Защо не се върнеш обратно в леглото си сега? Ще трябва да направим някои проучвания утре сутрин и бих искала да се чувствам отпочинала и свежа.

— Нервна ли си за това, което може да научиш за миналото на баба?

— Да... Всъщност малко.

— Ами ако баща ти се окаже масов убиец?

Лейни въздъхна.

— Да се надяваме, че не е така.

— Няма да бъде — заяви уверено Тиърни. — Той или ще е мъртъв, или женен за някоя друга... О, боже мой, ами ако се окаже, че ти си толкова голяма изненада за съпругата му, колкото Джулия беше за теб? Това би било адски странно, нали?

— Тиърни, върви в леглото си, моля те...

— Отивам. Обичам те.

— И аз те обичам.

Когато вратата се затвори зад нея, Лейни отново се обърна да погледне към нощното небе. Чудеше се дали Том също беше буден и мисли за нея.

По-вероятно беше дълбоко заспал, а Кърстен лежеше до него, може би с ръка в неговата или неговата ръка около нея, а Джулия — в съседната стая.

Как, за бога, щеше да понесе това...

[1] Бивша съпруга на футболния треньор Свен Горан Ериксон. — Б.пр. ↑

[2] Станалите известни, като бунга-бунга партита. Бунга-бунга е на предпологаем еротичен ритуал, изразяващ се в дамски стриптийз или в страстни танци на гостенки на Силвио Берлускони, дегизирани като полицайки или медицински сестри. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Кой мислиш, че е това? — промърмори Стейси, докато двете с Лейни гледаха надолу от терасата, където голямо черно ауди мина пред вилата най-вероятно към склона, където беше паркирана тяхната кола под наем.

Звънецът на входа не звънна, а доколкото знаеха, портите се бяха затворили автоматично след Макс, когато преди час той замина с момичетата. Щели да се видят с някакви британски пичове, с които се бил запознал в дискотеката снощи, уведоми той Лейни в невъзмутимия си стил...

За един шеметен миг Лейни се зачуди дали Том не е решил да се появи и да ги изненада и закопня с цялото си сърце да е така.

Когато аудито спря, тя видя от него да слиза мъж към средата на трийсетте и усети как челюстта ѝ увисна.

— Който и да е, той е мой — промърмори Стейси, когато може би най-страхотният мъж, когото някога бяха виждали, свали слънчевите си очила и се отправи към тях.

Той беше висок, строен, мускулист, с небрежно разрошена черна коса и сянка от брада, което го правеше да изглежда като рок звезда или филмова легенда.

Преодолявайки разочарованието, че не е Том, Лейни тръгна да го поздрави.

— Здравейте — каза тя усмихната и протегна ръка. — Предполагам, че вие сте Марко, зет на Адриана?

— Точно така — потвърди той и голямата му ръка обхвана нейната.

Изражението му беше примесено е любопитство, докато я оглеждаше, но така открито и сърдечно, че по някакъв странен начин това правеше външността му да не изглежда толкова стряскаща. Всъщност може би не беше чак дотам зашеметяващ в крайна сметка, реши тя, тъй като носът му беше малко крив и очите му — малко

приближени. Обаче имаха такава хипнотизираща сила, че ѝ беше трудно да ги срещне, както и да погледне настрана.

— А вие сте Холингсуърт? — попита той учтиво.

— Лейни — поправи го тя. — Моля ви, наричайте ме Лейни. Или Еленора, ако предпочитате. — Тя едва не се разсмя, когато си представи лицето на Стейси зад нея. — Много ми е приятно да се запознаем... Вилата много ни хареса. Съвършена е, а гледката е *bellissima*... — Веднага се почувства глупаво, защото вероятно думата беше грешна и тя дори не трябваше да я произнася, без да знае езика.

От колко години не се беше чувствала онемяла пред мъж? В интерес на истината, не беше сигурна, че някога е била...

— Извинете, може ли и още някой да се включи? — попита Стейси, надничайки над рамото ѝ.

Лейни се извърна и едва не се блъсна в нея.

— Съжалявам — каза тя. — Марко, това е Стейси Грийнфилд, най-близката ми приятелка. Стейси, това е Марко, зетят на Адриана. Нашият хазяин.

— Прекрасно е да се запознаем — раздруса ръката му Стейси, като избута с лакът Лейни настрана. — Имате зашеметяващо местенце. Мога само да се чудя защо самите вие не живеете в него. Знам, че аз бих живяла, ако беше мое.

— Искате ли кафе? — попита Лейни. — Тъкмо се канех да направя.

— О, не, не, няма нужда, благодаря — отвърна той с акцент, но на перфектен английски. — Аз дойдох само да се представя и да се уверя, че сте успели да дешифрирате кода за WiFi.

— Всъщност — каза Стейси — аз имам малък проблем. Щях да помоля Макс да го оправи, но ако можете да помогнете...

— Ще се радвам да помогна. Доста е дълъг и труден за разчитане. Много хора се затрудняват.

Той се обърна към Лейни. Тя се усмихна бързо, сякаш я беше заловил неловко заяпана в него. Което всъщност беше така.

— Снаха ми каза, че се надявате да намерите семейството си, докато сте тук — каза той.

Лейни остана изненадана, но изведнъж абсурдно горда от своите италиански корени.

— Точно така — потвърди тя. — Аз съм родена в Туоро и съм тук, за да открия дали някой си спомня майка ми или баща ми.

Той кимаше с интерес.

— Страхувам се, че не знам италиански — продължи тя — но се надявам да се намери някой, който говори английски.

— Опасявам се, че това няма да е лесно в Туоро — оплака се той — или със сигурност не сред по-възрастното поколение. Ние не сме основна туристическа дестинация, разбирате ли, така че местните жители не са намерили за нужно да говорят вашия език.

Лейни присви очи разочаровано.

— Може би ще ми препоръчат преводач?

— Ще бъда много щастлив да ви помогна — заяви той, като че ли въпросът вече беше решен. — Снаха ми също би искала да помогне, а също и брат ми. Ние всички сме много заинтригувани.

— О, боже мой — възкликна Лейни, без да знае какво друго да каже. — Ще бъда изключително благодарна, но не искам да ви затруднявам. Разбирам колко сте заети...

— Август е — припомни ѝ той. — През този месец нямаме толкова много работа, така че ще се радваме да помогнем. Всъщност Адриана вече е говорила с нашата баба, защото тя е живяла много години в селото. Сега е във Флоренция, но е казала на Адриана, че името Мелвина Клементи ѝ е познато.

Очите на Лейни се разшириха.

— Мислите ли, че може да бъде същата Мелвина Клементи? — попита тя.

Той се усмихна извинително.

— Не съм сигурен. Ще трябва да дам на баба повече информация, но тя вече е казала на Адриана с кого можем да говорим в селото. Този човек вероятно познава или е познавал Мелвина и Алдо Клементи.

Очите на Лейни блестяха, когато тя се обърна към Стейси. Изобщо не беше дори мечтала, че може да започне с такова обещаващо начало.

— Туоро не е голяма общност — обясни Марко. — Но баба ми все още има някои приятели тук от нейното поколение.

— Той направи палава физиономия. — Тя ги нарича *dei vecchi* — старците — но самата тя ще стане на деветдесет и една следващия

месец. Но изглежда като жена на половината нейна възраст.

Думите му впечатлиха Лейни. Тя се обърна, когато Зав и Алфи се довлачиха нагоре откъм басейна.

— Синът ми и неговият приятел — обясни тя на Марко и осъзна, че той вероятно ги смята за езичници, тъй като Адриана беше позвънила по-рано, предлагайки да ги заведе на църква заедно с нейното малко потомство. Лейни се почувства длъжна да откаже любезността, тъй като нито Зав, нито Алфи бяха добре запознати с божия дом или какво се очаква от тях вътре.

След като удариха длани с момчетата и им каза, че трябва да се запознаят с неговия син Бенито, който е на десет и очевидно говори много добър английски, Марко се извини, за да разговаря по телефона. Докато той вървеше към колата, Лейни потисна смеха си, защото Стейси промърмори:

— Моля те, подай ми кърпички, ако ми текат лигите.

Лейни я поведе към вилата след Зав и Алфи.

— Въпреки всичко, той изглежда наистина свестен човек — отбеляза тя.

— Някои жени имат голям късмет — оплака се Стейси, като им напомни за съпругата му. — Питам се каква е тя.

— Вероятно също толкова зашеметяваща.

Стейси въздъхна унило.

— Сигурна съм, че си права.

Половин час по-късно Стейси се появи триумфално зачервена от апартамента на Макс, след като заедно с Марко бяха решили проблема с WiFi, и заяви, че хазяинът им е отишъл да вземе сина си и ще ги чака на главния площад след час.

Лейни примигна изненадано.

Стейси сви рамене.

— Щях да попитам за жена му — каза тя — но след като той не я спомена, и аз реших да не си правя труда.

Въпреки че Лейни избухна в смях, очите ѝ внимателно наблюдаваха Стейси.

— Обещай ми, че няма да вземеш да се влюбиш в него — прошепна тя сериозно. — Последното нещо, което ти е нужно, е

усложнение с женен мъж...

Стейси вдигна ръце отбранително.

— Аз просто се държах приятелски — взмути се тя. — Както и да е, предложението да се срещнем беше негово, не мое.

Лейни се усмихна.

— Просто не искам накрая отново да бъдеш наранена, това е всичко.

Стейси приближи и обхвана с ръце лицето ѝ.

— Моля те — каза тя — ще спреш ли да се притесняваш? Разбира се, че е страхотен, но дори и да беше мой тип, което всъщност не е така, в момента приоритет за мен съвсем определено е работата ми. Докато твоят приоритет, моя красива италианска amica^[1], е намиране на семейството ти. И след като той предлага да помогне, мисля, че вече трябва да тръгваме надолу по хълма, нали?

Като нямаше аргумент срещу това, Лейни призова момчетата, грабна ключовете си и пое навън. Мислеше си, че до края на деня действително би могла да разговаря с някого, който познава или е познавал нейните баба и дядо, или дори с тях самите! Мисълта за това предизвика у нея трепетно вълнение.

Щом оставиха колата на сенчесто място в края на селото, Лейни и Стейси тръгнаха нагоре по едно широко стълбище към калдъръмена уличка със старинни каменни къщи и саксии с цветя. Момчетата, които сякаш не усещаха жегата, се спуснаха напред, нетърпеливи да намерят храна, напитки и развлечения.

— Толкова е красиво — отбеляза Стейси, гледайки плътно затворените капаци на прозорците и старомодните улични лампи.

— Предполагам, че майка ти сигурно е вървяла по тази улица, щом е израснала тук.

Лейни установи, че беше изненадващо лесно да си го представи. Тя навлезе в малък площад с рибарница, сгушена в единия ъгъл, и закрити от пране балкони в другия. Наоколо нямаше никого, само една мързелива рижа котка гледаше от сенчест вход и от време на време птици пърхаха под стрехите. Разхождайки се, те стигнаха, както се оказа, до главната улица, макар че тя беше широка едва колкото една кола да мине по нейния калдъръм.

Тук имаше повече хора — оживено влизаха и излизаха от магазините, където плодове, зеленчуци, хлябове и всякакъв вид

домашно приготвени изделия преливаха от кашони и колички.

Спряха пред месарница, където всички възможни видове наденици бяха изложени в тапи на витрината или висяха в мазно, чесново великолепие от куки в тавана. Миризмата на печено пиле, която се носеше от вратата, накара Лейни да преглътне...

— Пиацата е тук долу — информира ги Зав, когато двамата с Алфи дотичаха обратно към тях. — Ще обядваме ли сега? Умирам от глад.

— Виж! — извика Алфи и посочи. — Този магазин се нарича „Спийди Бене“. — И виейки от смях, те се втурнаха обратно към пиацата.

Като зърна *panetteria*^[2] на края на площада, Лейни влезе да разгледа и излезе с фокача с билки и мазна коричка, две все още топли *filones*, *panbrioche*^[3] и половин дузина лепкави сладкиши.

— Е, имаме да храним пет деца — изтъкна тя, когато Стейси зяпна при размера на торбичката. — Както и да е, ние сме на почивка, така че не е време да се мисли за диети.

— Освен ако не си на път да обядваш с Адонис — припомни ѝ Стейси.

Лейни спря, обърна се и натика торбата в ръцете ѝ.

Смеейки се, приятелката ѝ я последва към малък площад, където централен фонтан блестеше на обедното слънце, а кметството с доста величествена фасада от варовик беше накичено с колекция от официални знамена над временна естрада. Масите на кафенето, наредени като малки острови под бели чадъри и ярки гирлянди, бяха започнали да се запълват.

Марко вече беше там със сина си Бенито, който усърдно показваше някакъв вид електронно устройство на Зав и Алфи.

— Адриана и брат ми Лоренцо скоро ще се присъединят към нас с децата си — уведоми ги той, като стана да ги посрещне. — Така че ще бъдем доста голяма група. Надявам се това да е приемливо за вас.

— Разбира се — увери го Лейни, сядайки в стола, който той ѝ държеше.

— Благодаря — усмихна се Стейси, когато той бързо предложи стол и на нея.

— Еленора? Какво ще пиете? — попита Марко, когато дойде сервитьорът.

Хареса ѝ, че използва истинското ѝ име. Лейни погледна бирата му и каза:

— Мисля, че и аз ще взема една.

— Хм, аз също — отвърна Стейси, когато той погледна към нея.

— Две бири — поръча той на келнера — и две кока-коли. Съгласни ли сте — попита той бързо Лейни — за момчетата да бъде кола, същото като за Бенито?

— Те ще бъдат на седмото небе — увери го тя и се усмихна на Бенито, който съвсем определено бе наследил външния вид на баща си. Макар че, както забеляза, очите му бяха с изненадващо виолетов нюанс на синьото. Какво ли впечатление щеше да прави на момичетата, когато порасне...

Няколко мига след като сервитьорът изчезна, се появи Адриана със семейството си. Те поздравиха Лейни и Стейси почти като стари приятели, независимо че с Лоренцо се виждаха за първи път. Въпреки че изглеждаше много по-възрастен от Адриана и Марко и не така поразителен като брат си, той излъчваше също много чар и чувство за хумор и очевидно беше любимец на децата.

— Адриана ми каза, че сте италианка по рождение — заяви той, минавайки директно на въпроса, докато придърпваше един стол. — Ала все още не говорите езика, така ли?

— Ще се науча — обеща Лейни.

— Не е проблем за нас — увери я той — ние в това семейство трябва да говорим английски език заради нашия бизнес, но мисля, че щом сте италианка, би било много добре да го знаете.

— Спри да я тормозиш — смъмри го Адриана — и моля те, поръчай ни нещо за пиене. Джана, Нико, кока-кола за нас?

— *Si, si* — извикаха те в един глас, а нетърпението им показваше колко рядко им се разрешаваше това. Тъй като и двамата не бяха на повече от седем, Лейни не се изненада. Със сигурност и тя не позволяваше на децата си да пият кока-кола, преди да станат на десет, а дори и сега се опитваше да ограничи Зав до една, най-много две на ден.

Беше забавно и успокояващо да открие, че споделят едни и същи ценности.

— *E lui a pagare il conto* — каза Лоренцо на келнера, като добави поръчката си към тази на Марко.

Сервитъорът се засмя, а Марко леко се усмихна.

— Брат ми каза, че аз ще платя сметката — обясни той на Лейни и Стейси. — Той е много добър комик. Смятаме, че ще играе клоун на „Ferragosto Toreggiano“.

— Това е фестивал, който се провежда всяка година в селото — обясни Адриана — за да се отпразнува победата на римляните над Ханибал, което се случило тук, в Туоро... Мисля, че е станало двеста години преди Христа... — Тя погледна Марко.

Той направи гримаса.

— Преди много време — отвърна, размивайки всички.

Някои от селяните се обличат като войници от онази епоха и се разхождат по улиците — продължи той — а има и празненство на *La Ronde*, който е друг площад в края на „Via Garibaldi“.

— Това е ей там — извика Бенито, сочейки в посока на една тясна уличка, започваща между оптиката и *lavanderia*^[4]. — Папа, може ли да заведем Зав и Алфи да им покажем? — попита той нетърпеливо.

— Разбира се — отвърна Марко, като сложи ръка върху къдравата тъмна коса на сина си. — Няма коли в тази посока — увери той Лейни. — Ще бъдат в пълна безопасност. Аха, ето ги нашите напитки. — И вдигайки телефона си от масата, прошепна нещо в ухото на Бенито, когато сервитъорът остави таблата.

Усмихвайки се на начина, по който Бенито се изчерви от удоволствие, вдигнал поглед към баща си, Лейни взе бирата си и повика Зав и Алфи да дойдат да си вземат кока-колата.

— Хваля Бенито, че говори на английски — довери Марко на Лейни, когато децата отнесоха своите напитки на съседната маса. — Понякога се смуцава, но днес се справя много добре.

— Изглежда, езиците му се удават, както и на теб — изкоментира Лейни, отпивайки така очакваната глътка бира.

— Той има майка англичанка — обясни Марко с лека ирония в очите.

Изненадана, без да е сигурна защо, Лейни отговори:

— Е, добре, това със сигурност му помага. — Чудеше се дали би било невъзпитано да попита къде е съпругата му днес. Решавайки, че вероятно е така, тя просто изрече: — Не че като имах майка италианка, можах да науча нещо... Тя не позволяваше нито една дума на

италиански да се чуе, а ако някой се осмелеше да предложи да дойдем тук на почивка, в крайна сметка горчиво съжаляваше.

— Тя беше много страстна жена — пошегува се Стейси.

— Е, кажи какво знаеш за семейството си? — подкани Лоренцо, след като бяха направили избора си от менюто, а децата изчезнаха към *La Ronde*. — Разбрах, че си родена тук, а и родителите ти също?

— Майка ми — потвърди тя — но не знам за баща ми. Името му не е вписано в моя акт за раждане, а майка ми никога не поиска да ми каже нещо за него.

Лоренцо заинтригувано повдигна вежди.

— Аха, мисля, че имаме случай за инспектор Поаро — заяви той, потривайки ръце.

— Той не е бил инспектор — напомни му Адриана.

Лоренцо махна с ръка.

— Детектив, инспектор, това, което казвам, е, че имаме да решим голяма загадка, и мисля, че Изабела, нашата баба, ще бъде важна в случая. Тя има много добра памет за жена на нейната възраст и познава всеки в Туоро.

— Да, познаваше — напомни му Марко. — Отдавна не живее в селото, а оттогава са дошли много нови хора.

— Но на нас ни трябват само старите — посочи Лоренцо.

— И няма от какво да се страхуваш, защото повечето от тях са загубили зъбите си и не могат да хапят.

Адриана изстена.

— Не е смешно — скара му се тя, въпреки че другите избухнаха в смях.

— Мисля, че е доста вероятно баща ми, ако още е жив, да не иска да знае за мен, но няма значение — рече Лейни. — Просто ще бъде добре да съм наясно кой е той, или кой е бил, и да разбера защо майка ми никога повече не се е върнала в Туоро, след като си е тръгнала. Тя дори не поддържаше връзка със собствената си майка, или поне аз не знам. А не успях да разбера нищо и за дядо ми също. Освен името му.

— Алдо Клементи — допълни Стейси. — И Мелвина, съпругата му.

— Баба ни напомни да прегледаме регистрите в кметството — обясни Адриана. — Ако родителите ти са сключили брак в Туоро, ще

има запис за това тук. Мислиш ли, че са били женени?

Лейни поклати глава.

— Не съм сигурна, но се съмнявам.

— Това определено си струва един поглед — намеси се Марко.
— Мога да го направя утре, когато имам среща тук със *segretario comunale*^[5].

Лейни му благодари, признателна, че той се зае с това толкова бързо. Стейси попита Адриана:

— Баба ви каза ли дали е познавала Алесандра, майката на Лейни?

Адриана поклати глава.

— Но аз я питах само дали знае за Мелвина и Алдо и тя каза, че ги познава малко, но не добре. Каза, че Мелвина била много силен *carattere*?

— Характер — преведе Марко.

— *Sì*, характер, и е сигурна, че много хора ще си я спомнят, защото тя била *molto, molto bella*.

Разбирайки, че това означава „изключително красива“, Лейни попита:

— Баба ви знае ли дали тя все още живее в Туоро, ако изобщо е жива?

— Тя спомена, че имало слухове за Мелвина и Алдо, преди да напуснат Туоро, така че едва ли още са тук. Не искаше да обсъжда клюките, защото нямала никаква представа дали са верни. Щяла да ви разкаже за тях, ако не се намери някой, който ги познава... Разбирате ли, тя не е убедена, че информацията ѝ е вярна, така че би предпочела първо да разговаряте с по-възрастните хора в селото. Но ни посъветва да бъдем внимателни, защото можем да събудим призраци, които много от по-възрастните хора биха искали да си останат мъртви.

Лейни погледна към Стейси, по очите ѝ личеше, че е почти толкова разтревожена, колкото и заинтригувана от това.

— Писмото в теб ли е? — подкани я Стейси.

— Във вилата е — каза Лейни — но аз мога да си спомня по-голямата част от него. Има само една страница — обясни тя на другите — ала нямам представа кой го е написал. Но който и да е бил, се обръща към майка ми като *tia cara bambina*... Така че трябва да е някой, който я е обичал.

— Какво пише в него? — попита Марко.

— Ами там има едно много странно нещо... — започна Лейни.
— Майка ми, изглежда, е казала на пищеция, че ме е кръстила на майка си, Мелвина... Но това очевидно не е вярно. Мелвина дори не е второто ми име, то е Кристина. Авторът пита дали да каже на Мелвина, че Алесандра е нарекла детето си на нея, но има притеснения за това как би го приела баба ми.

Марко и Адриана я наблюдаваха объркано.

— Хайде, продължавай — насърчи я Лоренцо.

— Мога да си спомня последния абзац дума по дума — обясни им Лейни. — Той гласи: „Бях обезпокоена да чуя, че ти е трудно да погледнеш детето — тоест мен — без да мислиш за случилото се, но не забравяй, че тя не е виновна. Знам, че в сърцето си все още си гневна, и разбирам това, но аз се моля всеки ден за...“. И след това свършва. Очевидно е имало още страници, но аз така и не успях да ги намеря.

Адриана и Марко се спогледаха.

— Е, това със сигурност поставя много въпроси... — замисли се Адриана.

В този момент църковните камбани започнаха да бият. Любопитна, Лейни се озърна, търсейки купол или камбанария над покривите, но площадът беше изцяло затворен, за да се вижда отвъд стените му.

— Това сигнал за края на службата ли е? — попита тя.

Поглеждайки часовника си, Марко каза:

— Не, твърде късно е... Трябва да е кръщение или може би специална служба.

Лейни продължаваше да слуша, усещайки се странно привлечена от мелодичния звън.

— Марко, мисля, че трябва да говоря със свещеника — рече тя.

— На всяка цена — съгласи се той. — Той е много сговорчив човек, но живее тук едва от десетина години, така че не съм сигурен какво може да ни каже.

— Ах, едва не забравих нещо! — възкликна изведнъж Адриана, когато Лоренцо отиде да доведе децата. — Баба ми спомена, че трябва

да отидеш на *Isola Maggiore* — това е най-големият и най-близкият от трите острова в езерото — защото е сигурна, че на това място баба ти е изработвала дантела.

— Дантела ли? — удиви се Стейси.

— *Si*. В продължение на много години жените на острова изработвали най-красивите дантели — обясни Адриана. — Може би това е мястото, където са живели твоите баба и дядо... А пътуването с лодка дотам е съвсем кратко и ще видите, че някои жени, дори и днес, все още шият красиво спално бельо.

— Мога да дойда с теб утре следобед, ако искаш да ти помогна с превода — предложи Марко.

Лейни разцъфна в усмивка.

— Би било чудесно, благодаря ти...

Много по-късно през деня Лейни и Стейси се бяха излегли на шезлонги край басейна, поглъщайки слънчевите лъчи през обвита в листа беседка. Почти дремеха, слушайки Макс да свири на китарата си. Той не се виждаше никъде, но изпълненията му на Боб Дилън и Били Браг се носеха мелодично над склона, придружени от гласовете на малката му публика. А тя се състоеше от Тиърни, Скай и двамата нови приятели, които Макс бе забърсал снощи в *Discoteca*, както сега я наричаха. Изглеждаха доста приятни момчета — бяха около възрастта на Макс — и тъй като бяха англичани от Чешър, нямаха проблем с езика. Очевидно имаше план да отидат отново на *Discoteca* тази вечер и Лейни се беше съгласила Тиърни и Скай да ги придружат.

— Ако не се съгласиш, ние просто ще се измъкнем тайно така или иначе — беше заплашила Тиърни.

Лейни ги пусна, в края на краищата все някога трябваше да започне да разрешава тези свободи, а сега изглеждаше удобен момент. Тя протегна ръка към мобилния си телефон, който извъня. Виждайки кой е, сърцето ѝ подскочи...

— Стейси, това е той — прошепна тя и кликна да отговори, преди да е размислила дали искаше да разговаря с него.

— Здравей — каза Том — удобен ли е моментът?

Имитирайки спокойния му тон, Лейни отговори:

— Колкото всеки друг. Какво мога да направя за теб?

— Всъщност просто се чудех какво става там. Дали сте се настанили и как се оправяте.

— Справяме се добре, благодаря. — И дори да не беше така, какво по-точно щеше да направи той? — Липсваш на Зав.

— Говорих с него няколко пъти — увери я Том. — Мисля, че той разбира защо не мога да бъда там. Е, как е мястото?

Думите ѝ излетяха, преди да успее да ги спре:

— Не разбирам защо се интересуваш. Имам предвид, че можеше да бъдеш тук, за да видиш сам...

— Би ли предпочела да затворя?

Спускаяки краката си от шезлонга, Лейни отиде да седне на ръба на басейна.

— Там ли си още? — попита той.

— Да — отговори тя.

Том замълча за миг.

— Е, как са Тиърни и Макс? — попита той. — Все още не мога да накарам нито един от тях да приеме обажданията ми или да отговори на есемесите ми.

— Това означава ли, че все още мислиш, че ги настройвам срещу теб?

— Не, разбира се. Съжалявам, че го казах, не си го заслужила.

— Всъщност аз не съм заслужила нищо от това, но то все пак се случва.

Почти можеше да види лицето му, напрежението около устата му, вената, набъбваща върху слепоочието му, когато се опитваше да запази спокойствие...

— Няма ли да ми кажеш какво се случва там — попита той — или само си губя времето?

Тъй като наистина не искаше той да затвори, тя каза:

— Всичко е наред. Вилата е съвършена, гледката към езерото е зашеметяваща, а селото не е най-очарователното, което съм виждала, но е привлекателно със старините си.

— Е, реши ли как да започнеш да търсиш семейството си?

Лейни беше вперила поглед отвъд блестящите води на езерото към хоризонта, замъглен от жегата.

— Всъщност вече намерих желаещи да ми помогнат за мисията — рече тя.

Мисълта за Марко и фактът, че ще започне издирването с него, вместо с Том, я караше да се чувства почти обидена. Но неговата помощ така или иначе щеше да ѝ бъде нужна, тъй като Том не беше по-запознат от нея с италианския.

— Той е собственик на вилата, която сме наели — продължи Лейни. — И баба му май си спомня нещо за Мелвина и Алдо. — Прииска ѝ се да му каже колко добре изглежда Марко, но знаеше, че той ще прозре директно детинския ѝ опит да го накара да ревнува, и успя да се въздържи.

— А Алесандра? Някой спомня ли си я? — попита той.

— Засега не. Бабата на Марко казва, че трябва да говорим с хората в селото и на острова в езерото. Сигурна е, че ще се намери някой, който е познавал по-добре от нея моите баба и дядо.

— Значи, не изглежда вероятно те да са все още там?

— Не. Очевидно е имало слухове, преди да заминат, но още не знам точно какви.

— Това звучи интересно.

— Или зловещо.

— Наистина е така. Споменават ли се други членове на семейството?

— Никакви засега, но все още е рано.

Том млъкна, а тя почувства отново как сълзите напират в очите ѝ. Питаше се какво си мисли той и къде се намира, докато провежда този разговор. Вероятно някъде далеч от ушите на Кърстен...

Лейни наблюдаваше водно конче, грациозно и с преливащи цветове, да се плъзга по блестящата повърхност на басейна. Той трябваше да е тук, мислеше си тя, *той трябваше да е тук*.

— Мога ли да попитам за Макс и Тиърни сега? — попита Том внимателно.

— Разбира се — отвърна тя. — Те са добре. Може би чуваш Макс да свири на китарата си...

Тя вдигна нагоре телефона си и се чудеше дали той може да различи познатите звуци на „Падам в краката ти“ от „Краудед Хаус“. Това беше една от любимите мелодии на Том, а всъщност почти всичко, което свиреше Макс, независимо дали на китарата, или на айпода, беше повлияно от баща му.

— Чу ли това? — попита тя, поставяйки телефона на ухото си.

— Успях. Той става по-добър.

— Има публика, така че това вероятно помага.

— О, кои са те?

— Само Тиърни и Скай и двама приятели, с които се е запознал снощи. На Зав и Алфи им доскуча и влязоха вътре, за да гледат DVD.

В гласа на Том се усещаше усмивка, когато каза:

— Изглежда, че ще имам още да поработя върху музикалните вкусове на малкия ми син. Изненадан съм, че Тиърни е там. Обикновено не си пада по такива неща.

— Не, но мисля, че тя доста харесва един от новите приятели — Брет, така че е готова да го изтърпи. Разреших им на двете със Скай да отидат в местната дискотека тази вечер. Не е като да сме в Рим или Флоренция. Всичко е много провинциално. Моля те, не ѝ изпращай есемес с назидания по кое време да се върне и да внимава да не изпуска питието си от поглед. Ще повторя всичко това, преди да тръгнат, а и Макс ще бъде там. Знаеш как бди над нея.

— Знам също колко безотговорен може да бъде, така че да се приберат не по-късно от полунощ и не на повече от две питиета...

— Ако искаш да определяш правилата, би трябвало да си тук! — не се сдържа тя. — А тъй като не си, аз ще взимам решенията.

Том не възрази, просто каза:

— Ако имаш нужда от някаква подкрепа, просто се обади.

— И какво, да оставя съобщение ли? Никога не вдигаш телефона.

— Правя го, когато съм в обхват. Ако не съм, есемесите обикновено успяват да стигнат.

— Така че най-добре да не разчитам на теб в екстремни случаи?

— Вероятно — тежко въздъхна той. — Трябва да тръгвам сега.

— Да, може би трябва.

— Ще се обадя отново утре.

— Всъщност бих искала да не го правиш. Достатъчно трудно е да съм тук без теб, за да се обаждаш от чувство за вина или от съжаление, или каквото и да било...

— От грижа за семейството ми не е ли достатъчно?

— Би могло, ако беше истинска.

— Ти сериозно ли мислиш, че не е?

Лейни знаеше, че е така — за децата. Тя се вторачи във водата, борейки се със сълзите.

— Ако можех да бъда там, щях да дойда — каза Том.

— Наистина ли? — отговори тя.

И като не можеше повече да се сдържа, затвори, остави телефона и се плъзна безшумно в басейна...

[1] Приятелка (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Хлебарница (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Видове хлебчета (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Пералня (итал.). — Б.пр. ↑

[5] Секретар на общината (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Тиърни не беше влизала в подобен магазин никога преди. Знаеше, че съществуват — имаше един в Бристол — но нямаше начин тя дори да погледне витрината. Тук, в Италия, те като че ли бяха навсякъде, дори ги рекламираха край пътя на табели с графични изображения. И типично за нея, Скай настоя да влязат, за да разберат какво точно продават.

Сякаш витрината с всичките му гумени играчки и гащички с къдрички можеше да остави някакви съмнения.

Най-лошата част беше да знае, че Макс, Брет и Рики чакаха отвън в колата, намирайки за адски смешно, че двете са се осмелили да влязат. Трябваше да знаят, че Скай го прави само за да ги подразни. Щом пийнеше нещо, тя сякаш не можеше да се спре. Ала всички тези извратени принадлежности и недвусмислените картини по стените твърде много напомняха на Тиърни за Гай.

Той ѝ изпрати само една от снимките, които беше направил през онази нощ, когато беше с него. Виждайки себе си в такъв вид, почувства, че ѝ прилошава от срам, и тя я изтри веднага, без дори да споменава за това на Скай. Не му отговори, всъщност едва ли беше отговорила на някой от есемесите му, откакто беше тук, но защо той не разбираше посланието?

Сега се чудеше дали снимката беше някакъв вид заплаха — прави каквото ти казвам или тези снимки ще станат публични.

Моля те, моля те, моля те, господи, нека това не е истина...

— Какво мислиш? — попита Скай, излизайки от пробната, за да застане пред огледалото.

Тиърни зяпна шокирана.

— Дали да го взема? — чудеше се Скай, като се обърна, за да се види и отзад.

— Сериозно ли говориш? Кога ще го носиш?

Приятелката ѝ я погледна невярващо.

— Тъп въпрос, това е бански костюм, така че кога си мислиш, че ще го нося?

На Тиърни не ѝ приличаше много на бански, или поне не на такъв, който тя би носила — срязан надолу под пъпа на Скай и едва покриващ гърдите ѝ.

— Хайде, трябва да тръгваме — подкани я тя.

Скай изглеждаше подразнена.

— Ще го взема. Е, ти какво ще си харесаш?

— Нищо. Не искам нищо.

— Трябва да си купиш нещо. Сигурно си видяла лицето на Брет, когато казахме, че искаме да влезем тук. Казвам ти, той направо щеше да се задави от възбуда.

— Тогава просто ще трябва да се задави, защото няма да купя нищо.

Скай се върна в кабинката и без да пуска завесата, докато се преобличаше в лятната си рокля, промърмори недоволно:

— Не мога да разбера какво ти става напоследък. Непрекъснато си в лошо настроение, а нямаш никаква причина за това. Грей на практика е...

— Не ми говори за него.

— О, извини ме, че дишам. Мислех, че той е твой...

— Той не е нормален — прекъсна я ядосано Тиърни. — Всъщност той е перверзен. Моди мисли същото.

— О, ами дай всички да се съгласим с Моди девственицата, защо не? — подигра ѝ се Скай. — Това момиче няма представа какво е да бъде целуната, да не говорим за секс с мъж. Тя просто завижда, това ѝ е бедата.

Тиърни се хвърли в защита на Моди и нападна приятелката си:

— Проблемът при теб, Скай, е, че мислиш само за секс, а всъщност има и други неща в живота.

Веждите на Скай се извиха от изумление, когато Тиърни се извърна и излезе навън в горещината.

Наистина повече от всичко искаше да разговаря с баща си — осъзна тя — не за нещо такова, тя не искаше да говори за това дори с майка си. Просто ѝ се щеше баща ѝ да беше тук, както винаги е бил през почивките им. Да ги командва насам-натам, да ги подлудява, но да прави всичко да изглежда някак специално и забавно...

Лейни не можеше да не се смее, гледайки как Марко се опитваше да се измъкне от петия или шестия приятелски поздрав, на който се натъкна по време на кратката разходка пеша от колата му до кея. Въпреки че не беше изненадана да открие, че той е толкова популярен, тя бе объркана, както и развеселена от това, колко продължителни бяха поздравите. Със сигурност беше казано много повече от просто „Здравей, как си?“ или „Приятно ми е да те видя“. В действителност бе уверена, че сякаш без да забелязват парещото слънце, всички сигурно разказваха подробно ден по ден събитията от изминалия месец.

— Както казваме в Англия — изкоментира тя, когато той най-сетне се раздели с жизнерадостен мъж на средна възраст, управляващ къмпинга, покрай който току-що бяха минали — никога не използвай три думи, ако можеш да използваш петдесет.

Оценявайки чувството ѝ за хумор, Марко се засмя:

— Италианците сме доста възторжени по природа. Ние не можем да се въздържаме, така че ако говорим твърде много днес, трябва да ми кажеш да спра.

Знаейки, че никога няма да направи подобно нещо, особено след като той беше толкова любезен, Лейни закрачи в посока на кея. След като говори вчера с Том, тя се чувстваше толкова унила и стресирана от случващото се, че по-рано едва не звънна на Марко да отмени пътуването си до острова. Ала сега просто се радваше, че не го стори. Духът ѝ се беше повдигнал значително през последните двадесетина минути и сега искаше да се съсредоточи върху търсенето на корените си...

Докато шофираше надолу по хълма, Марко я уведоми за посещенията си в кметството, където беше намерил запис за брака на Мелвина и Алдо, но нищо на името на Алесандра Клементи. Това не беше изненада, тъй като едва ли беше вероятно да открие нещо, когато баща ѝ беше *ignoto*.

Сега, докато го слушаше да обяснява за скулптурите край една детска площадка, покрай която минаваха, тя не можеше да не размишлява върху онова, което бе научила за него по време на закуската тази сутрин. То беше станало ясно, когато Стейси се чудеше на глас защо никой не говори за жена му.

— Защото тя го е напуснала и се върнала в Англия с друг мъж — небрежно ги информира Зав.

Лейни не беше сигурна коя бе по-шокирана — тя или Стейси. Тъй като Зав бе получил информацията от Бенито, те не се съмняваха, че това е вярно, но беше трудно да си представят коя би напуснала мъж като Марко. Разбира се, те все още едва го познаваха и да съдят само по външния му вид и чар беше наивно, все едно да оценяват къща по лъскавата ѝ порта. Всякакви злини можеха да се крият вътре...

Лейни си помисли, че ако съпругата на Марко наистина го е напуснала заради друг мъж, много вероятно бе той да не се чувства много по-добре от нея в момента. Ако беше така, той много добре го криеше, но и тя се надяваше, че прави същото.

— Извинявай, но изглеждаш много... *pensieroso*? — Марко търсеше думата. — Замислена! — извика той със смях. — Съжалявам, да не те прекъсвам?

— Не, съвсем не — отговори му и тя със смях. — Или поне се радвам, че го направи. Искам да ти благодаря отново не само, че дойде с мен днес, но и че заведе Зав и Алфи да прекарат следобеда с Бен, докато Стейси работи.

Той изглеждаше изненадан.

— За Бен е много добре да бъде в компанията на англичанчета на неговата възраст, защото има родители от различни националности.

Лейни не смяташе, че е редно да спомене, че знае за жена му, освен ако той не го направи. Затова подхвърли:

— Той е много общително и красиво момченце.

— Бих си приписал изцяло заслугата — рече иронично Марко — ако нямаше много красива майка, която се грижи за неговите обноски.

На Лейни ѝ хареса, че той говори мило за жена си, въпреки различията им, и усмихната се обърна, за да погледа ферибота, маневриращ на влизане в дока. Сега трябваше да се съсредоточи върху *Isola Maggiore*, който можеше да види насреща — обрасъл с дървета, изглеждащ сякаш е достатъчно близо, за да го достигне с плуване.

Колко ли пъти нейната майка или баба са пътували през този малък проток, чудеше се тя? Какво са мислили, какво ги е безпокояло или ги е правило щастливи? Като нямаше представа какво щеше да научи от другата страна, тя можеше само да се качи на ферибота и да

се надява, ако някой от тях я гледа сега отгоре, да не са толкова враждебно настроени към издирването ѝ, колкото се опасяваше...

— Знаеш ли историята за това как езерото е получило името си? — попита Марко, когато отидоха да застанат на носа на ферибота, готов да отплува.

— Не, но се надявам, че ще ми кажеш — усмихна се Лейни, наслаждавайки се на поклащането на ферибота и плисъка на вълните отстрани.

Марко се настани на една пейка и започна да разказва:

— Идва от един етруски принц, който стигнал до тези брегове и се влюбил в красива нимфа, Аджила. Тя също била силно влюбена в него, но след това принцът умрял и така езерото носи неговото име, Тразимено. Говори се, че когато над водата духа вятър, това е гласът на Аджила, която все още оплаква смъртта на любимия си.

Лейни се замисли за момент.

— Толкова е тъжно...

— Съжалявам — усмихна се горчиво Марко — но не се притеснявай, мисля, че са били много щастливи, докато принцът е бил жив.

— Колко време са били заедно?

— О, петдесет години. Или пък сто. Много дълго време.

Смеейки се, Лейни се обърна да погледне водите, огрени от слънцето. Усещането за красотата на природата и романтиката се носеше над нея леко като бриз. Не можеше да престане да мисли за Том, желаше да е тук, за да споделят тези мигове... Ала бруталното припомняне къде всъщност беше той бързо отклони мислите ѝ.

Островът вече се виждаше ясно. Всякакъв вид лодки се поклащаха до брега и през гъстата растителност на хълма се открояваше двойният фронтон на камбанария, блестящ като опал сред изумрудено зелено.

След минути те вървяха по пристана към малка група пазарни сергии с изделия най-вече за туристите: пътеводители, плажни топки, гривни с имена и асортимент на ръчно изработени дантели. Въпреки че наоколо имаше много хора, единственият език, който чуваше, беше италиански, но песента, гърмяща от близкото кафе, несъмнено беше на Мадона.

— Това е Виа Гулиелми — обясни Марко, когато стигнаха до криволичеща, покрита с тухли улица с живописни каменни къщи от всяка страна и сандъчета с поуехнали цветя, добавящи колорит към толкова много сиво. — Наречена е на маркиз Гулиелми. Бил страшно богат човек, живял тук в продължение на много години през деветнадесети век и построил францисканския манастир и църква в своята вила. Дъщеря му Елена е била тази, която довела една дама от Торино да научи местните жени да правят дантелата, станала известна по целия свят.

Харесвайки разказа за Елена, Лейни се огледа, като се опитваше да си представи какво е било, когато баба ѝ Мелвина е работила тук. И реши, че вероятно е било гнездо на съперничество и клюки, имайки предвид скромния размер на общността.

— Това е Музеят на дантелата — обясни Марко, пресичайки улицата към сграда, която приличаше на малка мисия с плоска фасада, продълговати прозорци и сводеста входна врата. — Ако искаш, можем да влезем да разгледаш, но първо ще попитам дали знаят кой е най-подходящият човек, с когото да говорим за нашето издирване на Мелвина.

Двадесет минути по-късно, след като разгледаха няколко витрини със стари дантелени яки, покривки и пискюли, двамата излязоха обратно на палецото слънце, въоръжени с името и адреса на стар рибар, който, както им казаха, знаел всичко за острова и за всеки, живял тук през неговия почти осемдесетгодишен живот.

Тъй като Виа Гулиелми беше единствената улица на острова, скоро те почукаха на олющената входна врата на синьор Доната, поглеждайки нагоре към плътно затворените с кепенци прозорци за някакви признаци на живот. След още няколко опита да го събудят, трябваше да приемат или че е глух, или че не си е у дома.

— Ще видя дали можем да минем отзад — реши Марко. — Той вероятно е в градината. — Ала като тръгна по алеята, минаваща покрай стената на къщата, един приведен и много изтощен на вид мъж се появи, препречвайки пътя.

След като установи, че той е синьор Доната, Марко бързо представи себе си и Лейни и обясни защо са там. През цялото време, докато той говореше, сълзящите очи на стареца проблясваха към Лейни, като че ли преценяваше истинността на чутото. В крайна

сметка той кимна и тръгна обратно по алеята, махайки им да го последват.

Градината зад къщата беше доста обрасла, стара рибарска лодка беше захвърлена на тревата близо до езерото. В неравния вътрешен двор имаше кръгла мраморна маса с четири пластмасови стола и развален чадър.

— *Vuoi qualcosa da bere?* — попита старецът, гледайки Лейни.

— Искате ли нещо за пиене? — преведе Марко. — Би било учтиво, но не съм сигурен какво ще предложи.

Развеселена, Лейни се съгласи:

— Много бих искала, благодаря ви. *Grazie*.

Изминаха няколко спокойни мига, когато синьор Доната влезе вътре да изпълни задълженията си на домакин, оставяйки Лейни и Марко да наблюдават една крастава котка, която излезе изпод лодката и с тихи стъпки се приближи към ято тлъсти гъски, кълвящи по брега на езерото. Докато синьор Доната се върна, Марко успя да се пребори да отвори чадъра над ръждясалия му прът и им осигури така нужната сянка.

Напитката се оказа сладникава оранжева плодова каша с много пяна отгоре и кубчета лед на дъното. Лейни беше толкова жадна, че без проблем я изпи почти наведнъж. Ала веднага съжали, защото синьор Доната я изгледа как оставя чашата си, преди да вдигне собствената си и да каже *Salut*^[1].

Марко едва скри усмивката си, но тя прошепна някакво извинение, а сетне се заслуша как той обясняваше на синьор Доната защо са дошли. Този път тя чу да се споменава няколко пъти името на баба й и на майка й и сякаш видя как погледът на стареца стана по-остър. Той започна бавно да кима, но набръчканата текстура на кожата му правеше изражението му трудно за разчитане.

Накрая Марко се обърна към нея.

— Казах му, че си внучка на Мелвина и Алдо Клементи и че се надяваш да разбереш нещо за семейството си, докато си на почивка тук, в Туоро.

Лейни се усмихна на стария човек, надявайки се да го насърчи да говори свободно.

Очите му останаха впити в нейните, когато започна да приказва с толкова дрезгав и нисък глас, че тя се зачуди дали Марко може да го

разбере. Но той не го прекъсна и тя предположи, че го разбира. И така, тя чакаше и слушаше.

Накрая, след като зададе няколко въпроса, на всеки от които, изглежда, получи в отговор *No* или *Non posso dirvi*^[2], Марко започна своя превод.

— Синьор Доната казва, че си спомня баба ти Мелвина, но познавал по-добре прабаба ти Мария. Тя дошла от Пасиняно, но живяла тук, на острова, с твоя прадядо Алберто през целия им семеен живот. Алберто бил рибар, роден на острова, а тя, подобно на много от жените, изработвала дантела. Когато дъщеря ѝ Мелвина пораснала достатъчно голяма, тя също изработвала дантела...

Той погледна към стареца, който се взираше в нищото, докато слушаше разказа си на език, който не разбираше.

— Той ми каза, че Мелвина била много красива — продължи Марко — и била много весела. На младини тя правела само пакости, но всички я обичали, така че ѝ прощавали. Истинските проблеми започнали, когато станала по-голяма. Всеки път щом отивала на континента, тя се заричала, че повече няма да се върне. Казвала на родителите си, че мрази острова. Искала да има по-добър живот, също като благородните дами, които идвали да купят дантела. Мария и Алберто се опасявали от начина, по който започнала да се държи с мъжете, които понякога придружавали дамите. Хората казвали, че тя се опитвала да си намери съпруг и всеки чужд съпруг би бил подходящ, стига да е богат.

Лейни сбърчи чело и веждите на Марко иронично се повдигнаха.

— Синьор Доната казва, че Мелвина наистина си намерила чужд съпруг — продължи той. — Името му било Луиджи Валенте. Всеки го познавал, защото той живеел в голяма вила близо до Кортоната и бил домакин на много от по-заможните хора, които искали да купят дантела, когато идвали в областта. Този мъж винаги бил ценител на красивите момичета, казва синьор Доната, а Мелвина била най-красива от всички.

Старецът изведнъж заговори отново надълго и нашироко, като използваше ръцете си, за да подчертае това, което казва.

Когато той свърши, Марко преведе:

— Иска да разбереш, че той само повтаря това, което е чул от жена си през годините. Той самият никога не е виждал Мелвина с

Валенте, но връзката им била известна на всички и съпругата му ги срещала често заедно, било тук, на острова, или в Туоро. Говорело се, че когато тя забременяла, Валенте платил на дядо ти, Алдо Клементи, за да се ожени за нея, и Алдо се съгласил, защото бил много влюбен в Мелвина. Очевидно Валенте им купил къща в Туоро, където многократно посещавал Мелвина години наред и Алдо винаги си затварял очите.

Твоята прабаба Мария толкова се срамувала от поведението на дъщеря си, че повече не искала да я види. Изгонила я от къщата, дори и от острова, но на Мелвина не ѝ пукало. Тя била безумно влюбена във Валенте. Когато се родил синът ѝ, тя дори не се опитала да се преструва, че е син на Алдо. Казвала на всички, че е син на Валенте, а Валенте не го отричал. Това било ужасно за Алдо, също и за Мария и Алберто, но Мелвина нямала срам. Говори се — продължи той, а гласът му стана сериозен — че съпругата на Валенте с проклетие предизвикала злополуката, при която загинало момченцето на Мелвина, когато било на две годинки.

Потресена от това неочаквано разкритие, Лейни изгледа строго стареца, искайки да може сама да го попита дали действително вярва в проклятието. Със сигурност, не.

Марко отново говореше:

— След смъртта на сина си Мелвина дошла да скърби на острова, където Мария се грижела за нея и се опитала отново да я излекува. Алдо също дошъл и казват, че Валенте понякога я посещавал, но синьор Доната не знае дали това е вярно. Въпреки че често го виждал на острова през годините, той не може да си спомни дали е идвал през тези месеци. Смята, че ако го е правел, малко вероятно е Мария и Алберто да са му позволили да влезе в тяхната къща. Знае само, че когато Мелвина и Алдо се върнали в Туоро, тя отново била бременна и никой не може да каже със сигурност, дали малкото момиченце, което се родило, е било дете на Алдо или на Валенте.

— Малкото момиченце... — Лейни се покашля. — Дали сега говорим за Алесандра, майка ми?

Марко кимна:

— *Si*, това е Алесандра. Заради това, което се случило със сина ѝ, Мелвина подчертавала пред всички, че Алесандра е дъщеря на Алдо.

Докато растяла, Алесандра прекарвала много време на острова с баба си и дядо си, които я обожавали. За тях било по-лесно да я опазят от съпругата на Валенте и нейните проклетия, когато била тук, и трябвало да го правят, защото Мелвина продължавала да бъде метреса на Валенте.

Синьор Доната казва, че през всички детски години на Алесандра Мелвина често пътувала с Валенте или живеела при него във вилата му, когато съпругата му отсъствала, *maledendo la sua anima immortale con suoi peccati*. Проклинайки безсмъртната ѝ душа с греховете ѝ, е това, което той каза.

Знаейки колко обидно е подобно поведение за мъж от поколението на синьор Доната, Лейни не можеше да не изпитва срам от поведението на баба си.

— От всичко, което синьор Доната ми каза — продължи Марко — мисля, че Алесандра е приличала по доста неща на майка си, била е много красива и буйна. Била любимка тук, на острова, но когато станала на петнайсет или може би на шестнайсет, тя се върнала в Туоро да живее с майка си. След това никога повече не са я видели тук, на *Isola Maggiore*, и хората на острова говорели, че баба ѝ Мария умряла от разбито сърце след това, което се случило с любимата ѝ Алесандра.

Лейни не издържа на напрежението и бързо попита:

— И така, какво се е случило с нея?

Марко поклати безпомощно глава.

— Аз се опитах да убедя синьор Доната да ми каже, но той или не знае, или не иска да продума за това.

Обръщайки се към стареца, Лейни помоли:

— Може ли да ми разкажете какво се е случило с майка ми? За мен е много важно да разбера.

Очите му бяха впити в нея, докато Марко превеждаше.

След миг-два синьор Доната обясни основанията си да не продължава по-нататък.

— Той казва — обясни ѝ Марко, когато старецът свърши — че не иска да повярва на това, което е чул. Мисли, че някои хора са разбрали погрешно, и се надява в името на майка ти и заради тебе, че е така.

Лейни усети как я обзема страх със зараждането на ужасно подозрение. Надявайки се да не обиди Марко или синьор Доната, тя

каза:

— Можеш ли да го попиташ дали Валенте би могъл да ми бъде и баща, и дядо? — С други думи, беше възможно майка ѝ да е спала със собствения си баща.

Марко изглеждаше не по-малко разтревожен от нея заради това.

— Сигурна ли си, че си готова да узнаеш отговора на този въпрос? — попита той.

Всъщност тя не мислеше така, но как би могла да си тръгне оттук, без да разбере?

— Той казва — започна Марко, след като синьор Доната беше говорил по-дълго — че трябва да се срещнем с Карлота Калдуци.

Той погледна към стареца за потвърждение на името и получи кимване.

— Тя била приятелка на майка ти още от най-ранна възраст — продължи Марко. — И синьор Доната е сигурен, че тя все още е в Туоро. Казва, че ако някой може да ни обясни реалната истина защо Алесандра е заминала и не се е върнала, почти сигурно това е Карлота.

Когато взеха ферибота обратно към Туоро, Лейни стоеше загледана в селото на хълма — сънлива групичка от стари къщи в центъра на небрежно модерно застрояване.

— Добре ли си? — попита Марко, когато тя въздъхна.

— Мисля, че да — отвърна тя. — Макар че едва ли ще е приятно да науча, че бих могла да бъда дъщеря от кръвосмешение...

Дори изричайки го, в нея забушува ужас. А от възможността да е вярно я болеше душата.

— Това би обяснило защо майка ми никога не пожела да ми каже кой е баща ми. — Тя гледаше отново към селото и се питаше дали духът на майка ѝ не я наблюдава от някой скрит прозорец. И този на Мелвина, и на Алдо. Може би дори и на Валенте...

— Все пак не сме сигурни в това — припомни ѝ Марко. — Баба ми е знаела за слуховете. Тя е казала на Адриана за тях, въпреки че не е споменала какви са точно. — Той се намръщи при тази мисъл. — Кръвосмешението е много голям грях... На всеки би му било трудно да говори за това, особено на хората от поколението на баба ми и на синьор Доната. Но ако Карлота Калдуци е била приятелка на майка ти,

тя е по-млада и може би няма да ѝ е толкова трудно да ни каже това, което ние искаме да разберем.

Лейни се трогна от споменаването на „ние“, но въпреки това се почувства длъжна да заяви:

— Трудно е да си представя нещо по-лошо от това, което подозираме. Ала във всеки случай, ако нещата тръгнат натам, може би сега е удобен момент да те предупредя, че ще те разбера, ако предпочиташ да не продължаваш. Един господ знае на какво ще попаднем...

Той вдигна ръката си, за да я успокои.

— Без преводач — обясни ѝ внимателно — няма да откриеш нищо, а и сърцето ми не е толкова слабо, че да не мога да понеса малък скандал.

Лейни едва забележимо се усмихна.

— Не е толкова малък — напомни му тя — както ти каза, това е много голям грях.

— Нека това не те смущава — настоя Марко. — Ще се опитам да разбера дали Карлота Калдуци все още е в селото. Мисля, че тя ще бъде най-добрият ни вариант оттук нататък.

— Леле, изглежда, тук има нещо като повтаряща се тема — изкоментира Тиърни, правейки пауза във важното занимание да лакира ноктите на краката си в синьо. — Искам да кажа, първо баба ти забременяла преди брака, след това майка ти, а след това — ти...

Лейни я изгледа многозначително.

— Моля, не се чувствай задължена да продължиш традицията — отвърна тя лукаво, карайки Скай да се разсмее.

Все още не беше споменала възможността за кръвосмешение и не беше сигурна, че ще го направи, дори и ако се окаже истина. Слава богу, майка ѝ никога не беше споделила с Питър тайната си, ако наистина беше толкова ужасна, колкото се опасяваше Лейни.

Едва ли можеше да бъде по-зле. Или пък можеше... Мъчейки се да си го представи, тя взе виното си и загледа как Стейси крачи нагоре-надолу по моравата в здрача и крои планове с Адриана как да организират деня си заедно утре, съчинявайки колонка за кухнята на Умбрия. Това щеше да бъде за първия брой на новото списание, а щяха

да последват редовни кулинарни рубрики от различни части на земното кълбо.

— Е, как така вие двете сте тук тази вечер? — попита тя Тиърни и Скай. — Къде е Макс?

Скай сви рамене.

— Отиде да гледа някаква група, свиреща в чест на „Лед Цепелин“, но не ме питай къде.

— Кастильоне дел Лаго — пропя Тиърни с драматично италианско жестикулиране. — Ужасно, ако питате мен, но музикалният вкус на татко и на Макс винаги е бил такъв.

Тя грабна телефона си, за да прочете есемес.

— О, за бога — промърмори тя и захвърли отново телефона. Лицето ѝ беше толкова измъчено и бледо, че Лейни попита:

— Кой беше?

— Никой — сопна се Тиърни.

Скай вдигна поглед към нея.

Лейни погледна Скай и отново Тиърни.

— Ако това беше баща ти — каза тя — може би трябва да си поговориш с него.

— Не беше татко! А дори да беше, не искам да говоря с него. Той има друга дъщеря, с която може да си поговори, ако иска.

Долавяйки болката зад гнева ѝ, Лейни тихо каза:

— Тя няма да заеме мястото ти.

— О, така ли? Тогава защо той е там сега, а не е тук?

— Той не го приема по този начин.

— Ами много лошо, защото аз го приемам. Ала така или иначе, не знам защо се застъпваш за него, когато той наистина ти изневерява. Все едно че сега си нищожество...

Лейни сведе очи.

— О, боже, мамо, съжалявам — извика Тиърни и стана да я прегърне. — Не трябваше да го казвам, просто се ядосах, но не исках да кажа това, честно. Ти не си нищожество, ти си най-добрата майка на света, даже и според Макс, а ти дори не си негова майка. Съжалявам, съжалявам, моля те, кажи, че ми прощаваш?

— Разбира се — отговори Лейни, облягайки се назад, така че Тиърни да може да седне в скута ѝ.

— Когато баща ми ни напусна — рече Скай — майка ми му отмъсти, като взе, че си намери друг. Смятам, че трябва да направиш това, особено ако той е много по-богат от Том. Баща ми наистина беше разбит, когато разбра, че майка ми е хванала мултимиллионер.

Преди Лейни да успее да отговори, Стейси, която се беше присъединила към тях и беше чула последната част от разговора, попита:

— А това накара ли го да се върне?

— Той определено искаше, но майка ми вече не се интересуваше — заяви Скай. — Сега тя е по-щастлива от всякога.

Лейни се запита защо имаше впечатлението, че Скай не вярва на собствените си думи?

— Е, добре — отбеляза Стейси — но мисля, че ѝ е трябвало известно време да стигне дотам.

Скай смръщи вежди.

— Не ми говори. Тя наистина беше съсипана в началото, не можеше да спре да плаче. Беше някак много депресирана. Най-сериозно я засягаше начинът, по който той продължаваше да я избягва. Вместо да ѝ се обади да разбере как е, той звънеше на мен. Тя мразеше това. Казваше, че е страхливец и лицемер, но аз нямах нищо против. Това най-малкото означаваше, че можех да говоря с него, не че той някога много се е интересувал от мен.

— Сигурна съм, че това не е вярно — възрази Лейни.

Скай само сви рамене и се обърна да погледне Зав и Алфи, които излязоха на терасата. Зав изгледа подозрително Тиърни в скута на Лейни.

— Ти си толкова бебе — каза той на сестра си.

— Да, а ти си толкова възрастен — изстреля тя в отговор.

— Радвам се, че си забелязала — отвърна той, въртейки наперено хълбоци, и накара всички да се засмеят, включително Тиърни.

Мамо, може ли да отидем да плуваме?

— Добре. Само се уверете, че светлините долу са запалени.

— Дадено. Хайде, Алфс, да се надбягваме!

Те се втурнаха през моравата и Лейни понечи да долее вино на себе си и на Стейси, когато Зав извика:

— Мамо, между другото, току-що звънна татко и каза да пожелае лека нощ на всички.

Сърцето на Лейни се сви.

— Господи, точно така правеше баща ми — каза Скай. — Кажете на мама това, кажете ѝ онова, та да не се налага сам да говори с нея.

— Всъщност Том ми се обаждат — рече Лейни, опитвайки се да не звучи, сякаш се оправдава.

Скай само присви рамене.

— Просто казвам, че е било така... Ала ако бях на твое място, знам какво щях да направя сега. Да сваля Марко... Той е абсолютно страхотен и предполагам, богат, и определено, изглежда, си пада по теб...

— Скай, за бога! — извика Тиърни. — Говориш с майка ми и няма начин тя да се интересува от Марко, дори ако той се интересува от нея...

— Кое не е така — бързо добави Лейни.

Ала Скай никак не се притесни.

— Защото на теб не ти се иска да се интересува — каза тя на Тиърни, сякаш Лейни дори не беше продумала. — Ала ти казвам...

— Достатъчно — рязко се намеси Лейни. — Наистина не се нуждаеш от твоите съвети. Благодарят ти, Скай, и бих се радвала да не изразяваш мнението си чак толкова свободно в бъдеще...

[1] Наздраве (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Не мога да ви кажа (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Не мисля, че майка ти ме харесва особено — коментира Скай, когато Тиърни излезе от банята.

Затягайки кърпата около себе си, Тиърни промърмори:

— Ще те харесва още по-малко, ако разбере какво си правила, след като всички си легнаха снощи.

Скай въздъхна уморено, претърколи се по гръб на леглото и се загледа замислено в тавана.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът... — заговори тя след известно време. — Ти ревнуваш.

Тиърни ахна.

— Да ревнувам от теб собствения си брат? Какво си пила?

— Не, нямам предвид това. Искам да кажа, че ревнуваш, защото баща ти има друга дъщеря, защото майка ти се сваля с Марко...

— Тя изобщо не се сваля с Марко! Тя излезе с него веднъж, вчера, защото той говори италиански, а тя — не, така че защо се опитваш да измислиш нещо?

Скай просто сви рамене, след това вдигна дългия си строен крак и започна да разглежда златистото му съвършенство.

— Трябваше да слезеш при басейна снощи — каза тя. — Брет беше много разочарован, че не дойде.

Въпреки че Тиърни съжали, че е разочаровала Брет, нямаше начин да отиде да плува на лунна светлина, когато Скай беше облечена с банския костюм, купен в секс магазин.

— Чух те да крещиш — каза тя, като започна да четка косата си — предполагам, мама също. Така че вероятно ще иска да разбере какво се е случило.

Скай се изпъна доволно и подпря брадичка на ръцете си.

— Би ли искала да знаеш?

— Не особено — излъга Тиърни.

— Да, искаш, така че ще ти кажа. Смъкнаха ми банския и аз в крайна сметка го направих и с тримата.

Ръката на Тиърни застина във въздуха и очите ѝ срещнаха зениците на Скай в огледалото.

Избухвайки в смях, приятелката ѝ приседна на колене и посегна към чантата си с гримове.

— Взеха ми банския — призна тя — но го направих само с Макс.

Тиърни я наблюдаваше, не съвсем сигурна на какво да вярва вече...

— Може ли да вляза? — извика Лейни, като почука на вратата.

— Да — отвърна Тиърни.

— Значи, най-сетне сте станали — отбеляза майка ѝ и отиде да дръпне завесите. — Почти е обяд, знаете ли? — Обърна се да ги погледне, като че ли ги проверяваше за махмурлук или за по-лошо. — Снощи като че ли имаше голям купон при басейна... Колко души беше довел Макс?

— Само Брет и Рики — отговори Скай, изтривайки размазаната си спирала. — Съжалявам, аз вдигнах целия този шум. Те ме пръскаха и се правеха на глупаци, нали знаеш как щурейт момчетата. Надявам се, че не сме те събудили.

Веждите на Лейни се повдигнаха, показвайки ясно, че са го направили. След това тя започна да събира дрехи.

— Стейси отведе със себе си момчетата при Адриана по-рано — каза тя — така че се чудех дали вие двете и Макс искате да дойдете с мен днес.

Грабвайки едни бикини, преди да изчезнат в прането, Тиърни отрони изумено:

— Какво? Мислех, че днес ще се опиташ да намериш жената, която била приятелка на баба, онази Карлота ли беше...

— Калдуци. Такъв беше планът, но Марко току-що се обади да ме предупреди, че тази сутрин е разпитал из селото. Казали му, че въпреки че сега тя живее в Кортоната, което не е много далече, изглежда, е на почивка във Франция до началото на следващата седмица.

— А какво стана със свещеника в Туоро? Нали смяташе да говориш с него?

— Да, но не очаквам, че ще може да ни каже много, тъй като той дори не е бил тук по онова време. Тази купчина там за пране ли е, или за закачване?

— За закачване — рече Тиърни.

— Е — попита Лейни, като се отправи към вратата — какво ще кажете да разгледаме — Асизи или Перуджа?

Поглеждайки Скай, Тиърни изстена:

— О, мамо, твърде е горещо, за да се влачим по разни църкви. Татко винаги ни кара да правим това и е толкова скучно. А Макс каза, че днес ще ни заведе до някакъв дизайнерски аутлет край автомагистралата. Защо не дойдеш там с нас? Можеш да ни почерпиш на обяд и да платиш покупките ни?

Лейни ѝ отговори с една от ироничните си усмивки, които Тиърни харесваше толкова много.

— Това, което наистина ме трогва у теб, е, че си толкова мила и щедра.

Тиърни се засмя, а Лейни се отправи навън.

— Добре — съгласи се тя — отивайте и си гледайте вашите работи. Аз ще отскоча долу до селото да видя дали ще мога да събудя някои призраци. Или може да приема предложението на Марко да отида с него в Монтепулчано и да поразгледам наоколо, докато той се види с един от доставчиците си.

Тиърни се втренчи в нея. Тя отново щеше да излезе с Марко.

— Става ли? — подразни я Лейни.

Дъщеря ѝ сви рамене.

— Щом това е, което искаш.

Изпрацайки ѝ игриво целувка, Лейни продължи към стаята на момчетата, за да сортира и тяхното пране.

— Знам какво си мислиш! — Тиърни погледна към Скай, чието многозначително мълчание би могло да се възприеме и като вик.

— Мисля същото каквото и ти — отговори Скай, преглеждайки телефона си. — Стават два поредни дни, в които тя излиза с Марко.

Тиърни остави четката и зарови за ластиче, за да си върже косата.

— Исусе, можеш да бъдеш толкова упорита понякога — каза Скай. — Наистина трябва да се отпуснеш, знаеш ли?

Чувствайки глупав прилив на сълзи да пари очите ѝ, Тиърни остана с наведена глава, докато връзваше косата си.

— Чувала ли си се с него днес? — попита приятелката ѝ, като все още си играеше с телефона.

Сърцето на Тиърни се сви.

— Как мислиш? — сопна се тя. — Той непрекъснато изпраща есемеси.

— И какво пише?

— Същото както винаги, че много иска да ме види, когато се върна.

— Е, всичко това ми говори само едно — обяви Скай, скачайки от леглото. — Трябва да си била доста невероятна, за да се държи по този начин.

Когато тя изчезна в банята, Тиърни потръпна, обзета от още по-голям срам. Не от всички снимки, които той постоянно изпращаше, ставаше очевидно, че това е тя, но на някои беше съвсем ясно... Тя не беше сигурна дали се чувстваше толкова изплашена, като гледаше собственото си лице, или от факта, че той сякаш ги използваше като някаква заплаха.

Не казвай на никого какво се е случило, или ще ги изпратят на родителите ти.

Разбира се, всъщност той не беше го споменал, тя го приемаше така... Но ако беше права?

Трябваше да намери начин да го накара да престане, но просто не можеше да измисли как.

— Е, разбрахме от Зав, че баща му е известният Том Холингсуърт — каза Марко, като постилаше на тревата одеяло, за да подреди нещата за пикника, които двамата с Лейни бяха донесли със себе си.

Като се имаше предвид колко спокойно и впечатлено звучеше гласът му, Лейни беше сигурна, че това е всичко, което Зав беше казал.

— Аз съм прочел всичките му книги — продължи Марко, като отиде да донесе кошницата от колата. — Главно на италиански, но някои и на английски...

Осъзнавайки, че той сигурно се чуди защо Том не беше тук със семейството си, Лейни се опита да измисли какво да му каже. На истината, очевидно, не го познаваше още достатъчно добре... Във

всеки случай щеше да го притесни ужасно, ако изведнъж започне да се изповядва как съпругът ѝ я беше мамил години наред, а тя, глупачката, току-що е разбрала.

— Коя ти е любимата? — попита тя, връщайки се към обичайния си отговор в тези случаи.

Той присви очи замислено.

— Предполагам, че бях най-впечатлен от тази, в която действието се развива в Унгария — каза Марко. — Той сигурно познава Будапеща много добре по начина, по който я описва. Беше ли там с него?

Лейни поклати глава, чудейки се дали Кърстен е била, може би и Джулия също...

— Не, той обикновено обича да прави проучвателните си пътувания сам. — Едва не добави: *Сега също прави проучване за нова книга.*

Де да беше така...

Сякаш усетил, че тя не иска да обсъжда повече съпруга си, Марко започна да отваря бутилка охладено бяло вино, което извади от малък хладилник в багажника на колата си. Домашно приготвените антипасти, които тя разопаковаше, изглеждаха възхитително — само се надяваше, че ще има и апетит да ги опита.

Бяха в сянката на кичест клен, високо на един хълм в Тоскана на запад от Монтепулчано, където безкрайно широки гледки на долини с лозя се изкачваха и простираха до насрещния склон, сякаш се опитваха да достигнат златистия град на върха. Беше отдалечено и спокойно местенце с неподвластна на времето красота.

— Защо имам чувството, че си правил това и преди? — подразни го тя, когато той наля вино в две малки чаши със столче, взети от хладилната чанта.

Скрежът по тях бързо се топеше в жегата и прозрачни капчици капеха по пръстите му и по одеялото. Той имаше красиви ръце, забеляза тя, много мъжествени, но елегантни.

Усмихна ѝ се доволно, докато ѝ подаваше чашата.

— Това е много добро „Пекорино“ — каза Марко, подминавайки въпроса. — Пила ли си това вино преди?

Лейни искрено се изненада:

— Мислех, че „Пекорино“ е сирене.

— Si, то е много добро сирене, но е и вино от региона Пекино на Ле Марке, който е на изток от Умбрия. Опитай, но първо помириши и ми кажи какъв аромат усещаш.

Малко смутена, тъй като не беше свикнала с това, тя внимателно завъртя виното в чашата и затвори очи, като вдиша лекото освобождаване на уханието.

— Малко нещо на подправки? — каза тя, поглеждайки го за ориентация. Той кимна и ѝ направи знак да продължи.

Отпивайки една глътка, тя изчака няколко мига, за да почувства вкуса върху езика си.

— Мисля, че е женско биле... Може ли да е жасмин?

— Много добре — усмихна се окуражаващо той. — Усещаш ли също и дъх на ябълки?

Не беше съвсем сигурна, но все пак кимна.

— Чудесно е — заяви Лейни и усети, че сърцето ѝ се сви при мисълта какво удоволствие изпитваше Том да открива нови вина.

Трябваше да престане да свързва всичко с него.

Само ако знаеше как...

Докато ядоха и пиха, Марко говореше за областта и за винопроизводителите, които трябваше да посети по-късно, като я разсмиваше с описанията и имитацията на техните своеобразни маниери и страсти. Когато го попита, той ѝ обясни, че говори английски толкова добре, защото го беше учил в университета в Рим. А когато го насочи към темата за музикалните му предпочитания, остана доволна, когато той заяви, че обича да ходи на опера. Каза, че го е наследил от родителите си, загинали при автомобилна катастрофа преди малко повече от десет години.

Той попита за Алесандра и Питър и изглеждаше натъжен, когато тя му разказа за деменцията на Питър. Другата му баба страдала по същия начин, каза той, и накрая било благословия, когато ги напуснала.

Чувствайки страх при мисълта, че същото очаква и баща ѝ, Лейни отпи още вино, за да се опита да преодолее момента. Тя се обаждаше всяка сутрин и вечер да провери как е той и леля Дафс винаги му даваше телефона. Понякога той нямаше какво да каже, дори, изглежда, не разбираше, че трябва да говори, но снощи си мислеше, че

тя отново е дете, крие се някъде в къщата и го чака да дойде и да я намери...

— Идвам, независимо дали си готова — беше обявил той.

— Беше най-добрият баща на света — сподели тя с Марко. — Бяхме много близки — и все още сме, но явно сега е различно. — Тя протегна чашата си, когато Марко предложи още вино. — Затова — каза тя, след като отпи — не ми е нужна връзка с истинския ми баща. Просто исках да видя дали мога да открия кой е и дали все още имам семейство тук. Сега естествено започвам да разбирам защо майка ми не е искала да знам...

— Все пак още не сме стигнали до истината за всичко — припомни ѝ той. — Признавам, че историята, разказана ни от синьор Доната, лесно ни доведе до заключенията, в които вярваш сега, но все пак трябва да говорим с Карлота Калдуци. Тя може да ни разкаже много по-различна история.

Благодарна за сламката, за която да се хване, тя се опита да избута грозните подозрения от ума си.

— Извини ме, трябва да отговоря — каза Марко, поглеждайки мобилния си телефон, който извъня. — Това е една от моите следобедни срещи. Може би иска да промени времето. *Pronto* — отговори той.

Когато той стана и тръгна обратно към колата, Лейни го проследи с поглед, възхищавайки се на уменията му да измества проблемите ѝ. Днес Марко изобщо не беше споменал съпругата си, така че тя нямаше представа как се чувства той, но знаеше, че ако изпитва подобни емоции като нея, тя би искала да му помогне по някакъв начин. Все пак не беше по силите ѝ да лекува разбито сърце, както не беше и в неговите възможности, въпреки че времето, което прекараха заедно, се оказа балсам за душата ѝ...

Можеше само да се надява, че и за него е същото.

Тя легна обратно на одеялото и затвори очи под слънчевата светлина, проникваща през листата на клена, и се заслуша в дразнещия ритъм на цикадите. Знаеше, че само ако можеше да премахне Том от съзнанието си, ще се наслаждава на всеки миг тук, но в момента, в който преставаше да говори за други неща или дори да ги мисли, можеше да почувства как болката в сърцето ѝ става по-тежка, по-силна, по-дълбока.

Никой не би могъл да замени Том, нито в сърцето ѝ, нито в леглото...

— Макс, това е просто подло — извика гневно Тиърни. — Не можеш да го направиш.

Като погледна да провери дали Скай вече не се връща обратно в кафенето, Тиърни попита:

— Кристи знае ли нещо за Скай?

Макс вдигна ръце.

— Какво има да знае?

Тиърни го прониза с поглед.

— Имаме договорка, знаеш — призна той. — Приятели с взаимна изгода. Без обвързване.

— Добре, тогава ти ѝ кажи, че Кристи идва, защото аз няма да го направя.

Макс облегна ръка на стола до него.

— Знам какво те притеснява... — рече той. — Добре, опитваш да се застъпиш за приятелката си, но всъщност си напрегната заради татко, нали?

Искаше ѝ се да беше само това, въпреки че сигурно то беше най-лошото.

— А ти не си ли? — контрира го тя.

Той сви рамене.

— Преживявал съм го и преди, помниш ли? Притеснявам се за теб. Скай е добро момиче, по нейния си начин, но е такава, защото баща ѝ ги е напуснал. А аз не искам да ставаш същата...

— Няма начин това да се случи — извика Тиърни. — И във всеки случай, кой казва, че татко ще ни напусне? Той просто трябва да бъде там, докато тази жена е болна...

— Добре де... Аз просто се опитвам да ти кажа, че съм тук, до теб.

Тиърни почувства как сълзите напират в очите ѝ.

— Трябва да осъзнаеш — рече тя — че ще има сериозни проблеми, ако Кристи дойде тук следващата седмица. На Скай няма да ѝ хареса и ако започне да създава неприятности... Е, не знам какво ще

направи, но със сигурност ще съсипе почивката на всички, включително и твоята.

Макс понечи да каже нещо, но не успя, тъй като телефонът му иззвъня. Докато говореше, Тиърни беше на ръба на паниката, взирайки се в още един есемес от Гай.

Трябва да те видя. Кажи ми къде си и ще намерим място да се срещнем.

— Какво става? — попита Макс, забелязвайки колко е пребледняла.

— Нищо — отвърна тя, чувствайки, че се разтреперва. — Аз просто... Няма значение...

Щеше ѝ се да може да покаже на Макс есемеса и да го попита какво да прави. Почувства, че изведнъж ѝ премалва от самата представа той някога да разбере какво е направила, стана от стола си и хукна към тоалетната.

Когато се върна, Скай беше на масата, заобиколена от дизайнерски пликове, и дърдореше на Макс за много изгодните покупки, които беше направила в Армани. Дали особено го касаеше, или не, той играеше заинтересован, докато мобилният му звънна. След като провери кой е, той отговори:

— Здравей, Лейни. Какво става?

Тиърни се напрегна. *Моля те да не каже нещо за Кристи сега, точно пред Скай.*

— Така ли? Много гот — говореше той. — Звучи добре. Да, те са тук, ще ги питам. Тази вечер сме поканени при Адриана на вечеря — предаде той. — Искаме ли да отидем?

Тиърни погледна Скай.

— Да, ние сме за, ако и ти искаш — отговори Скай.

— Чу ли това, Лейни? — попита Макс. — Разчитай на нас... — И след като я увери, че ще се върнат във вилата до един час, той прекъсна.

Изпиха кафетата си и се отправиха обратно към колата, където няколкото покупки на Тиърни бяха вече прибрани в багажника. Обичайно тя би купила повече, но днес просто не беше в настроение.

А сега и с получаването на този есемес, не можеше да си представи, че някога отново с удоволствие ще пазарува.

— Какво да правя? — попита тя, когато най-накрая със Скай бяха във вилата и в уединението на стаята си.

Без да проявява особена загриженост, Скай я посъветва:

— Просто замълчи, както обикновено.

— Но ако не му кажа къде сме, той лесно може да разбере от Надя.

Скай замълча за миг, после поклати глава.

— Няма начин той просто да се появи тук — реши тя. — Как би могъл да го обясни на майка ти?

— Не знам, освен ако не доведе и Надя. Тя е идвала с нас, когато сме били на почивка, много пъти в миналото.

Скай проумя, че наистина може да назрее проблем.

— Виж — рече тя — ако ти определено не се интересуваш...

— Шегуваш ли се? Как може да го кажеш дори?

— Тогава му кажи да пукне или да върви на майната си. Това би трябвало да подейства.

Само да можеше, помисли си Тиърни и погледна мобилния си телефон. Чувстваше се толкова притеснено и ужасно, че едва можеше да мисли. В крайна сметка реши, че трябва да каже на Скай за снимките, иначе тя не би могла да разбере защо положението е толкова сериозно.

Когато довърши признанието си, владееше напълно вниманието на приятелката си.

— О, боже мой — промърмори Скай — подлото копеле.

— Той не заплашва, че ще ги покаже на някого или нещо подобно — бързо я увери Тиърни — но начинът, по който продължава да ми ги изпраща...

— Дай да видя — прекъсна я Скай и протегна ръка към телефона.

— Няма начин! Както и да е, аз ги изтрих и някак си трябва да го накарам да направи същото.

— Проблемът е, че той явно наистина се кефи от тях... — замисли се Скай. — Ала помисли разумно. Няма никакъв начин да покаже тези снимки, на когото и да е... Това ще бъде краят му, ако го стори, защото всеки ще иска да знае как ги е направил.

— Може да излъже, че някой му ги е изпратил.

Скай поклати глава.

— Тогава ще искат да узнаят кой е и когато стане ясно, че няма такъв, ще разберат, че той е снимал... Няма да изглежда добре за теб, но за него ще е по-лошо.

Осъзнавайки, че това е така, Тийрни избърса сълзите си и напрежението ѝ намаля...

— Не се притеснявай — нежно каза Скай — можем да се справим с това. Всичко ще бъде наред, обещавам...

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Мисля, че е добре да видиш това — предложи Стейси, като донесе лаптопа си от спалнята в кухнята, където Лейни, все още по нощница, се бореше с машината за кафе. Лейни вдигна поглед и веднага съжали, че е обърнала главата си толкова бързо. След като снощи останаха до късно на вечеря у Адриана и Лоренцо, тя наистина не се чувстваше в най-добрата си форма тази сутрин. — Какво е това? — попита тя, като сподави прозявката си. — Боже, колко ли сме изпили снощи? Не, не отговаряй. Защо си станала толкова рано?

— Вече е към десет часа — посочи Стейси, въпреки че тя също беше все още по нощница. — Когато се включих онлайн, за да проверя писмата си, Даяна ми изпрати линк към това.

Когато Лейни взе компютъра, чувство на безпокойство пропълзя през махмурлука ѝ. Малкото заглавие на страница девета от таблоида изскочи пред нея, заливайки я с гореща и студена вълна. „Неприятности в Холингсуърт Хол?“ Така някои от таблоидите наричаха „Банерли Крос“.

С ужасно притеснение тя прегледа кратката статия.

Когато до нас достигна новината, че Том Холингсуърт наскоро се е изнесъл от семейния дом, бяхме безкрайно изненадани. Този брак винаги е изглеждал непоклатим от страни, обаче научаваме от наши източници, че Лейни, съпруга на Холингсуърт от 16 години и майката на две от децата му, е съсипана от раздялата и е заминала за известно време, за да се опита да се примири с това. Надя Раундтрий, литературен агент на Холингсуърт, вчера заяви: „Не знам за никакъв разрыв в брака на Том. Няма нищо необичайно Лейни да замине с децата, докато Том завършва някоя книга. Не мисля, че трябва да търсите нещо в това“.

Така че засега няма да търсим.

Чувствайки се отвратена и ядосана, Лейни погледна Стейси, която дойде да седне до нея.

— Откъде, по дяволите, са научили? — сопна се тя. — И във всеки случай, лъжат... Той не се е изнесъл... Или поне аз не знам.

Сърцето ѝ биеше от ужас. Ами ако той я беше изчакал да замине, за да дойде да събере вещите си?

— Как би могъл да го направи, без леля ти Дафс да знае? — запротестира Стейси, когато Лейни изрази страха си. — Помисли разумно. Ако той е бил там да си събира багажа, можеш да бъдеш абсолютно сигурна, че тя щеше да ти каже.

Разбира се, че щеше да ѝ съобщи, а освен това Том никога не би бил толкова непочтен. Той не беше страхливец...

Никога преди не беше мислила и че е лъжец или измамник.

— Знаеш максимата на папараците — напомни ѝ Стейси.

— Никога не позволявай на истината да застане на пътя на една добра история.

Лейни скочи на крака, горещи сълзи пареха очите ѝ. Защо се случваше това? Защо не можеше да го избегне, даже и тук?

— Той дори не се е обадил — разгневи се тя.

— Може и да не е видял още статията! — изтъкна Стейси. Лейни махна пренебрежително с ръка, сякаш се опитваше да забрави.

— Няма значение — заяви тя. — Тури му пепел... Трябва да отида и да видя момичетата, да се уверя, че Скай не ми е ядосана все още след снощи.

Стейси въздъхна:

— Какво, по дяволите, си мисли това момиче? Не можех да повярвам на очите си, когато я видях да излиза от съблекалнята до басейна. Никой от нас не можа...

Лейни потръпна само при спомена за шокиращата визия на Скай... Момичето се беше приближило към тях в толкова ниско изрязан отпред бански, че можеха да се видят интимните ѝ косми, ако изобщо имаше такива, и почти напълно откриващ циците ѝ... Лейни не

беше сигурна дали иска да стене, или да се предаде на махмурлука и да повърне. Почти толкова изумителна беше и последвалата сцена, когато тя скочи от стола си и набута момичето обратно в съблекалнята.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изсъска тя. Излагаш се... Сега или си сложи нормален бански, или се облечи...

— Ти не можеш да ми заповядваш какво да облека — протестираше гневно Скай.

— Мога, докато си моя грижа, така че направи каквото ти се казва или влез в колата и всички ще се приберем вкъщи.

Скай я изгледа непокорно.

— Това ли искаш — предизвика я Лейни — да развалиш прекрасната вечер за всички? Защото това ще се случи, ако не се облечеш прилично незабавно.

Лейни не разбра какво точно промърмори Скай, сигурна беше само, че я нарече ревнива и изостанала. Е, да си мисли каквото иска, Лейни много повече се вълнуваше от влиянието на момичето върху Тиърни.

Чудесно, още нещо, за което да се притеснява, наред с всичко останало.

Колко по-лошо щеше да стане?

Дори не допускай, че Тиърни се е забъркала с женен мъж! Това не може да бъде истина, аз просто няма да го позволя.

Независимо от всичко, трябваше да намери начин да поговори с дъщеря си просто за да бъде сигурна.

— Лейни, тук ли си? — попита уморено Макс, който току-що се появи пред нея. И на него му беше дошло в повече снощи.

— Тук съм — каза тя, докато той надничаше над очилата си, опитвайки се да я намери.

Зървайки я под слънчевия лъч, той въздъхна:

— А, да... Преди малко се обади Дафс. Каза, че се опитва да се свърже с теб, но ти не вдигаш.

Сърцето на Лейни се сви. *Моля те, господи, леля Дафс да не потвърди това, което се казваше в статията.*

Спомни си, че беше изключила телефона си на път към семейство Стефанис снощи, и сега отиде да го изрови от чантата си. Чувствайки погледа на Макс върху себе си, докато чакаше телефона да се включи, тя се опита да му се усмихне. Защо той толкова много

приличаше на баща си тази сутрин? Самото му присъствие караше сърцето ѝ да бие по-бързо и по-силно...

— Добре ли си? — попита той.

Тя понечи да каже, че е добре, но само изпъшка премаляла. Посочи му лаптопа...

— Може би искаш да се запознаеш с това — каза тя и като го остави да чете, излезе на терасата, за да се обади на Дафс.

— Съжалявам — рече, след като чу гласа на леля си. — Бях изключила телефона си. Всичко наред ли е?

Звучейки безгрижно, както винаги, Дафс отговори:

— Да, миличка, супер сме... Само бях малко загрижена за теб, когато не можах да се свържа.

— Ние всички сме добре, не се притеснявай. Как е татко тази сутрин?

— Както обикновено, ще тръгват на разходка с Шърман, щом приключи със закуската си. — Тя продължи почти без да спира: — Е, намери ли семейството на майка ти? Постигна ли някакъв успех вече?

— Донякъде — призна Лейни — но все още има много неща...

Тя се напрегна, когато Макс изведнъж извика:

— Шибаните копелета!

— О, боже — промърмори Дафс. — Това Макс ли беше?

— Опасявам се, че да. Може би трябва да отида да поговоря с него, но преди това, да те питам... Виждала ли си изобщо Том, откакто заминахме?

— Не, скъпа, той не е идвал тук. Предполагам, че е погълнат от книгата си там, в дома на приятеля си в Корнуол.

— Сигурно е така... — Лейни се усмихна. Искаше ѝ се да прегърне леля си за новината, че Том не си беше събрал багажа и заминал зад гърба ѝ.

След като затвори, тя остана на мястото си, вперила поглед към долината — толкова мирна и съвършена — като се опитваше да овладее обхваналите я емоции.

Когато телефонът ѝ иззвъня, сърцето ѝ подскочи. Беше той. Тя бързо отговори.

— Най-последно — възкликна той обвинително. — Къде беше? Получи ли съобщенията ми?

— Все още не — отвърна тя — но видях онлайн версията на днешния вестник, ако за това се обаждаш.

— Опитах се да ти позвъня снощи — продължи той гръмко. — Къде беше, за бога?

— С приятели. — Думите прозвучаха странно като затваряне на врата.

За първи път, откакто бяха заедно, тя имаше приятели, които той не познаваше.

— Мислех, че нещо се е случило, когато не вдигна — каза той. — Изкарах си акъла от притеснение.

— Тогава защо не се обади на някое от децата?

— Щях да го направя, ако не беше отговорила и сега. — Млъкна за момент, опитвайки да се овладее. — Значи, си видяла писанието...

— Нали ти казах току-що, че го четох... Как са разбрали?

— Нямам представа. Моля те, кажи ми, че информацията не е изтекла от теб.

Тя ахна. Сетне даде воля на гнева си:

— Как смееш дори да си го помислиш, още повече да го кажеш? — И преди той да успее да изрече и една дума, тя прекъсна линията. — Исусе — кипеше тя, а от очите ѝ потекоха сълзи.

— Той ли беше? — изръмжа Макс от прага.

Лейни кимна, навела глава.

Макс се приближи и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Забрави това копеле. Той е шибан загубеняк.

Твърде разстроена, за да се ядоса от ругатните му, Лейни бавно се извърна. Мъжкият му аромат толкова много приличаше на този на баща му.

— Какво ще правиш? — попита той.

Тя само сви рамене.

— Другите са станали и идват — предупреди Стейси, присъединявайки се към тях. — Чудех се дали искаш Тиърни и Зав да видят статията?

Лейни погледна въпросително към Макс.

— Предполагам, че Тиърни би трябвало да я прочете... — каза тя неуверено.

Той кимна.

— Не мисля, че е необходимо Зав да знае засега.

Лейни се съгласи. Изтри насълзените си очи и въздъхна:

— Трябва да отида да взема душ... Какво щяхме да правим днес, може ли някой да ми напомни?

Макс погледна часовника си.

— Брет и Рики трябва да са тук след около час — рече той. — Техни приятели ще бъдат в Сиена днес. Поканиха мен и момичетата да отидем заедно, но не е задължително да ходим...

— Не, действайте според плановете си — настоя Лейни. — Аз ще заведа момчетата в Асизи.

Стейси притеснено се намеси:

— Мисля, че се уговорихте да отидат на ветроходство с децата на Стефанис днес.

Припомняйки си смътно разговора от снощи, Лейни се съгласи:

— Права си, така беше. И аз ли трябваше да отида?

— Не съм сигурна. Искаш ли да се обадя и да разбера?

Лейни кимна.

— Да, ако нямаш нищо против... Ако трябва да отида, кажи, че имам главоболие, което няма да ги изненада. Така че може ли момчетата да отидат без мен?

— Това означава, че ще останеш тук сама — възрази Стейси. — Днес аз имам среща с Лоренцо по темата за зехтина, но винаги мога да я отменя...

— Не, не, не прави това — бързо я прекъсна Лейни. — Ще се оправя, честно...

Тя остави телефона си на масата и тръгна към банята.

Щом влезе вътре, се разрида. Опитваше се да се държи, да бъде силна за децата и за себе си, но когато го чу толкова ядосан по телефона, знаейки, че вероятно се притеснява за Кърстен много повече, отколкото за нея, това преля чашата. И как би могъл да си помисли, че тя самата би се свързала с вестника?

Яростта отново забушува в нея. Тя се наведе над мивката и отвъртя крановете. Не искаше никой да чуе в какво състояние се намира. Трябваше да се овладее, да се принуди отново да се изправи пред света. Самата мисъл за това я караше да се разплаче още по-силно. Не можеше да се справи с това, съсипваше се. Беше толкова ужасно, толкова опустошително... Всичко, което ценеше, се разпадаше

и тя просто не можеше да го понесе. Без него нищо нямаше значение, нито коя е тя, нито защо е тук, нито какво щеше да бъде бъдещето ѝ...

Силно ѝ се прииска да бъде до баща си, да сподели с него, че не знае какво да прави. Нямаше значение, че самият той вече не беше същият. Старецът все още беше единственият човек на света, който можеше да я прегърне и да я накара да се чувства защитена.

А в момента тя се нуждаеше от това повече от всякога...

— Благодаря — каза Лейни, когато Марко ѝ подаде кафето, което наля от термоса. И добави с усмивка: — Знаеш ли, ще взема да свикна да ходя на пикник с теб.

Също усмихнат, той седна до нея и подпря лакти на коленете си. Загледа се в собствените си лозя „Санджовезе“, които оттук, в горната част на имота, сякаш се спускаха чак до бреговете на езерото.

— Имах обичай да идвам тук — призна той — когато се чувствах както ти сега...

Лейни потръпна, сърцето ѝ подскочи при тези думи. Тя отпи от кафето си и обходи с очи блестящите гроздове, преплетени с листа, декарите маслинови дръвчета и червените керемидени покриви на неговата ферма в центъра на зеленината... Точно зад фермата беше *colombaia* — гълъбарникът — собственост на Лоренцо и Адриана, заедно с приспособената плевня, а в прашния двор пред винарските изби виждаше Адриана, която водеше малка група посетители на обиколка.

Марко я доведе тук, след като очите ѝ се насълзиха, когато се опита да отговори на един прост въпрос на терасата. Той беше довел ново момче за басейна, тъй като другото си беше счупило ръката.

— Добро утро, как си? — беше попитал той, ала за неин срам тя беше толкова притеснена, че не можа да му отговори. Накрая със задавен глас пошепна на Стейси да му покаже статията. И докато той четеше, тя отиде отново в банята, за да скрие сълзите си...

Когато се върна, веднага видя колко е загрижен.

— Искам да дойдеш с мен — простичко изрече той и като я хвана за ръка, я поведе към колата си.

Отидоха първо до фермата, където напълни термоса с кафе, а след това я доведе тук.

— Ако предпочиташ да останеш сама — предложи той сега — ще се върна за теб по-късно.

Тя отговори без колебание:

— Харесва ми, че си тук...

Каза го откровено. Имаше нещо успокояващо в присъствието му, подкрепящо, но ненатрапчиво. Ала осъзнавайки, че това сигурно го връща към болезнени за него спомени, допълни:

— Ти сигурно си зает. Ако предпочиташ да отидеш...

Очите му останаха приковани в редовете разлистени лозя.

— Нямам спешни ангажименти тази сутрин.

— Но няма ли да ти е трудно да останеш? Искам да кажа, ако си имал навика да идваш тук, когато... — Тя не беше сигурна как да формулира останалата част от въпроса, така че просто го остави недовършен.

Марко я погледна за кратко.

— Нещата са различни сега — поясни той. — По-голямата част от болката е преминала.

— Дълго време ли ти трябваше?

Той откъсна стрък трева и отговори замислено:

— Щеше да отнеме повече време, ако жена ми не беше решила, че е направила грешен избор.

Лейни почувства, че я жегна нещо като ревност или може би надежда, че същото ще се случи и с нея.

— Предполагам, че Зав ти е разказал какво е чул от Бенито — продължи той. — Анна ни напусна заради друг мъж...

Лейни проследи погледа му, зареян в далечината.

— Съжалявам — каза тя тихо. — Сигурно ти е било много трудно.

По лицето на Марко премина сянка.

— Тя замина преди повече от една година — рече той, хвърляйки настрана стръкчето трева. — Подозирах нещо от известно време, докато един ден тя призна, че повече не можела да понесе да се преструва. Каза, че го обичала, трябвало да бъде с него, така че си тръгвала.

Тъй като знаеше как точно се е чувствал в този момент, Лейни посегна да сложи ръка на рамото му, но се отдръпна в последния миг.

Не искаше той да си помисли, че му предлага по-особен вид утеха, което в крайна сметка би смутило и двамата...

— Къде е тя сега? — попита тя.

— В Лондон. Каза ми, че вече не е с него. Не съм сигурен какво е станало между тях, защо не се е получило. Тя обясни, че след като поживели двамата, разбрала, че е направила ужасна грешка. Но ми е трудно да повярвам.

Съзнавайки колко тежко му е сега, тя се осмели да попита:

— Още ли я обичаш?

Той се поколеба за момент, после бавно изрече:

— Много я обичам, но се страхувам, че това не е достатъчно да поправи случилото се. Вече не съществува доверие, а без него е трудно да очакваме щастие в бъдещето ни.

Горчивината на думите му изгаряше сърцето на Лейни.

Доверието между нея и Том също си бе отишло и без значение какво щеше да се случи в бъдеще. И тя не можеше да си представи нещо някога да го възвърне.

— Чувствам, че за Бенито е важно — продължи той — да се съберем с майка му. Разбира се, тъй като я обичам, много искам това, така че, предполагам, поради тези две причини сега се опитвам в сърцето си да ѝ простя. Ако мога да го направя, може би ще дойде време, когато ще започна да ѝ се доверявам отново.

Страхувайки се, че ще се окаже в същото положение, и ужасена, че не би могла да прости, Лейни започна да търси в сърцето си дали и тя би била способна на подобна стъпка. Имайки предвид колко отчаяна се чувстваше точно сега, всичко изглеждаше възможно. Ала знаеше колко драстично можеха да се променят емоциите ѝ в следващия час.

— Съжалявам, не те доведох тук да говоря за моите проблеми — извини се той. — Моля те, нека да сменим темата.

Лейни се усмихна.

— Стига да не обсъждаме моите проблеми.

Той присви очи, но вместо да се съгласи, каза:

— Не искам да любопитствам, но може да ти помогне, ако поговорим...

Макар че не беше сигурна в това, тя знаеше, че не е в състояние да мисли за нищо друго в момента. Затова, опитвайки да преодолее стеснението си, започна да му разказва за брака си. Довери му как

винаги се е страхувала, че тя обича Том повече, отколкото той нея. Въпреки че на моменти Марко се обръщаше да я погледне с очи, горещи като слънцето, той не я прекъсна нито веднъж. Просто поглъщаше думите ѝ, като че ли нищо друго на света не беше по-важно.

Накрая хвана ръката ѝ и я задържа така нежно, че тя трябваше да се пребори с новите си емоции. Чудеше се как съпругата му е могла да го предаде, когато той беше мъж, за какъвто повечето жени само мечтаеха. Чудеше се и още нещо: как Том е могъл да я мами и то толкова години...

— Даваш ли си сметка — каза тя след известно време — че бихме могли да бъдем приятели през целия си досегашен живот, ако бях израснала в Туоро?

— Да, и на мен също ми мина тази мисъл.

Лейни поклати глава замислено.

— Невероятно е като помисля, че съм толкова италианка по рождение, колкото си и ти. Продължавам да опитвам да се почувствам италианка, а понякога и наистина усещам нещо, но не мога да кажа какво. Вероятно любовта към виното...

Марко се засмя и въпреки че пусна ръката ѝ, дълго време след това тя още чувстваше неговата топлина...

— Ама къде е тя? — извика Тиърни, усещайки как сърцето ѝ се разкъсва от различни съмнения. — Никога не излиза за цял ден, без да ни каже.

— Тя е с Марко — припомни ѝ Стейси. — Тръгнаха отук...

— Знам кога тръгнаха — прекъсна я грубо Тиърни. — Не забравяй, че бях тук, но вече е почти седем часът... Къде ли я е отвел и защо тя не ми се обажда?

— Предполагам, че си се опитала да ѝ позвъниш — рече Стейси.

— Разбира се, ала тя не отговаря. — Внезапно изражението ѝ стана безумно. — О, боже, нещо се е случило с нея. Ами ако е катастрофирала? Тук карат като джигити... — Тя се обърна в паника към Макс.

— Охлади се малко — посъветва той, предлагайки ѝ една бира.

Тиърни имаше нужда да се успокои, след като прочете онези глупости във вестника, така че това и направи.

— Но тя е силно уязвима в момента. Изобщо не трябваше да я пускаме с него.

— Тиърни, скъпа — намеси се внимателно Стейси — познаваш Марко, знаеш колко грижовен е...

— Всичко това може да е само фасада — беснееше Тиърни. — Някои хора са такива, използват външния си вид и всичко друго, за да те накарат да се чувстваш в безопасност, а след това се оказват чудаци или психопати, или...

— Спри, просто престани — заяви твърдо Стейси. — Не знам защо си измисляш тези неща, когато я няма само няколко часа.

— Девет! — викна Тиърни. — Изчезна в продължение на девет часа, а и не си вдига шибания телефон... Каж ми, че не е странно. Имаш ли номера на Марко?

— Не, но имам този на Адриана.

— Можеш ли да ми го дадеш, ако обичаш?

Стейси се поколеба:

— Ако ти го дам...

— Просто ми го дай — изръмжа Тиърни.

— Ти нещо не си в ред — уведоми я Макс.

— Ти също искаш те да скъсат — извика му Тиърни. — Всички го искат, с изключение на мен и мама, защото тя все още го обича и знам, че той също я обича, и го мразя, защото не е тук, а сега и нея я няма, и мразя всички вас, защото ми крещите...

— Хей, хей, хей — успокои я Стейси, като я придърпа в прегръдка, когато тя започна да плаче. — Всичко ще бъде наред, миличка, обещавам.

— Не, не е, не и сега, когато татко е с тази друга жена. О, боже, аз не искам той да ни остави, Стейси...

— Замълчи — промърмори Стейси, пригладжайки косата ѝ.

В този момент Лейни се появи и бързо попита:

— Какво, за бога, става тук?

— Мамо! — ахна Тиърни и се втурна да я прегърне. — Наистина се притесних за теб. Къде беше? Мислех, че си катастрофирала...

Лейни я прегърна, гледайки въпросително Стейси и Макс.

— Е, както виждаш, аз съм невредима, така че няма нужда от цялата тази драма.

Тиърни се отдръпна да я погледне.

— Защо не си вдигаше телефона? Аз звънях непрекъснато...

— Съжалявам, скъпа. Изключих го, когато двамата с Марко отидохме да говорим със свещеника в селото. — Обхвана с ръце разплаканото лице на дъщеря си и я целуна по челото. — Може ли да се разстройваш така за нищо...

— Не е нищо — запротестира Тиърни.

Лейни повдигна вежди.

— Не, предполагам, че не е — съгласи се тя — и мисля, че двете с теб трябва да си поговорим. Къде е Скай?

— Долу при басейна с Брет и Рики. Те се връщат в Англия в неделя. — Тя замалко не добави, че би искала да вземат и Скай с тях.

— Стейси, а ти в събота ли заминаваш? — попита Лейни, долавяйки лек страх от раздялата.

С огорчено изражение Стейси кимна:

— Страхувам се, че ще трябва... Ще се видим с Даяна и останалите в неделя, в навечерието на голямата среща в понеделник. Но не е нужно да се притесняваш, че ще ме караш до летището, защото Лоренцо ми предложи да го направи. Оказва се, че той трябва да бъде във Флоренция и събота вечер, и твърди, че Пиза е по маршрута му.

— Много мило от негова страна — отбеляза Лейни, като взе една бира от хладилника. — Така нещата се нареждат, тъй като Марко се чу с Карлота Калдуци по-рано. Изглежда, че семейството ѝ тук, в Туоро, са се свързали с нея след обяснението му защо иска да говори с нея и тя е решила да дойде по-рано.

Очите на Стейси се разшириха от изненада.

— Тя прекъсва почивката си, за да те види?

Лейни сви рамене.

— Не съм сигурна, че това е единствената причина, но тя определено се съгласи да се срещнем. Сега няма ли да попитате какво каза свещеникът?

Като повтори покорно въпроса, Стейси се подпря на ръба на масата, подхвърляйки кърпа на Скай, която се появи мокра на прага. От нея капеше вода.

— Съжалявам, забравих да взема кърпа със себе си — промълви Скай и с наведена глава изтича към банята.

Лейни погледна любопитно Тиърни, търсейки обяснение за необичайната сдържаност на Скай, но очите на дъщеря ѝ бяха отправени към Макс.

Отминавайки с лекота момента, Макс подкани Лейни да им каже за свещеника.

Разбирайки намека, Лейни отново прегърна Тиърни.

— Той се оказа много симпатичен човек, а църквата в селото е... Е, ще стигна и до църквата, но предполагам, не е изненадващо, че отец Бенедикт никога не е чувал за Мелвина и Алдо Клементи.

— А за Алесандра? — попита Стейси.

Лейни поклати глава.

— Обаче знае за семейство Валенте. Вилата им все още си стои някъде по средата на пътя оттук до Кортоната.

— Значи, ти си ходила там? — попита Тиърни с все още измъчено лице. — За да я видиш?

Лейни кимна.

— Само отвън. Сега тя е дом за страдащи от деменция, но се вижда, че за времето си е била наистина доста разкошна...

По някаква причина всички замълчаха, докато Макс не попита:

— А църквата? Щеше да разкажеш и за нея...

— О, правилно. Наистина е много странно, но имах невероятно силно чувство за дежавю, докато бях там. Сякаш идваше от стените към мен. Чудех се дали не съм била кръстена там, но дори и да е така, била съм на по-малко от един месец тогава и не е възможно да имам спомен от това. Както и да е, предполагам, с право може да се каже, че италианското ми семейство има история в този храм, защото съм сигурна, че там са се венчали Мелвина и Алдо, вероятно прабаба ми и прадядо ми също... Баба почти сигурно е била кръстена там, вероятно там е била и конфирмацията^[1] ѝ, а изповедалнята е чула подробности за всичките им прегрешения. Само ако тази малка кабинка можеше да говори... — Макар че закачливо размърда вежди, в себе си тя преживяваше отново чувството на безпокойство, което беше изпитала през тези няколко кратки минути в църквата. — Дори и да можеше, знаем, че никога няма да издаде своите тайни — продължи тя — но ви казвам, че изпитах доста странно чувство там.

— Предполагам, че бог ти е посочил призванието ти — каза ѝ Макс. — Може би иска да станеш монахиня.

Лейни потисна усмивката си, отдели се от Тиърни и извади телефона си. Време е, каза си тя, да остави зад себе си странния следобед и да се върне към реалността.

— Къде са момчетата? — попита тя, докато проверяваше съобщенията си.

— Зав звънна преди около час — обясни Стейси. — Те са на вечеря при семейство Стефанис и Адриана или Лоренцо ще ги докарат след това.

Лейни кимна и се насили да се усмихне, като вдигна глава. Нямаше съобщения от Том.

— Е, какво ще приготвим за ядене? — попита тя бодро. — Брет и Рики ще останат ли?

— Ще отида да проверя — отговори Макс и като взе китарата си, прекоси бавно терасата, дрънкайки някаква мързелива мелодия.

— Добре — декларира делово Лейни — предполагам, че трябва... Какво има? — попита тя, забелязвайки изражението на Тиърни.

Дъщеря ѝ едва вдигна поглед от телефона си, като се отправи към спалнята.

— Нищо — промърмори тя.

— От татко ли е? — не можа да се сдържи да не извика след нея Лейни. Когато вратата след нея се затвори, Лейни се обърна към Стейси и усети внезапно съжаление, че се е върнала след такъв спокоен ден с Марко.

— Изглежда доста засегната от това, което става в момента — сподели Стейси. — Така че наистина иди поговори с нея...

Прокарвайки ръце през косата си, Лейни кимна отнесено. След това, като единственото разумно нещо, което можеше да направи, започна да приготвя вечерята.

Когато Скай излезе от банята, увита в чисти кърпи, Тиърни я чакаше.

— Виж това — настоя тя колебливо.

Ала когато опита да ѝ подаде мобилния си телефон, тя я подмина.

Тиърни я погледна неуверено.

— Какво има? — попита тя.

— Как мислиш? — озъби се Скай, нахвърляйки се върху нея. — Кога по-точно смяташе да ми кажеш, че *приятелката* на Макс ще идва? И не се прави на света вода ненапита!

Несигурна какво да отговори, Тиърни отново погледна есемеса.

— Каква приятелка си ти? — беснееше Скай. — Знаеш, че съм му гадже, така че коя, по дяволите, е тая тъпанарка? Откога се среща с нея?

Тиърни се чувстваше безпомощна.

— От няколко месеца, предполагам, а и вие винаги сте казвали, че сте само приятели с взаимна изгода, или другарчета за секс...

— Да, но това не означава, че той трябва да кани някоя друга на гости, докато аз съм тук. Няма да приема това. Трябва да му кажеш да отмени поканата, разбра ли? Ако не го направиш, той ще научи за вас с Гай.

Тиърни пребледня.

— Не можеш да направиш това — извика тя. — Той ще психяса. Ще каже на мама или на татко...

— Тогава го накарай да отмени поканата.

Тиърни беше отчаяна.

— Не знам как. Искам да кажа, аз вече опитах, но той не иска да ме чуе.

— Ще трябва да го придумаш...

— Скай, моля те, не ставай такава. Имам нужда от помощта ти. Получих този есемес, виж.

Издула ноздри, Скай грабна телефона. Когато прочете съобщението, очите ѝ се разшириха.

Познай къде съм.

— Майната ти — промърмори тя.

— Какво да правя? — молеше се Тиърни. — Ако той е тук... Смяташ ли, че намеква за това?

Скай хвърли телефона на леглото.

— Не може да бъде — каза тя не съвсем убедено. — Отговори му: „Откажи се“.

Тиърни бързо го набра и натисна „изпрати“.

— Където и да е той — каза Скай — няма начин да получиш подкрепа от мен, докато не накараш Макс да отмени поканата към онази кучка...

[1] Първо причастие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Вече беше събота сутрин и макар Лейни да разбираше, че е толкова нервна заради отпътуването на Стейси, все пак не можеше да се отърси от чувството на нарастващо безпокойство...

Не беше говорила с Том след гневните реплики за статията в таблоида, нито, слава богу, някой от пресата се опита да се свърже с нея. Обаче беше разбрала от леля си, че неочаквано той се появил вчера вечерта и доколкото знаеше, все още беше там. Мисълта, че сега Том стои в кабинета си, мотае се в кухнята или вероятно спи в леглото им, я караше да иска бързо да се върне обратно...

Моля те, господи, нека да не си събира багажа.

— Каза ли колко дълго има намерение да остане? — беше попитала тя леля си.

— Не — отговори Дафс — но предполагам, че ще ни каже, когато слезе долу. Знаеш ли, радваме се, че е тук. Той вечеря заедно с нас снощи и сложи баща ти да си легне, след като ни позволи да спечелим игра на скрабъл.

Лейни се трогна от постъпката му. Ала сетне се притесни от това колко трудно щеше да ѝ бъде да се справя сама с баща си.

— Не предполагам, че го е споменал, но ние малко се скарахме — призна тя.

— О, боже, съжалявам да го чуя — отговори Дафс. — Сигурна съм, че много скоро ще се сдобрите. Би било хубаво, защото трябва да ти доверя, че той изглежда доста напрегнат.

Сърцето на Лейни заби болезнено. Той сам беше предизвикал това, така че как би могла да съжалява за страданията му особено когато трябваше да помисли за себе си и за Тиърни?

През последните два дни дъщеря ѝ беше необичайно тиха, почти не ядеше и дори не се присъедини към другите за излетите им. Даже спа при Лейни миналата нощ, когато Макс и Скай отидоха на дискотека, и доколкото Лейни знаеше, планираше да дойде заедно с нея да се видят с Карлота Калдуци по-късно днес.

— Уверявам те, че съм добре — каза ѝ Тиърни — и не, не съм се захванала с шибан женен мъж. Дори не знам защо го казваш. Нямам връзка с никого.

— Тогава защо изглеждаш толкова потисната?

— Как мислиш? Заради теб и татко. Аз не искам да скъсате.

Мамо, моля те, не скъсвай с него.

Преглъщайки мъчително емоциите си, Лейни отрони:

— Знаеш, че искам да останем заедно. Но не съм наясно как ще постъпи той...

— Не е така. Той все още те обича. Това е само защото онази жена е болна. След като тя се почувства по-добре, той ще дойде при нас. Почакай и ще видиш.

Лейни можеше само да си пожелае и тя да се чувства толкова сигурна, но не беше. В действителност, ако имаше шанс, то вече се беше случило. В крайна сметка сега той беше в „Банерли Крос“, така че може би лечението на Кърстен е приключило?

Може би трябваше да се обади, за да разбере. Щеше да го стори, ако всичко между тях не изглеждало толкова крехко. Можеше да се разбие без никакъв шанс да се поправи, ако се изрече дори една погрешна дума.

— Стейси, мисля да поговоря насаме със Скай — довери Лейни, докато чакаха Лоренцо. — И ще го направя по-късно, ако Тиърни не изглежда по-добре.

— Тя все още ли иска да дойде с теб и Марко при Карлота Калдуци? — попита Стейси, проверявайки паспорта и бордната си карта.

— Ако ще идва, ще трябва да побърза, защото Марко ще дойде в десет, а вече е десет без двайсет.

Поглеждайки нагоре при звука на пристигаща кола, Стейси отбеляза:

— Това трябва да е Лоренцо. — Обърна се към Лейни и я прегърна. — Много съжалявам, че те оставям сега... Чувствам се толкова безполезна приятелка, зарязвам те, когато най-много ти трябвам.

— Добре съм — увери я Лейни, въпреки че съвсем не се чувстваше така. — Чудесно е, че прие тази работа, и ще се справиш великолепно.

Вероятно и тя ще трябва да намери нещо за себе си в не много далечно бъдеще — работа, която няма да е свързана с Том. Мисълта за това беше съсипваща, защото беше невъзможно да си представи подобна празнота в живота си, когато организирането на неговия свят, на техния дом и възпитанието на децата им бяха за нея цел и удовлетворение години наред.

„Но ти сигурно искаш нещо свое“, коментираха приятели през годините. А нима семейството ѝ не беше нещо нейно? Не желаше да наемат жена да отглежда децата, за да може да преследва амбиция, каквато наистина нямаше. И то само за да задоволи някакви феминистки, които, изглежда, смятаха жизненоважно за жените „да имат кариера“...

Тя беше съпруга и майка и не смяташе да се извинява за това или да се опитва да го избегне. Не се срамуваше, а наистина се гордееше, защото за нея нямаше по-важна работа на света.

Как, за бога, щеше да го преосмисли и да намери друг път, като винаги досега е смятала съществуването си в името на семейството за толкова почтено и правилно?

— Ще бъда на телефона денем и нощем — припомни ѝ Стейси, докато вървяха към колата на Лоренцо.

— Благодаря — прошепна Лейни.

— Марко е на път — обяви Лоренцо, присъединявайки се към тях. — Отведе децата за уроците по конна езда, така че може би ще закъснее няколко минути.

— Чудесно — увери го Лейни. Прегърна Стейси и като се бореше с напирещите сълзи, каза: — Обади се, когато кацнеш, за да знам, че си пристигнала безпроблемно.

— Разбира се — обеща Стейси. — И късмет с Карлота. Копнея да чуя всичко за нея.

Лейни се отдръпна, гледайки я как се качва в колата. След като заминаха, Лейни се опита да не се чувства самотна без най-добрата си приятелка, която с присъствието си до нея правеше най-мрачните моменти малко по-поносими.

Изведнъж необходимостта да говори с Том така я завладя, че тя не можа да се въздържа и набра мобилния му телефон... След третото позвъняване отговори леля ѝ. Това беше странно, но Лейни изпита облекчение, защото означаваше, че той все още не си е тръгнал.

— Том заведе Питър на разходка — каза Дафс. — Разбрах, че телефонът му е тук чак когато иззвъня. Естествено, нямаше да отговоря, ако не бях видяла, че си ти.

— Той каза ли вече кога ще си тръгва? — насили се да попита Лейни.

— Не, но отнесе някои неща в колата си по-рано, така че, предполагам, ще замине още днес... Искаш ли да му предам нещо?

Лейни не можеше да проговори, опита се да преодолее отчаянието, но не успя.

— Все още ли си там, скъпа? — попита разтревожено Дафс.

— Да, да, тук съм — успя да отрони с ридание Лейни. — Аз... Не, нямам съобщение. Той ще види, че съм звъняла, и ако иска да се обади, ще го направи.

Когато затвори, си го представи с баща ѝ, покри лицето си с ръце и отчаяно се опита да не заплаче, но когато Тиърни дойде да я прегърне, тя се разрида...

— О, мамо, недей, моля те — плачеше Тиърни. — Знам, че Стейси ще ти липсва, но всичко ще се оправи, обещавам. Ще го оправим заедно, аз и ти, нали?

— Да, разбира се — отговори Лейни. В този момент още повече обичаше Тиърни, която се опитваше да се държи като възрастна. Притисна я силно. Обичаше я още повече и заради това че беше дъщеря на Том, живата връзка с него, която никога не може да бъде прекъсната. — Готова ли си? — най-последно попита тя. — Марко ще дойде всеки момент.

— Всъщност — каза Тиърни, като тръгнаха към терасата — реших, че ще остана тук да почакам другите да се върнат.

Изненадана, Лейни попита:

— Сигурна ли си? — Макс и Скай бяха завели Зав и Алфи до селото за закуска. — Те не би трябвало да се бавят, но ако решат да отидат някъде...

— Ще им пратя есемес да ги накарам да дойдат и да ме вземат.

Лейни се съгласи. Би било по-лесно, ако Тиърни не присъства, докато двамата с Марко говорят с Карлота Калдуци, дори и само защото дъщеря ѝ сигурно непрекъснато ще ги прекъсва. Освен това, ако Карлота потвърдеше най-лошите ѝ страхове, че тя, следователно ѝ

нейните деца, са плод на кръвосмешение, Лейни би искала да има време да го обясни със свои думи, когато им го съобщи.

Веднага щом майка ѝ отпътува с Марко, Тиърни извади телефона си и изпрати есемес. Пръстите ѝ трепереха, тя почти ридаше, но нямаше друг избор. Трябваше да направи това или нищо в живота ѝ никога вече нямаше да бъде наред...

Интериорът на апартамента на Карлота Калдуци се оказа величествен като сградата, в която се помещаваше.

Домът беше разположен високо на хълма в град Кортоната на тясна калдъръмена уличка, криволичеща към храма на Санта Маргерита. Гледката от салона към струпаните червени покриви на града и поразяващата широта на долината долу беше рамкирана като картина от богато украсения прозорец, с маса и столове пред него и неизбежното разпятие. В известен смисъл помещението приличаше малко на църква, с витражите на вратите, водещи към коридора и кухнята, и избелелите гоблени, висящи на пожълтелите стени.

Самата синьора Калдуци, въпреки че не беше красавица в общоприетия смисъл, беше толкова елегантна, колкото всяка дама на нейната възраст би искала да бъде: с дребни, ясно изразени черти, с гладко сресана руса коса и осанка, напълно подходяща за скъпата ѝ рокля... Въпреки че очите ѝ все още бяха влажни след прилива на емоция, изпитан при отварянето на вратата, за да се изправи пред *fantasma dal passato*, което според Марко означаваше „призрак от миналото“, сега те блестяха с обич, а също и с нотка тъга...

— Тя беше толкова млада, за да умре — промърмори тя на английски със силен акцент, като се прекръсти, и отново повтори това, което беше казала, когато Лейни ѝ съобщи новината за смъртта на майка си: *Dio fa che la usa anima riposa in pace*.

Знаейки, че това означаваше „Бог да я прости“, Лейни се усмихна с благодарност и седна край масата на стола, предложен от синьора Калдуци.

— *Grazie* — каза госпожата на Марко, когато той ѝ подаде стол. — Ще пиете ли нещо? — попита тя, сякаш едва ли не се страхуваше,

че биха могли да откажат.

— Да, благодаря — увери я Лейни, която нямаше представа каква е лимоненожълтата течност в кристалната кана между тях. Въпреки това, нямаше търпение да пробва, дори само за да бъде учтива. — Да наля ли?

— *Si, si, le mie mani tremano 'in questi giorni* — отвърна тя и направи знак на Лейни да продължи.

— Тя казва, че ръцете ѝ треперят малко напоследък — обясни Марко и когато тя вдигна тежката кана, той я взе от нея и наля сам.

Въпреки че беше сладка, напитката беше освежаващо студена и веднага след като Лейни разбра, че синьора Калдуци очаква оценка, тя заяви:

— *Delizioso*^[1].

Заприличала почти на дете от радост, *la signora* се засмя щастливо и също отпи. След това тя заговори бързо на Марко и в продължение на няколко минути Лейни просто слушаше, хващайки по някоя странна дума тук и там, но без да разбира истински смисъла на казаното.

— Тя ми обясни, че имате много силна прилика с майка си в очите и формата на лицето — рече Марко. — Също и в цвета. И се чуди дали и по дух си толкова палава.

Усмехната, Лейни се обърна към *la signora*:

— Надявам се само от нейните по-добри дни.

Марко преведе и *la signora* плесна с ръце от удоволствие. След това продължи да разказва на италиански, а Марко превеждаше, колко близки са били с Алесандра като момичета и колко много ѝ е липсвала, след като заминала за Англия. Явно беше писала много пъти на Алесандра през първите години, но приятелката ѝ отговорила само веднъж, за да ѝ каже, че никога няма да се върне. След това всички писма на Карлота оставали без отговор, докато в крайна сметка тя спряла да пише. Но никога не спирала да се моли Алесандра да промени решението си и да се върне у дома, каза тя, или просто да изпрати някаква вест...

— А сега — въздъхна тя през сълзи — тя е при Света Богородица. Винаги съм се страхувала, че никога няма да я видя отново. *Era malate da tanto?*

— Дълго ли е била болна? — преведе Марко.

Изпитвайки вече топли чувства към тази жена просто защото изглеждаше толкова загрижена за майка ѝ, Лейни каза:

— Тя имаше рак.

Тя погледна към Марко, но *la signora* рече:

— *Si, si*, разбирам. Това е много тъжно, но ти беше ли до нея?

— Да — отговори Лейни. — Също и сестрите ми, и баща ми.

— Имаш сестри? — Тя изглеждаше изненадана и доволна.

— Две — Сара и Естер. Те са ми доведени сестри, а Питър е моят баща осиновител.

Карлота кимна сериозно.

— Питър е прекрасен човек — обясни Лейни. — Майка ми беше много щастлива с него, а аз не бих могла да си пожелаая по-добър баща.

Карлота се усмихна.

— Чух много отдавна от Мария — твоята прабаба — че нашата любима Алесандра се омъжила за добър англичанин. Става ми много приятно на сърцето, когато чуя това.

— Ти познаваше ли Мария? — попита Лейни.

— *Si, si*, познавам цялото семейство на Алесандра. Ние бяхме деца заедно в Туоро и на острова, където живееха баба ми и дядо ми, и Мария.

Лейни бръкна в чантата си и заговори:

— Тук имам едно писмо, или част от него... Намерих го сред вещите на майка ми. Чудех се дали е възможно да е от Мария?

След като си сложи очила, Карлота взе единствената страница и докато четеше, докосна с пръсти устните си, сякаш за да спре всякакъв изблик на емоция.

— *Si* — каза тя тихо — мисля, че това е от Мария. Тя беше много тъжна, когато Алесандра замина. Това разби сърцето ѝ. Разбирате, тя беше като майка за Алесандра. Много я обичаше.

Лейни преглътна.

— Защо мислиш, че майка ми е казала на Мария, че ме е кръстила на майка си — Мелвина?

Очите на Карлота потъмняха.

— Алесандра никога ли не ти е казала какво се случи между нея и майка ѝ? — попита тя.

Лейни поклати глава.

— Знам, че нещо е станало, но тя никога не искаше да говори за това. Затова съм тук, да се опитам да разбера защо е напуснала семейството си, когато е била все още толкова млада. — Лейни се поколеба за миг. — Надявах се също така — продължи тя предпазливо — че може би ще можеш да ми кажеш кой е истинският ми баща?

При тези думи Карлота се изправи на крака и започна да крачи из стаята. Изглеждаше толкова развълнувана, докато говореше с Марко на италиански, че Лейни почти съжали, че е повдигнала въпроса. Тя погледна Марко, който дискретно вдигна ръка, показвайки ѝ, че трябва да позволи *la signora* да завърши...

Докато чакаше, Лейни осъзна, че несъмнено грозните ѝ подозрения вече се потвърждаваха. Това беше единствената истина, която, според нейните представи, можеше да предизвика такава реакция.

В крайна сметка, когато Карлота се успокои, Марко направи опит за превод.

— По същество тя каза — започна той — че след като майка ти никога не ти е споменала за твоя баща, тогава и тя смята, че не може да го направи. Много по-добре е тази истина да умре заедно с тези, които са я пазили в тайна през всичките тези години.

Лейни се обърна към Карлота, разбирайки защо тя не би искала да облече позора в думи. Ала просто не можеше да се откаже.

— Бил е Луиджи Валенте, нали? Той ми е едновременно и баща, и дядо?

Карлота се намръщи объркано и погледна към Марко. След като той преведе, тя се обърна към Лейни и поклати глава. — Не, не, дете — възкликна тя яростно — Луиджи Валенте не ти е баща. Може би ти е дядо, не мисля, че дори баба ти Мелвина не знае това със сигурност. Алдо винаги е вярвал, че Алесандра е негова, и Мелвина казваше на всички, че Алесандра е дъщеря на Алдо. След това, което се случи на сина ѝ... Знаеш ли, че Мелвина имаше син, който умря много млад?

Лейни кимна и изчака, докато Марко преведе това, което им беше казал синьор Доната.

— *Si, si*, мисля, че е истина за съпругата на Валенте — реагира Карлота. — Тя не беше добра жена. Разбира се, аз не съм била родена тогава, но когато станах по-голяма, моята майка ми разказа за проклятието над сина на Мелвина. Знам, че е трудно да се повярва в

такива неща, но съм убедена, че е било правилно Мелвина да казва на всички, че Алдо е баща на Алесандра. По този начин те я предпазваха.

Карлота приседна на масата, взе едната ръка на Лейни и я задържа между своите. Дълго време тя просто гледаше пръстите ѝ, сякаш погълната от неутрално лакираните нокти, гънките около кокалчетата на ръката, платинената ѝ брачна халка...

— Разбирам, че искаш да знаеш кой е баща ти — каза тя накрая — но, *mia bambina*, това не е лесна история за разказване и мисля, че ще е — тя погледна Марко — *pui difficile per te sentire*.

— По-трудно за теб да я чуеш — преведе Марко.

Лейни кимна и се опита да се усмихне. Каквато и да е истината, тя беше стигнала дотук и нямаше да си позволи да се върне.

Очите на Карлота се отнесоха за миг, а когато заговори, беше трудно да се разчете изражението ѝ. Но горчивината на тона ѝ беше достатъчна, за да изрази чувствата ѝ.

— Баба ти Мелвина беше тази, която предизвика бедата — заяви тя безцеремонно и погледна Лейни. — Майка ми винаги казваше, че никой не разбира как нежна душа като Мария може да има дъщеря като Мелвина. — Тя си пое дъх и поклати глава. — Ти вече спомена Валенте — продължи тя — така че знаеш, че той и Мелвина...

Лейни кимна:

— Да, знаем.

— Но той не е баща ти — увери я Карлота. — Не съм сигурна, дали ти е дядо, мога само да кажа това, което знам от майка ми — че докато Мелвина била на острова след смъртта на сина си, Валенте не е ходил там през това време. Само Алдо бил там и когато се върнали в Туоро, тя била бременна с Алесандра. Може би Валенте и Мелвина са намерили начин да се виждат, когато тя е била на острова, не знам, но Алдо винаги е казвал, че Алесандра е негова... Дали го е вярвал, само той си знае, но хората го съжалявали, защото знаели, че Мелвина е луда по Валенте. Не я било грижа за детето ѝ или за безсмъртната ѝ душа, тя обичала само този човек.

Поглеждайки отново към ръката на Лейни, тя я притисна още по-силно в своята.

— Бедата започна — каза тя — когато майка ти, Алесандра, стана на шестнайсет и Валенте я видя за първи път вече пораснала.

Подобно на майка си тя беше много красива, много, как се казва, *sviluppatal*?

— Развита — подсказа ѝ Марко.

— *Si*, тя беше много по-развита за възрастта си и разбира се, млада, а Мелвина вече не беше толкова млада. Не знам как Мелвина е разбрала, че Валенте иска дъщеря ѝ, може би той сам ѝ е казал или може би тя го е заподозряла, виждайки го с Алесандра. А момичето, как да кажа, беше закачлива с момчетата. Не така, че да доведе до неприятности, нали разбирате, но малко флиртуваше и обичаше да ѝ обръщат внимание. И момчетата... Те ѝ обръщаха внимание. Винаги, когато правехме *il passeggio*^[2], тя беше тази, която избираха, и в зависимост от настроението си тя се разхождаше с тях. Понякога го правеше, понякога — не. След като всичко това се случи, някои хора казваха, че тя сама го е предизвикала, защото била такава, но това не е вярно. Майка ѝ го предизвика. Майка ѝ беше толкова *gelosa*^[3], че тя е тази, която ще страда вечно за това, което причини на дъщеря си.

Гърлото на Лейни пресъхна, тя вдигна чашата си и отпи. Изобщо не можеше да отгатне какво щеше да ѝ каже Карлота, нито пък искаше да се опита.

— Алесандра, тя ми се закле — продължи Карлота — че никога не е правила нищо лошо с Валенте. Той я искаше, той я молеше, но тя беше добра католичка като баба си Мария. А Валенте, той беше стар човек. Тя никога не го е искала. Тя каза това на майка си, но Мелвина беше луда от ревност. Не ѝ повярва. Изпрати я на острова при баба ѝ, за да не я вижда Валенте, но Алесандра се върна в Туоро и един ден Валенте отишъл в къщата, когато Алесандра била сама там. Мелвина ги заварила да се смеят заедно, а Алесандра, понеже била ядосана на майка си, флиртувала с Валенте, така че да накара Мелвина да помисли, че между тях се е случило нещо...

Ръката на Карлота трепереше видимо, когато отпи от чашата си и избърса устата си със салфетка. Тя вече не гледаше Лейни в очите, а се взираше сляпо, болезнено в миналото.

— Мелвина не направила нищо, докато Валенте не си тръгнал — продължи тя — а след това хванала Алесандра за косата и я измъкнала на Пиаца Маркони, където беше апартаментът им, наричайки я с ужасни имена. Ние с майка ми чухме писъците и изтичахме навън, за да видим какво става. Мелвина беше побесняла ужасно. Тя замъкна

Алесандра до църквата и я бутна в *il confessionale*^[4]. Падре Анджели дойде и Мелвина каза на Алесандра да признае греха си. Алесандра се закле, че няма грях, но Мелвина не ѝ повярва. Падрето се опита да успокои Мелвина, но тя не можеше да контролира гнева си. Тя каза на Алесандра, че вече не ѝ е дъщеря и не може да се върне у дома. Алесандра я умоляваше да я чуе, но когато стигнаха до апартамента, Мелвина затръшна вратата в лицето ѝ и заяви, че никога повече не иска да я види.

Алесандра беше много уплашена. Тя побягна обратно през селото до езерото. Искала да отиде при баба си, но вече било тъмно и нямало лодки. Тя казваше, че изобщо не чула някой да се приближава зад нея, само знаеше, че са я хвърлили насила на земята и за нея започнал адът...

Когато Карлота спря да си поеме дъх, Лейни усещаше ужаса, който я обзема... *Нейната майка е била изнасилена. Ето как е била зачената тя.*

— След като приключили — продължи Карлота — нападателите, които били двама, я оставили там и чичо ми я намерил на следващия ден. Той я доведе при нас и тя ми довери, че е сигурна, че един от тях бил свещеникът, защото носел дълга черна дреха, но тя не видяла лицето му. Знаеше, че не може да каже това на никого, защото никога нямаше да ѝ повярват. Така че тя го запази в себе си и ме помоли да направя същото. След това, няколко седмици по-късно, когато била при Мария на острова, тя разбрала, че е бременна и била толкова нещастна, че искала да умре. — Сега устните на Карлота трепереха, лицето ѝ беше преbledняло и очите ѝ се насълзиха. — Разбираш ли, Еленора, тя не те познаваше тогава...

— Разбирам — увери я Лейни. — Та коя майка би искала дете, заченато по такъв начин?

Всъщност, ако Алесандра не беше католичка, Лейни беше сигурна, че никога нямаше да се роди.

— Не знам дали бог в своята милост някога ще прости на Мелвина за това как тя обърна гръб на Алесандра както преди, така и след нападението. Тя се страхуваше, разбира се, че Валенте е бащата, а това не можеше да понесе. Така че изпрати Алесандра обратно на острова и ѝ заповяда никога да не смее да го напусне.

Лейни бе обхваната от съкрушителна жалост към майка си. Сега тя можеше да разбере напълно защо Алесандра никога не беше искала да види Мелвина отново. Дори разбра защо беше искала Мелвина да мисли, че е кръстила дъщеря си на нея. Мелвина не би искала да чуе това: би било като наказание, опит да добави още към позора ѝ.

— Съжалявам, Еленора, че ти казвам това — рече Карлота, стискайки по-силно ръката на Лейни. — Дали бог ще прости на тези, които причиниха това на майка ти, само той знае. Може би тези мъже са се изповядали и са получили опрощение, но Мелвина... — Тя поклати глава безнадеждно.

Преглъщайки мъчително, Лейни попита:

— Какво се е случило, след като тя се е върнала на острова?

Карлота въздъхна.

— Това беше много трудно време за всички, защото Алесандра вече не искаше да ходи на църква и това безпокоеше Мария. То разстрои също и Алдо. Той мислеше като Мелвина, че Валенте е баща на детето, и искаше, когато бебето се появи, Алесандра да го даде на монахините. Но когато дойде времето, Алесандра не искаше да го направи. Мисля, че в началото тя те задържа, за да накаже майка си, казваше, че това е вярно, но после стана ясно колко много това наранява Мария, а тя все пак не искаше да се откаже от теб. В крайна сметка Мария писа на братовчедка си в Англия, за да я попита дали можете да отидете при нея. Така след *il battesimo*^[5] Алесандра се съгласи. Тя те взе със себе си в Лондон и ние... Ние никога повече не я видяхме.

Лейни беше толкова разчувствана, колкото и Карлота. Мислеше за майка си, която толкова млада предприела пътуване към живот, който дори не е могла да си представи, в страна, чийто език не знаела...

— А какво е станало с Мелвина? — попита Лейни. — Казаха ни, че е напуснала селото.

Карлота кимна.

— Да, в крайна сметка тя също замина. Беше принудена, не беше възможно да остане, защото когато Валенте разбра как е постъпила с дъщеря си заради него, той беше отвратен. Не искаше да я види повече, а за Мелвина това беше ужасно. Така че Алдо я отведе. Заминали на юг в Калабрия, където Алдо имал далечни роднини.

Мисля, че са живели за известно време също и в Сицилия, но минаха много години, преди да се върнат в Умбрия.

Лейни примигна от изненада.

— Те са се върнали?

— *Si, si* — закима Карлота. — Те са тук сега, не много далеч от Туоро.

Сърцето на Лейни сякаш се преобърна.

— Искаш да кажеш... — Беше ѝ трудно да го възприеме. — Искаш да кажеш, че моите баба и дядо са все още живи?

Изречението на Карлота сякаш се затвори.

— Това е как да кажа, *un 'ironia*? — попита тя Марко.

— Ирония — отговори той.

— *Si, una strana ironia* е, че сега Мелвина живее във вилата на Валенте. Майка ми казваше, че това винаги е била мечтата на Мелвина, и виждаме, че сега тя се сбъдна, но днес вилата е само за стари хора, които имат *la demenza*.

— Деменция? — попита Лейни, поглеждайки към Марко.

Той кимна.

Каква ирония наистина, помисли си Лейни, като все още се опитваше да възприеме историята.

— Но кой има деменция? Двамата ли?

— Не, само Мелвина е изгубила разсъдъка си. Алдо има малък апартамент в новата част на вилата, която е в съседство, и ходи всеки ден да види Мелвина на мястото, където са хората, които се нуждаят от специални грижи.

Лейни отново погледна Марко, неуверена какво да каже.

Той говореше тихо на Карлота на италиански и след като тя отговори, той заяви:

— Попитах дали е възможно да ги посетим и *la signora* каза, че може. Смята, че няма вероятност Мелвина да разбере коя си, но е сигурна, че Алдо ще може.

Лейни все още трудно можеше да се застави да мисли.

След като изслуша всичко, не беше сигурна какво би искала да направи сега. Знаеше, обаче, че точно в този момент би дала почти всичко, за да бъде с Питър...

По време на пътуването обратно към Туоро Лейни седеше кротко, почти вцепенена, гледаше през прозореца и все още се опитваше да възприеме това, което беше чула.

Суматоха и нерешителност царяха в ума ѝ. Вече беше отхвърлила предложението на Марко да минат покрай старата вила на Валенте, не защото изключваше възможността да види баба си и дядо си, а просто защото все още не се чувстваше готова за срещата. Нуждаеше се от известно време да помисли, да се опита да приеме начина, по който те бяха обърнали гръб на Алесандра — и на нея.

Очите ѝ се затвориха, когато ужасът на майка ѝ в онази нощ сякаш оживя за нея. Страхът, позорът, безпомощността и чувството за предателство, които беше изпитала, бяха извън всякаква представа за Лейни. Сега тя напълно разбираше защо Алесандра никога не е била в състояние да ѝ признае това, защо ѝ е било толкова трудно да има нормални отношения с нея. Сигурно за майка ѝ е било почти невъзможно да я погледне и да не си спомни как е била зачената.

Лейни се запита дали на мястото на майка си би задържала бебе, дошло при нея по този начин? Тъй като тя не беше католичка и живееше в друго време, за нея нямаше да е същият проблем, но за Алесандра трябва да е било наистина опустошително, когато е научила, че е бременна. Но тя беше сигурна, че майка ѝ е започнала да я обича с течение на времето, дори и ако не е било така в началото. Трябваше да се държи за това сега и да се отърси от ужасното самосъжаление, което се опитваше да я завладее.

— Искаш ли да дойда с теб? — предложи Марко, когато спря пред Вила Константия. Беше толкова мил, толкова я подкрепяше, но човекът, когото наистина искаше да види точно сега, беше Том.

— Благодаря, ще се оправя — увери го тя.

Той не изглеждаше убеден.

— Искрено съжалявам за това, което научи днес — каза той тихо.

Усмивката ѝ беше унила. *Нейният баща е бил изнасилвач, а може също така да е бил и свещеник.*

— Ще ти се обадя по-късно — обеща тя.

След като той си тръгна, тя отиде на терасата и се загледа надолу към селото, разпръснато по малкия хълм с изглед към езерото. Помисли за тайните, погребани в сърцето му и за това, че нищо, нито съжаление, нито опрощение, нито покаяние можеше някога да поправи

злините, причинени на майка ѝ. Очите ѝ се отправиха към сребристото петно на хоризонта, където планините изглеждаха като част от друг свят. Една сълза се плъзна по бузата ѝ, като си спомни как накрая Алесандра зовеше баба си.

В сърцето си сега тя зовеше майка си. Толкова силно желаше да я види, да ѝ каже, че е разбрала и много съжалява за всичко, което ѝ се е случило. Очакваше шепот на бриз или знак в трептящия въздух, но светът беше тих и спокоен.

Осъзна, че никога не се беше чувствала толкова безкрайно самотна. Майка ѝ си беше отишла завинаги, Питър гаснеше и Том също я напускаше. Как щеше да застави себе си да продължи напред?

Чу, че портите се отварят и пристига кола, избърса сълзите си и отиде да отключи вратата. Не искаше децата да видят колко страда, само щеше да ги разстрои, а и така щеше да бъде доста трудно да им каже какво беше разбрала днес.

Няколко минути по-късно Зав и Алфи се спуснаха през моравата към терасата, докато Скай говореше с Макс, застанала до колата.

— Къде е Тиърни? — извика Лейни.

Макс и Скай погледнаха нагоре.

— Мислех, че е дошла с теб — отговори Макс.

Сърцето на Лейни се сви от безпокойство.

— Не. Тя каза, че ще ви се обади.

Макс небрежно надигна рамене и тръгна към вилата.

— Сигурно е в стаята — предположи той — или долу при басейна.

Лейни влезе вътре да провери, докато Зав се спусна към басейна.

— Няма я тук, мамо — провикна се Зав, като тръгна обратно.

— Сигурно е отишла на разходка — реши Макс и извади мобилния си телефон.

Лейни търсеше трескаво някаква бележка.

Скай вече ѝ изпращаше есемес и Лейни започна да проверява своите съобщения. Най-накрая тя намери есемес от Тиърни, изпратен преди няколко часа.

Добре съм, мамо. Моля, не се тревожи за мен.

Объркването ѝ отстъпи на паника и Лейни показа телефона си на Макс.

— Какво означава това? — попита тя. — Къде е тя?

В недоумение Макс се обърна към Скай, която поклати глава.

— Нямам представа — отговори тя убедително.

Лейни набираше номера на Тиърни. Когато беше прехвърлена направо на гласовата поща, тя каза:

— Скъпа, къде си? Много съм притеснена, моля те, обади ми се веднага щом получиш това.

[1] Много вкусно. (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Разходка. (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Ревнива. (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Изповедалня. (итал.). — Б.пр. ↑

[5] Кръщение. (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Вече беше неделя сутрин и Лейни беше извън себе си от притеснение. Тиърни не се беше прибрала през нощта, нито пък се обади да каже къде се намира. Поне беше изпратила съобщение, но само да повтори: *Уверявам те, че съм добре. Моля, не се притеснявай.*

Но как можеше да не се тревожи, когато Лейни нямаше никаква представа къде е дъщеря ѝ или с кого е? И Макс не знаеше, а Скай също настояваше, че няма понятие какво става. Лейни не беше сигурна, дали да ѝ вярва, но освен да я заплаши с нещо драстично, ако не проговори, нямаше начин да получи информация от нея. Ако Тиърни не се върнеше до края на деня, и това щеше да се случи...

На долния етаж в апартамента на Макс Скай заяви побесняла:

— Единственото, което трябва да направиш, е да спреш приятелката ти да не идва тук и аз ще издам къде е сестра ти.

Макс беше в достатъчно лошо настроение вече, за да може да се овладее.

— Не ме заплашвай, майната ти — изръмжа той. — Само ми кажи къде е тя, по дяволите.

— Няма начин... — Тя отскочи назад, когато Макс тръгна към Скай, но той беше прекалено бърз и я сграбчи за китката. — Ако нещо се случи с нея — изръмжа той — ще те държа лично отговорна. Сега, къде, по дяволите, е тя?

Приемайки, че няма да спечели, Скай призна:

— Всъщност не знам къде е...

— Какво, по дяволите, бръщолевиш!

— Но мисля, че знам с кого е...

Той изчака.

Тя го погледна нервно, сигурна, че Тиърни не би искала да му каже, но ако тоя психар Грей, се беше появил тук и беше принудил приятелката ѝ да отиде с него...

— Скай, казвай! — заплашително я изгледа Макс.

— Добре, но всъщност не знам името му — призна тя. — Мисля, че е нещо подобно на Гай. Познаваш го обаче, защото той е женен за агентката на баща ти.

Макс застина. Изглеждаше така, сякаш го бяха ударили, боже, със сигурност не беше чул правилно...

— Каж ми, че не е вярно — помоли той с опасно тих глас.

Тя само го погледна.

— Исусе... — избухна той. — Този идиот е достатъчно възрастен, за да й бъде баща... По дяволите, ако татко някога разбере за това... Ала не можем да кажем на Лейни. Не можем да кажем на никого. Къде я е отвел?

Скай сви рамене.

— Нямам идея. Тя дори не сподели, че ще го види...

— Сигурно ти е казала...

— Заклевам се, че не е. Всичко, което знам, е, че той й изпрати есемес: *Познай къде съм.*

— И какво стана след това?

— Предположихме, че това означава, че е тук.

Отваряйки мобилния си телефон, той превъртя бързо номерата. Не му пукаше особено какви проблеми беше на път да предизвика. Сега единственото, което имаше значение, беше да издуха това нищожество от планетата, така че никога отново да не посегне на Тиърни.

— Привет, Макс Холингсуърт е — каза той на Надя, когато тя отговори. — Съжалявам, че те безпокоя, но нямам номера на Гай, а трябва да говоря нещо с него.

— Опасявам се, че не е тук — отвърна Надя, звучейки хремаво. — Той е в офиса...

— В неделя?

— Имаме много работа в момента.

— Добре, чудесно, ще му се обадя там. Благодаря... — Той затвори, намери номера на офиса и се свърза. Някакво момиче вдигна на третото позвъняване.

— Гай там ли е? — попита Макс. — Спешно е.

— Ами не съм сигурна — беше отговорът. — Мога ли да попитам кой се обажда?

— Макс Холингсуърт, синът на Том. Ще изчакам.

— Той там ли е? — прошепна напрегнато Скай.

— Това се опитвам да разбера.

— Съжалявам — каза момичето, като се върна на линията. — Мислех, че е тук, но изглежда, е излязъл за малко. Да му кажа ли да се обади...

— Всъщност виждала ли си го днес? — прекъсна я Том.

Объркано, момичето призна:

— Не лично, но...

— Добре, кога за последен път го видя?

— Предполагам, че трябва да е било в петък, точно преди да си тръгна. Мога ли да попитам...

— Не, не можеш. Съжалявам, но просто трябва да се свържа с него. Имаш ли номера на мобилния му?

— Да, но аз не би трябвало...

— Аз съм син на Том Холингсуърт — напомни ѝ той — можеш да го дадеш на мен.

Минути по-късно той се свърза с мобилния на Гай Уитакър. Телефонът звъня половин дузина пъти, преди гласът на Гай да се чуе по линията:

— Ако това е телемаркет...

— Макс Холингсуърт е — прекъсна го Макс. — Къде е сестра ми?

След известна пауза Уитакър продума колебливо:

— Защо, за бога, трябва да знам къде е сестра ти?

Макс погледна заплашително към Скай. Ако тя си измисляше това...

— Защото си ѝ изпращал съобщения, преследвал си я като...

— Я се стегни, Макс — овладя се Гай. — Нямам никаква представа...

— Ти си пълен боклук, Уитакър. Тук при мен е приятелката ѝ, която ми разказа всичко.

— И ти ѝ вярваш?

— В интерес на истината, да. Така че те питам отново, къде, по дяволите, е сестра ми? С теб ли е сега? Дай ми я.

— Не мога да направя това...

— Просто го направи!

— Казах ти, че не е тук.

— Къде е тук? В Италия ли си?

— Какво, по...

— Изпратил ли си й есемес да отгатне къде си?

— Какво? *Не!*

— Лъже! — извика Скай. — Видях го и знам, че е от него, защото прочетох и всички останали, които й изпращаше.

— Чу ли това? — попита Макс.

— Да, но тя е разбрала погрешно...

— Той е откачалка — извика Скай още по-силно. — Той се занимава с най-различни...

— Макс, престани вече — прекъсна го ядосано Гай. — Знаеш какви са момичетата на тази възраст, въобразяват си нещо и сестра ти...

— Тя е дете — кипеше Макс.

— Тя е на шестнайсет — напомни му Скай.

— В сравнение с него е дете — отвърна Макс. — И ако някога разбере, че си я докоснал дори и с пръст...

— Той я изчука — намеси се подивяла Скай. — Той беше първият й...

— Това не е вярно — отрече Гай.

На Макс му се зави свят.

— Да, вярно е — настояваше Скай. — Ти си й направил неща като в книгата и продължаваш да искаш отново да го правиш, но нея не я интересува... Затова сега не я оставяш на мира.

— Не мога да слушам повече лъжите й — озъби се Гай. — Изобщо не знам къде е сестра ти. Съжалявам, ако тя и приятелката й са ти наговорили един куп лъжи, но това не е мой проблем... — И линията прекъсна.

Макс строго изгледа Скай.

— Заклевам се, не съм й казвала да се забърка с него — задъхваше се тя. — И аз не съм...

— Млъкни, опитвам се да мисля.

— Прекрасно — промърмори тя.

След миг той се удари с ръка по главата и набра номера на Тиърни. За пореден път беше прехвърлен на гласовата поща, но не и преди да чуе двойното позвъняване.

— Тя е в Англия — заяви той. — Отишла е при тоя шибан несретник... — Той вече ровеше в чантата си, измъквайки паспорта и портфейла си.

— Какво правиш? — извика Скай.

Без да ѝ обръща внимание, Макс се втурна нагоре към Лейни.

— Знам къде е тя — каза той — или поне предполагам. Само не казвай все още на татко... Нека първо да я намеря...

И преди Лейни да успее да промълви и дума, той се втурна към колата си, потегли с пълна газ и изчезна с голяма скорост надолу по алеята.

Тиърни все още изобщо не беше заплакала, но безброй много пъти беше на косъм да избухне в сълзи. Най-лошото беше вчера, в неделя, когато се качи на влака за Пиза с Брет и Рики. Те ѝ помогнаха да вземе същия полет заедно с тях рано тази сутрин. Кацнаха на „Гетуик“, така че пътува до Лондон с тях, където те я оставиха да продължи на север.

Сега тя беше в друг влак, стиснала здраво мобилния си в едната ръка, а чантата — в скута си, докато се взираше през прозореца. Навън валеше, което изглеждаше странно след толкова слънце в Италия. Запита се какво ли прави майка ѝ сега и усети, че сърцето ѝ се свива, а още сълзи напиреха в очите ѝ. Мразеше да я тревожи така, затова продължаваше да изпраща есемеси, че всичко е наред. Скай също ѝ беше изпратила купища есемеси, но Тиърни не беше отговорила на нито един от тях. Беше бясна на приятелката си... Тя просто беше разказала на Макс за Гай, така че сега Макс ѝ изпращаше есемеси, че е на път и *ще се разправи с копелето*.

О, боже, какво щеше да направи?

Когато влакът навлезе в гарата, тя стана, проправи си път по пътеката между седалките и слезе на перона. Трябваше да вземе такси оттук, добре поне, че имаше достатъчно пари. Сърцето ѝ подскочи, когато се запита дали той не я чака отвън. Беше му писала, че ще дойде, но не можеше да си спомни дали му беше казала с кой влак.

Потисна риданието си, докато се сля с тълпата, излизаща от гарата, и се огледа, но не виждаше и следа от него. Дали беше в колата си, чакайки да я забележи?

Тя се спря, мислейки, че така ще му е по-лесно да я види, но само я блъскаха и бутяха настрана, удряха я с чадъри и я пръскаха по краката, шляпайки в локвите около нея. Тълпата намаля, а него все още го нямаше...

Нареждайки се на опашката за таксито, тя провери мобилния си телефон, когато получи сигнал за нов есемес.

Къде си? Какво, по дяволите, си разправяла на брат си?

Сърцето ѝ биеше силно от страх, пръстите ѝ така трепереха, че не можеше да натиска копчетата за отговор. В крайна сметка се отказа.

Двадесет минути по-късно таксито се готвеше да спре. Тя беше толкова напрегната, че дори не почувства как ноктите ѝ се впиват в дланите. Какво щеше да стори, ако той не беше там? Как щеше да оправи всичко, ако той не искаше да я чуе?

Чувстваше как ужасът я обзема. Не трябваше да идва, но как можеше да не дойде? Беше необходимо да направи нещо, но сега, когато вече беше тук, тя съжали, че не е с майка си.

Видя колата му и простена...

Когато той изскочи от таксито, тя се втурна право в ръцете му.

— Татко, татко — тя се задави, вкопчвайки се в него с всички сили. — О, татко, ти си тук.

— Разбира се, че съм тук — каза Том нежно. — Не получи ли съобщенията ми?

Тя не знаеше... Не мислеше, че е точно така, но може би беше в такова състояние, че не разбираше това, което четеше. Нямаше значение — важното беше, че той си беше у дома, където му беше мястото, и сега заедно щяха да оправят всичко между него и мама. Но все пак не можеше да му каже за Гай. Засега трябваше да се опита да не обръща внимание на този проблем...

Държейки я, той отиде да плати на шофьора и след като взе чантата ѝ от задната седалка, я поведе към кухнята.

Том отново я прегърна.

— И така, за какво е всичко това? — попита той тихо.

— Моля те, не си отивай — изхлипа тя нещастно. — Моля те, остани с нас. Мама все още те обича... И ние също... Нищо никога няма да бъде наред без теб.

Том започна да я успокоява:

— Поеми си въздух сега.

— О, боже мой, ти се връщаш при нея — извика тя, забелязвайки чантите му на пода. — Татко, недей, моля те, моля те... Ние наистина те обичаме. Знам, че трябва да мислиш за Джулия и че майка ѝ не е добре, но няма да е честно, ако те отнемат. Просто ти си и наш баща...

Той сграбчи лицето ѝ в ръцете си.

— Тя не ме отнема от теб. Никой не би могъл да направи това.

— Тогава защо си...

— Ще ме оставиш ли да кажа една дума?

Тиърни колебливо кимна, хълцайки от плач.

Том внимателно я наблюдаваше.

— Преди да продължим по-нататък — рече той — обясни ми мама знае ли, че си тук?

Тя поклати глава.

— Изпратих ѝ много есемеси, че съм добре, но не исках да ѝ кажа, в случай че се опита да ме спре.

Той я погледна с обич и отчаяние.

— Трябва да ѝ съобщим, че си добре — заяви той. — След това, скъпа, ще седнем да си поговорим за всичко, което се случва... — Той млъкна, когато тя изведнъж отново се разрида, по-силно отпреди. Тресеше се цялата, той едва можеше да я удържи...

— Тиърни, какво става? — попита Том разтревожено. — Има още нещо, нали? Кажи ми какво.

— Не мога — изхлипа тя. — Искам да кажа, няма нищо...

— Мисля, че не е така.

Тиърни се извърна, опитвайки се да изтрие с пръсти сълзите си.

— Хайде да се обадим на мама — преглътна тя, посегна към телефона и му го подаде.

Докато набираше, очите му се връщаха към нея, търсейки какво криеше.

— Моля те, бъди мил с нея — помоли Тиърни, когато чу сигнала.

В същия момент и нейният телефон извънтя и когато видя, че е Макс, застина... Не можеше да му отговори в присъствието на баща

си, но трябваше да знае какво се случва, така че излезе в коридора и вдигна телефона.

— Ти ли си?

— Да, аз съм — прошепна тя. — Къде си ти?

— Идвам да те прибера. Не получи ли моите есемеси?

— Да, но аз съм добре, честно. Не е нужно да идваш.

— Трябва, ако това копеле...

— Аз съм си у дома, Макс, с татко.

Настъпи миг зашеметено мълчание.

— С татко?

— Да, трябваше да видя татко, затова дойдох.

— Тогава защо, по дяволите, не каза на някого?

— Защото щяхте да ме спрете.

— Исусе... Аз току-що слизам от самолета...

— Не трябваше да идваш.

— Напротив, щом се виждаш с оня задник.

— Няма, обещавам. — Тя започна да плаче.

— Какво ти е направил? Искам да знам дали нещо от това, което ми каза Скай, е вярно.

Тя се опита да обясни, че не е, но не можеше да говори.

— Така е, нали? — изръмжа Макс.

— Недей — проплака тя. — Не исках... Това не е...

— Този шибаняк ще си плати за това! — озъби се той и преди тя да успее да протестира, линията прекъсна...

Макс си спомни кода за вратата на офиса на Надя в Южен Кенсингтън, набра го и беше на път да хукне нагоре по стълбите, за да удуши Гай Уитакър, когато мобилният му иззвъня.

Виждайки, че е Тиърни, той бързо кликна да отговори.

— И сега какво? — попита той рязко.

— Какво ще правиш? — попита тя неуверено.

— Какъв шибан въпрос! Ще взема мерки тази смърдяща отрепка никога вече да не се приближи до теб, това ще направя.

— Макс, слушай, аз не искам никой да знае...

— Без майтап?

— Ако татко някога разбере...

— Съгласен съм за това, добре. Сега, ако ми позволиш...

— Той има снимки... Искам да кажа, на мен.

Макс се закова на място.

— Кажи ми, че не съм разбрал правилно — предупреди той.

Не последва отговор.

— Исусе Христе, Тиърни, какво си мислеше? — извика той и заблъска по стената. — Как може да позволиш на когото и да било, най-вече на тоя кретен...

— Не ми се карай. Добре, оплесках я. Но и ти също си я оплесквал много пъти...

— Не и по този начин. Добре де, може би по-лошо от това. Всъщност може би не. — Той се опитваше да мисли.

— Как, по дяволите, бих могъл да взема тези снимки?

— Не знам, но трябва да го направиш.

— Така е, мамка му...

— Макс?

— Какво?

— Няма да ги гледаш, нали?

Ако не беше толкова бесен, щеше да се разсмее.

— Добре, значи, когато ги изтривам или каквото и да е друго, ще трябва да му повярвам, че са твоите, защото не мога да ги видя. Тиърни, как да стане това!

— Но Макс, те са, такава, нали знаеш...

— Да, картинката ми е ясна, буквално.

— Не говори така!

— Какво ти става? Не схващаш ли, че си мечтата на педофила?

— Аз съм на шестнайсет...

— Току-що. Направи ли нещо с него преди рождения си ден? Ако е така, това копеле ще отиде в затвора.

— Млъкни. Не искам никой да знае и във всеки случай не сме правили нищо преди това.

— Това е единствената добра новина, която ми казваш днес, освен че си с татко. Къде е той сега?

— На телефона с мама.

Макс остави това за друг път и бързо попита:

— Нещо друго, което трябва да си признаеш?

— Не, това е всичко... — отговори с нещастен глас тя. — Но Макс?

— Какво?

— Ако ги получиш, няма да ги гледаш дълго, нали?

— Честно казано, повдига ми се само при мисълта за тях...

— О, боже мой, трябва да свършвам, татко идва.

Тъй като линията прекъсна, Макс прибра телефона и изкачи стълбите, вземайки по три стъпала наведнъж. На рецепцията той се изправи пред заключена врата, но знаеше и този код и бързо влезе вътре.

Тъй като беше време за обяд, мястото беше пусто, но той нямаше да си тръгне, преди да провери офиса на Уитакър за всеки случай.

— Макс? — зачуди се Надя, излизайки от кабинета си. — Какво правиш тук? Наред ли е всичко?

Макс се канеше да отговори, когато съзря Уитакър бързо да затваря вратата на офиса си.

— Ей ти! — изрева той, втурвайки се след него. — Искам да разменя една шибана дума с теб.

— Макс! — извика шокирана Надя.

Без да ѝ обръща внимание, Макс блъсна вратата и намери Уитакър прав зад бюрото си, вдигнал ръце във въздуха.

— Аз ти казах по телефона...

— Искам снимките — озъби се Макс.

Пребледнял Уитакър едва продума:

— Не знам за какво говориш.

— Отлично знаеш...

Зад него Надя попита с учудване:

— Макс, за бога, какво става?

— Питай него — изръмжа той и посочи Уитакър. — Нека ти каже какво е правил на сестра ми.

Лицето на Надя посивя, когато погледна съпруга си.

— Той греши — настоя Гай.

— Снимките! — повтори Макс.

— Какви снимки? — извика Надя. — Гай, за какво говори той?

— Той е луд — изсумтя съпругът ѝ, отстъпвайки, когато Макс заобиколи бюрото.

— Така ли? — настръхна Макс и удари Уитакър силно с юмрук в челюстта.

Надя ахна, сетне извика: „Не!“, когато Уитакър събори с удар Макс на бюрото, помитайки купчина ръкописи на пода.

Сграбчвайки Макс, когато той скочи готов да продължи боя, тя изстена:

— Това е достатъчно! Овладейте се.

Макс и Уитакър се спогледаха злобно.

— Това не решава нищо — повиши глас Надя. — Сега, моля да ми кажете за какво, по дяволите, става дума?

Макс изтри с ръкав кръвта от носа си.

— Ти ли ще й кажеш, или аз да го направя?

— За бога — измърмори Уитакър, разтривайки челюстта си — няма какво да кажа. Тя ми правеше сексуални намеци, нали...

Макс скочи отново към него, но Надя го дръпна назад.

— Ти спомена сестра си... — продума тя неуверено.

— Така е — потвърди Макс, все още презрително поглеждайки към Уитакър. — Оказа се, че това копеле я е развърщавал.

— Той не е на себе си — извика Гай.

— Той има снимки — настоя Макс. — Тоя задник е снимал...

— Гай, кажи ми, че това не е вярно — предупреди Надя с леден глас. — Закълни се, че никога не си докосвал с пръст дъщерята на Том Холингсуърт.

— Току-що го чу да казва, че тя му правела намеци — намеси се Макс — но не е било точно така. Той се е правел на идиота от оная книга, дето всички я четат. Карал я да прави такива неща...

— Какво, по дяволите, ти е разправяла тя? — изпищя Уитакър. — Няма начин да съм я накарал да стори нещо, което не е искала. Тя беше съгласна на всяка стъпка. Беше готова на всичко...

— Гай! За бога — извика Надя с провиснало от ужас лице. — Тиърни Холингсуърт е още малко момиче...

— Тя стана на шестнайсет, преди изобщо да я докосна, и ако казва нещо друго...

— Не казва — грубо го прекъсна Макс — за твое щастие... Защото кълна се в бога, ако тя беше непълнолетна...

— Ако беше така, лично аз щях да го предам на полицията — яростно извика Надя. Тя се обърна към Гай: — Ами снимките? Ти наистина ли...

— Той ще лъже — изръмжа Макс, когато Уитакър започна да протестира. — Трябва да видим в телефона му и в компютъра му.

— Само през трупа ми.

Надя вече дърпаше лаптопа към себе си.

— Ти се шегуваш — извика Уитакър.

Очите ѝ решително блестяха, докато отваряше файловете.

Той погледна към вратата, но долавяйки, че може да направи опит да избяга, Макс я препречи.

— О, боже мой... — простена Надя, когато намери снимките на Тиърни, или поне на едно голо младо момиче, вързано и със запушена уста, всяка поза, заснета от различен, много откровен ъгъл. Едва задържайки се на нозете си, тя попита: — Това тя ли е? Тя е, нали?

— Ти ми кажи — отвърна остроумно Уитакър.

Надя се обърна към Макс и прошепна задавено:

— Тя не би искала ти да ги видиш.

— Абсолютно — отвърна той. — Можеш ли да познаеш дали е тя?

Надя поклати глава.

— Не съм, но фактът, че това се случва... — Очите ѝ се върнаха на Уитакър. — Не знам кое ми е по-тежко — просъска тя — че си направил това с дъщерята на един приятел или че съзнателно постави целия ми бизнес в опасност.

Уитакър подхвърли небрежно:

— Приемаш го твърде сериозно...

— Не говори повече — извика тя. — Ще изтрием всяка снимка...

— Трябва да знаем дали ги е изпращал на някого — припомни ѝ Макс.

— Изпращал ли си ги? — притисна го тя.

— Остави ме на мира — презрително отвърна Уитакър.

— Знаеш ли как да провериш, Макс? — попита Надя.

Той поклати глава.

— Пратих на нея — каза Уитакър. — Тя искаше да ги види, кефеше им се...

— Достатъчно — извика Надя, когато Макс изглеждаше готов да му се нахвърли. — Аз ще се оправям с него сега, Макс. Но преди да си тръгнеш, искам да попитам, баща ти знае ли нещо за това?

Той поклати глава.

— Не и от мен, а Тиърни е ужасена да не се разбере, за твой късмет, Уитакър, жалка отрепка! Защото ако той знаеше, щеше да си на два метра под шибаната земя.

Когато Макс излезе, Надя погледна мъжа си с отвращение.

— За твой късмет — уведоми го тя — всъщност за мой, след предателството на първия ми съпруг нищо вече не може да ме засегне така отново. Кое то не означава, че това не ме нарани. Така е, но поне знам, че ще го преживея. Сега искам да разчистиш бюрото си, след това иди вкъщи и си събери нещата оттам. И се махай до края на деня.

— Надя, за бога...

— Не искам да чуя нищо от теб! Вземи собствените си клиенти, ако искаш, но не се заблуждавай: вече не си част от тази агенция, нито от живота ми!

И без да е съвсем сигурна какво щеше да прави по-нататък или дали това няма да се окаже много по-силен удар за нея, отколкото в момента, тя излезе от стаята...

Лейни беше в Туоро и вървеше към църквата. Бяха изминали почти двадесет и четири часа, откакто Том ѝ се беше обадил, за да я уведоми, че Тиърни е в безопасност. Облекчението беше поразително, както и изненадата, но оставаше въпросът, къде, по дяволите, се беше втурнал Макс? Всъщност тя знаеше, че той е в Англия, така ѝ обясни той, когато му се обади. Ала къде в Англия и с кого — нямаше представа. Беше ѝ казал само: „Всичко е наред, Тиърни е с татко, а аз ще се върна по някое време през следващите дни с Кристи“.

Очевидно имаше нещо повече в тази история, което Макс или Тиърни премълчаваха, а и колебливото поведение на Скай след това фактически потвърждаваше, че крият нещо. В действителност след изчезването на Тиърни Скай прекарваше по-голямата част от времето си в съседна вила, където беше отседнало друго английско семейство с тийнейджъри. От време на време тя отскачаше обратно за някои дрехи или от каквото друго имаше нужда и винаги толкова бързаше, че нямаше време да поговорят.

Ако останалата част от вчерашния разговор с Том не я беше разтревожила толкова, Лейни можеше да отдели повече време за мистерията около Тиърни. Но сега в съзнанието ѝ беше такъв смут, че едва успяваше да мисли... Реакцията ѝ на казаното от Том беше толкова враждебна, че той беше принуден в края на краищата да затвори.

— Кърстен иска да се запознае с теб — беше ѝ предал той.

Точно така. Като че ли това е нещо, което може да я зарадва или може би той си мислеше, че Кърстен ѝ оказва някаква любезност.

— Е, много мило от нейна страна — отвърна тя язвително. — Трябва ли да се присъединим към клуба на дамите ти, или има предвид нещо не толкова официално?

— Лейни — смъмри я той, а в гласа му се промъкна острота. — Тя се опитва да ти протегне ръка...

При това дъхът ѝ спря от възмущение.

— Нямам нужда от протегнатата ѝ ръка, благодаря ви много — кипна тя. — В действителност, ако тя си мисли и за миг, че искам да седя там да я слушам да изрежда колко много те обича и колко прекрасен си бил през това време и как не може да се откаже от теб сега, тя не е с ума си. Просто ѝ кажи от мое име да си те вземе. Неин си, защото лично аз не си падам по лъжливи, измамни копелета, които заблуждават своите семейства...

Тогава той затвори и макар да знаеше, че трябва да му се обади по-късно, може би дори да се извини, тя просто не можеше да се застави да го направи.

Влизайки в сенчестия интериор на „Санта Мария Мадалена“, Лейни усети хладния въздух като балсам върху кожата си. Мястото беше толкова тихо и спокойно, че сърцето и душата ѝ се отпуснаха... Присядайки на една скамейка, тя се наведе напред и опря глава на ръцете си. Не беше съвсем сигурна защо е дошла, каква утеха би ѝ донесло това, но след като Зав и Алфи преди малко привършиха закуската си в кафенето и тръгнаха да изучават селото, тя усети, че я обзема ужасна самота...

Изглежда, не успяваше да се отърси от скръбното чувство, че никога не е била желана нито от майка си, нито от истинския си баща, а сега и от съпруга си. Единственият, който някога наистина го е било грижа, беше Питър, а мисълта за него предизвика такива едри, горчиви сълзи на очите ѝ, че тя се принуди да напусне кафенето, преди някой да забележи.

Когато се обърна към изповедалнята, тя си мислеше, че това е мястото, където Мелвина се е опитала да принуди дъщеря си да поиска прошка за грях, който не е извършила.

В такава тишина беше трудно да си представи суматохата, която е настъпила, шока на свещеника, истерията на Алесандра, лудостта на Мелвина, защото тя със сигурност е била луда, за да направи това. И все пак нещо от това сякаш ехтеше отвъд тишината...

Отивайки до изповедалнята, тя докосна с ръка богато украсеното тъмно дърво, като че ли допирът можеше тихо да отключи тайните му. Чудеше се дали наистина свещеникът по онова време беше изнасилил майка ѝ заедно с друг мъж. Марко беше научил, че свещеникът е напуснал селото само седмици след престъплението. Може би когато новината за бременността на Алесандра е достигнала до него? Дали някога е молил бог да му прости непростимия грях? Дали няколко молитви бяха достатъчни да изтрият петното на такъв неописуем срам? Дали тези мъже някога наистина са страдали заради това, което бяха направили?

Въпреки че беше възможно да се проследи свещеникът, Лейни нямаше никакво желание да узнае нещо за него или за съучастника му. Единственото, което искаше, беше да почувства връзка с майка си, по някакъв начин да я уведоми, че разбира защо ѝ е било толкова трудно да гледа Лейни и да не си спомня.

Чувайки Зав и Алфи отвън, тя избърса очите си и се обърна към отворените врати. Каквото и да я чака в бъдеще, никога не би могло да бъде толкова лошо, колкото е било за Алесандра, когато Мелвина е заключила портата за нея през онази нощ. Щом майка ѝ е могла да оцелее, за бога, със сигурност и тя можеше да оцелее пред това, което я очакваше...

Излизайки навън, тя махна с ръка на Зав и Алфи и включи телефона си. Имаше един есемес от Макс.

Пристигам утре.

Преглъщайки разочарованието си, че нямаше да си дойде днес, тя набра номера на Тиърни, за да разбере какво планира да прави тя. Надяваше се дъщеря ѝ да се върне, защото сега чувстваше толкова дълбока и силна нужда от нея, каквато изпитваше към майка си.

Включвайки се в гласовата поща на Тиърни, тя каза:

— Обади ми се, когато получиш това, защото, ако няма да се връщаш в Италия, ще трябва да уредя изпращането на Скай у дома.

— Можем ли да се върнем и да отидем на басейна сега? — попита Зав, като умишлено се блъсна в нея и го превърна в прегръдка.

Лейни приглади косата му и се засмя:

— Разбира се. Само ще вземем нещо за обяд...

— От „Спийди Бене“ — извика Алфи, размивайки Зав, и с разперени като самолетни крила ръце те потеглиха обратно през селото.

Лейни пресече площада до църквата и отговори на мобилния си телефон, който иззвъня.

— Здравей, Марко — каза тя, радостна да го чуе — как е в Рим?

— Хаотично — отвърна той — но аз винаги обичам да идвам тук. Чудех се как си днес. Адриана каза, че минала през вилата порано, но не сте били там.

— Аз съм в селото — обясни му Лейни. — Трябва ли да се обадя на Адриана? Дали е нещо спешно, знаеш ли?

— Не каза, но мисля, че иска да се увери, че не си твърде самотна след това, което научихме за майка ти в събота.

Трогната, но с чувство за неудобство, че се е превърнала в отговорност, Лейни отрони тихо:

— Тя не трябва да се тревожи, ще се справя...

— Но тя обича да се тревожи. А освен това сме решили, че сте част от нашето семейство, така че е наша работа да се тревожим.

Лейни се трогна от добротата му.

— Тогава приемам това като голяма чест, благодаря — каза тя. — Ще ѝ се обадя веднага щом приключа с теб. Реши ли вече кога ще се върнеш?

— Всъщност щях да дойда утре, но тази сутрин, когато се обадох на жена ми, се разбрахме да поговорим, така че тя пристига тук довечера. Може би в сряда, когато се върна в Туоро, тя ще дойде с мен. Ако това стане, бих искал да се запознаете.

Разстроена от ехото на думите на Том и нелепото чувство, че се задушават от факта, че дори няма изглед нейният собствен брак да бъде заздравен, тя рече с глух глас:

— Би било чудесно. Ще го очаквам с нетърпение.

След като затвори, тя бързо позвъни на Адриана да я увери, че е добре, след това взе храните, които ѝ трябваха, и поведе момчетата обратно към колата. Жегата вече беше непоносима; пот се стичаше по гърба ѝ, а косата полепваше по врата ѝ. Мисълта да скочи в басейна напълно облечена веднага щом се върне, я привличаше неустойимо, докато не си спомни, че двамата с Том бяха правили точно това през ваканциите.

Докато прибираше покупките в кухнята, а Зав и Алфи се втурнаха надолу към басейна, тя усети ужасна тежест в сърцето си. Добре че трябваше да се грижи за тях, защото иначе щеше да е още по-объркана — макар че точно сега плачеше толкова абсурдно силно, че беше трудно да си го представи. Сълзите капеха по ръцете ѝ и по плодовете, а болезнени ридания разтърсваха тялото ѝ.

— Мамо — прошепна тя хрипливо — искам да ми кажеш какво да правя.

— На кого говориш? — попита Зав, като се появи на прага.

Лейни опита бързо да се съвземе.

— На никого. Аз просто... Това не е...

— Ти плачеш — укори я Зав и устата му започна да трепери. — Моля те, не плачи, мамо. — И като се спусна към нея, той прилепи мокрото си тяло до нейното.

— Всичко е наред, добре съм — увери го тя и посегна покрай него за звънящия телефон. Виждайки, че е Тиърни, тя изхлипа отново. Сякаш майка ѝ изпращаше децата ѝ като напомняне, че не е сама.

— Здравей, скъпа — каза тя в слушалката.

— Здравей, мамо — бодро отвърна Тиърни. — Можеш ли да отвориш портите, моля?

Лейни примигна, сигурна, че сънува.

— Ама тук ли си? — попита тя предпазливо.

— Да бе, така че би ли отворила, моля?

— Мислех, че Макс каза... — Осъзна, че Тиърни беше затворила, остави телефона и целуна Зав по челото. — Сестра ти е тук — рече му тя. *Благодаря ти, мамо, прошепна тя в сърцето си, благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти, че я върна.* Знаеше, че е глупаво, но го чувстваше така.

След като отвори портите, двамата със Зав отидоха на терасата, за да видят пристигащото такси. Дали Тиърни идваше чак от Пиза с

него? Сигурно, и без съмнение очакваше майка ѝ да плати, когато пристигне. Лейни би била щастлива, защото никоя цена не беше твърде висока да си върне дъщерята.

Точно щеше да влезе вътре за чантата си, когато Зав изведнъж извика:

— Татко! — и полетя през моравата, а Лейни гледаше като замаяна как Том разтвори ръце да го хване.

Беше ли наистина тук? *Моля, нека не е сън.*

Очите му срещнаха нейните и тя усети, че започна да се олюлява.

Защо беше дошъл? Какво беше това?

Нямаше представа, нито дъх, за да попита. Можеше само да наблюдава как той тръгна към нея, без да откъсва очи от нейните, докато най-накрая я хвана за ръката и я притегли в прегръдките си...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Добре ли си сега? — попита нежно Том.

Лейни се опита да кимне, но въпреки че сълзите ѝ най-сетне спряха, тя, изглежда, все още хлипаше.

— Заповядай, мамо — каза Тиърни, донасяйки ѝ чаша вино. — Искаш ли една чаша, татко?

— Благодаря ти — отвърна той.

Ръката му все още беше около кръста на Лейни, но когато тя вдигна глава от рамото му, той я отдръпна. Би искала да не я пуска, а да продължава да стои до него завинаги, но все още нямаше представа защо беше дошъл... И след първоначалния шок сега тя започна да осъзнава, че любезността му много вероятно беше опит да омекоти следващите удари.

— Съжалявам — каза Лейни, изтривайки очите си. — Не знам какво ми стана. Аз просто... Сега съм добре...

— Не, не си — прекъсна я Тиърни.

Лейни примигна.

— Къде е Макс? — попита Зав, носейки плато със студени мезета.

— Сложи го там — нареди Тиърни, сочейки към купата с домати, които беше донесла. — Макс няма да се върне до утре, което ми напомня да попитам къде е Скай?

Лейни поклати глава.

— Не съм я виждала днес, но предполагам, че е долу в другата вила.

— Коя друга вила?

— Зав ще ти обясни — отговори Лейни, гледайки тревожно Том, който отиде на края на терасата да разгледа пейзажа. Тя не знаеше какво да му каже, все още не можеше съвсем да повярва, че е тук. Чувстваше, че още е неспокойна...

Той се обърна и я погледна и когато очите им се срещнаха, сякаш децата, вилата и езерото започнаха постепенно да изчезват. Бяха само

те двамата, тяхната история и любовта, която тя чувстваше, преплетена с болката от загубата му.

— Не плачи отново, мамо — помоли Зав, когато тя изпусна скрито ридание.

— Няма — обеща тя, въпреки че едва сдържаше сълзите си. Очите ѝ все още бяха вперени в Том, сякаш неговата енергия и сила я подкрепяха физически да се държи. Какво си мислеше той? Защо не казваше нищо?

— Така, това е обядът за вас двамата — обяви Тиърни, поставяйки на масата солена фокача, заедно с начената бутилка бяло вино в контейнер за лед. — Ние ще обядваме долу до басейна.

Откъсвайки очи от Том, Лейни гледаше как Тиърни натовари Зав с кошница за пикник, преди да вземе бутилка кока-кола и три пластмасови чаши. Тя беше толкова организирана и решителна, че Лейни осъзна, че сигурно е планирала всичко това, преди да дойде тук.

— Ще ви оставим да поговорите сега — уведоми ги Тиърни, като поведе Зав към моравата. — И още нещо, татко...

Том повдигна вежди.

— Кажи ѝ всичко, нали? И когато казвам всичко, имам предвид *всичко*. Хайде сега, Зав, наясно съм, че умираш от глад.

— Откъде знаеш?

— Кога ли не си бил гладен...

Докато те се тътреха през тревата, Лейни усети, че я залива много силно чувство и отчаяно ѝ се искаше да ги прегърне. Те бяха техните деца... И ако сега Том не беше завладян от същите чувства, то той вече не беше мъжът, за когото се беше омъжила.

Виждайки, че Том наистина изглежда трогнат, тя се усмихна неуверено и погледна към масата, където ги очакваше импровизираният обяд. Нямаше апетит, но щом бяха долетели с полета рано сутринта, той със сигурност щеше да е гладен.

— Дойдох, защото... Ами защото не можем да продължаваме така... — започна той с тон, който беше и уморен, и тъжен.

Лейни затвори очи и всички надежди, които не беше посмяла да формулира, започнаха да избледняват.

— Не, не можем — съгласи се тя — но аз не искам да се срещам с нея. Не мога да се ангажирам с това, което се случва с нея, когато

изпитвам такива чувства към теб. Съжалявам, просто не мога. — В гласа ѝ нямаше гняв или горчивина, само решимост.

Той се приближи до нея, повдигна лицето ѝ и я загледа изпитателно в очите.

— Има много неща за обясняване — рече той — защото ги разбираш неправилно.

Очите ѝ предизвикателно срещнаха неговите.

— Значи, искаш да заявиш, че нямаш шестнайсетгодишна дъщеря от жена...

— Не, не казвам това, защото Джулия съществува. Ала това, което трябва да знаеш и което трябваше да обясня много по-ясно от самото начало, е, че изобщо не ми беше известен фактът, че с Кърстен имаме дъщеря, докато тя не се свърза с мен *преди два месеца*, за да ми каже.

Лейни усети внезапно прималняване. *Преди два месеца?* Той не е знаел дотогава, че той е бащата, който пресата копнееше да идентифицира?

— Престани да се съмняваш в мен — помоли я Том, сякаш четеше мислите ѝ. — Поне веднъж в живота си се опитай да приемеш това, което ти казвам...

— Но ти би трябвало да знаеш — възмути се Лейни. — Цял свят беше наясно, че Кърстен Бонер е бременна, а щом си спал с нея...

— Аз не бях единственият — въздъхна Том. — Сигурно си спомняш какви широки спекулации бяха? Не искам да говоря лошо за нея по този начин, но тя имаше много почитатели, поради липса на друга дума, и да, аз бях един от тях. Всъщност ние бяхме доста близки, поне аз мислех така, но след това срещнах теб...

— Не се ли опита поне да разбереш дали не си ти бащата? — прекъсна го Лейни.

— В интерес на истината така и сторих, но тя каза, че не съм...

— И след това изобщо не си я виждал повече?

— Допреди два месеца, когато се обади да поиска помощта ми.

Лейни го изгледа втренчено. Щеше ѝ се да повярва, че е така, наистина го желаше, но ѝ беше трудно.

— Тогава защо ми го казваш едва сега? — предизвика го тя. — Защо ме остави да си мисля, че сте имали връзка през целия ни семеен живот, ако това не е вярно?

Той я погледна безпомощно.

— За да бъда честен, в началото и аз се оплетох... Мислех, че съм ти казал, че самият аз току-що съм го разбрал, а ти просто отказваш да ми повярваш.

— Не си ми го и споменал дори...

— Сега осъзнавам това и съжалявам. Съжалявам много повече, отколкото си мислиш... Единственото ми извинение е, че бях толкова потресен от всичко, така объркан какво трябва да направя, как да бъда баща на дете, което дори не познавам, в такъв труден момент от живота му... — Той въздъхна тежко. — Съгласен съм, че се справих много зле. По-лошо — нараних те по такъв начин, че вероятно никога няма да си го простя.

Лейни не беше съвсем сигурна какво иска да отговори. Тя вдигна чашата си и отпи глътка вино. Ако той беше честен, а бог знаеше, че тя искаше да му повярва, значи не е имал връзка, а ако е било така...

— Щом Кърстен е спала и с други мъже тогава — рече тя — и дори ти е казала, че не си ти бащата, тогава защо ѝ вярваш сега?

— Защото аз настоявах за тестове и когато резултатите бяха готови... Е, те доказаха, че Джулия е моя дъщеря...

Лейни го гледаше невярващо.

— Значи, си преживял всичко това, без дори да зная — обвини го тя. — Аз съм ти жена, трябваше да ми споделиш...

— Така исках да направя, но ако се оказеше, че Джулия не е моя... — Той изведнъж престана да спори. — Предполагам, че въпреки всичко не бих обърнал гръб на Кърстен — призна той — не и когато единственото ѝ семейство е една сестра в Шотландия с три собствени деца и далечен братовчед някъде, с когото никога не е контактувала. Но ако Джулия не беше моя, нещата щяха да изглеждат по друг начин. Ние, аз и ти, можехме да им помогнем заедно. Или поне така си казвах. Както и да е, тя се оказа моя дъщеря и след като се убедих в това, Кърстен ме накара да обеща да бъда до Джулия, докато тя премине през химиотерапията. Разбира се, аз се съгласих, как можех да не го направя, но въпреки че се опитвах, все не успявах да намеря подходящото време да ти го кажа. Знаем колко страхливо звучи и си го признавам, ала през това време просто не знаех къде ми е главата. Опитвах се да преодоля шока от всичко това, а същевременно и кошмара с последния сценарий... Както и да е, накрая Кърстен ти

изпратила есемес... — Той притисна с пръсти слепоочията си. — Беше се уморила да чака и искаше да ме подтикне към действие. — Том си пое дъх. — Не знам дали е от лекарствата — продължи той — или жената, която познавах, наистина се е променила, но гневът в нея, или който беше в нея, преди да започне лечението... Ракът рецидивира за втори път и тя е ужасена, че няма да го преодолее. Предполагам, че страхът я прави толкова трудно възприемчива и я кара да казва или да прави неща, които нямат особен смисъл. Не е чак толкова зле в момента, но след като беше изпратила есемеса, тя ме закле да не ти казвам, че има рак. Опитах се да я накарам да разбере, че не бих могъл да го скрия от теб, но тя заплаши, че иначе ще ти каже, че съм знаел през цялото време за Джулия и че съм ти изневерявал от години. — С тъжна ирония в очите той отрони: — Изглежда, не ти е трябвала помощ да го повярваш...

Лейни преглътна сухо, усещайки вината в сърцето си.

— Защо не е искала да знам, че има рак? — попита тя.

— Защото тя не иска никой да знае. Набила си е в главата, че пресата ще се спусне върху нея и ще започне отново да се опитва да разбере кой е бащата на Джулия и предполагам, че не греша, защото вероятно би било така. Сега не е подходящото време всичко това да започне да излиза наяве.

— Но тя със сигурност не мисли, че аз бих им казала?

Той поклати глава.

— Честно казано, не знам какво си мисли в следващата минута, знам само, че не можеш да го крия от теб, така че ти казах и... Е, знаем какво стана, но аз се обвинявам изцяло, че не се справих по-добре.

Въпреки че със сигурност би могъл да го направи, Лейни се трогна повече от сътресенията, с които се беше борил сам, отколкото от грешките, които беше сторил...

— Щом ракът е вторичен — каза тя — защо не се е свързала с теб първия път?

— Не знам, просто не е, но честно казано, точно сега, днес, тя не е главният проблем, нали? Ние трябва да помислим за нас и за начина, по който започнахме да се съсипваме заради това, а мисля и се надявам, че това е последното нещо, което някой от нас иска.

Зарадвана от тези думи, тя прошепна:

— Разбира се.

— Беше ми тежко, че ти беше готова да повярваш, че съм ти изневерил. Доколкото съм наясно, никога не съм правил нищо, за да те накарам да се съмняваш в мен, и все пак веднага щом това се случи... Добре, трябваше да бъда по-ясен, но липсата на доверие, готовността ти да повярваш най-лошото за мен...

— Съжалявам — прекъсна го тя. — Сега разбирам колко ужасно е било за теб, а аз мислех само за себе си. Трябваше да те изслушам...

— Не се опитвам да те накарам да се обвиняваш. Просто се мъча да намерим начин да се справим с това.

Очите ѝ го гледаха окаяно, докато се опитваше да измисли точните думи и начин да премахне подозренията и параноята си.

— Знам, че винаги си вярвала — продължи той — че напуснах Ема и Макс заради баща ти, а не заради чувствата ми към теб, но причината да ги напусна, Лейни, беше, за да бъда с теб. Казвах ти го толкова много пъти през годините, но изглежда, ти никога не го чуваше. Сякаш не искаш да го чуеш или не можеш да приемеш, че някой действително те обича, когато ти си в центъра на нашия свят. Никой от нас — аз, децата, баща ти, Макс, дори Стейси — нямаше да бъдем това, което сме, без теб. Ти си най-важната част от живота ни, даваш ни толкова много, така щедро ни подкрепяш. Искане ми се само да правиш същото и за себе си.

Лейни отклони поглед, докато се опитваше да възприеме думите му. Не че не ги беше чувала и преди, бог знаеше, че той опитваше много пъти да поговори откровенно за липсата ѝ на самочувствие, но този път тя го чу и го разбра... Осъзна колко вреда бе причинила на себе си и на него, най-накрая попадна в целта...

— Знам, че проблемите ти произтичат от отношенията с майка ти — продължи Том. — Точно начинът, по който тя се държеше с теб понякога, бе достатъчен да накара сам бог да се почувства неуверен... Ала нямах представа, че те е довело дотам, че да повярваш, че съм способен да те мамя...

Лейни опита да подреди мислите си, да се защити, но не успя.

— Нямам никакви тайни — призна Том. — Никога досега не съм крил нищо от теб и повярвай ми, нямам намерение да правя същата грешка отново.

В очите ѝ блестяха сълзи, когато го погледна.

— Тези последни седмици бяха ад — рече той. — Липсваше ми, а имах такава нужда от теб.

— Сега съм тук — прошепна тя. — И ако Кърстен е готова да се запознае с мен...

Том докосна с ръка лицето ѝ.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Тя има нужда от нас. Единствено ти ли се грижиш за нея? Не спомена ли, че има сестра?

— Медицинска сестра живее в къщата ѝ, а Роза — сестра ѝ — идва, когато може. Предимно обаче Роза взима Джулия у тях.

Съчувствайки дълбоко на момичето, Лейни попита:

— Как се справя Джулия?

Той обърна глава настрана.

— Това е може би най-трудното... Тя не е... Е, тя не е като другите момичета на нейната възраст.

— Как така?

— Ще видиш, когато се запознаете...

— Предполагам, че важното е как тя се отнася с теб.

Том се усмихна, като продължи да се взира в далечината.

— Да, добре — отвърна той, сякаш малко несвързано. — Тя е сладко момиче...

— О, Том — промълви тя, обвивайки ръце около него. — Аз бях толкова несправедлива...

— Не, аз бях — настоя той, притискайки я плътно до себе си. — Това, което ни накарах да преживеем... Дори не бях тук до теб, докато се опитваше да разбереш нещо за семейството си. Знам колко много означава това за теб...

— Всъщност вече по-малко, отколкото очаквах — добави нежно Лейни. — А както и да го погледнем, нуждите на Кърстен и Джулия винаги са били по-големи.

Обхванал с ръце лицето ѝ, той я гледаше с толкова любов в очите, че тя се терзаше как изобщо си беше позволила да се съмнява в него. Не че си представяше, че е свършено с нейната несигурност, но в този момент просто нямаше място за това.

Мина дълго време, преди да я пусне след целувката, и когато го направи, беше само за да я погледне отново в очите.

— Хайде, кажи го — прошепна тя.

Той се усмихна, но когато понечи да заговори, чуха шумолене наблизо и като се огледаха, видяха Тиърни, която понечи да изчезне.

— Не ми обръщайте внимание — извика тя. — Не съм тук.

Том се усмихна иронично:

— Е, поне ние не те забелязваме. Нито ти нас...

— Определено ще бъде така, ако изчезнем за известно време.

— Пука ли ни?

— Съвсем не.

Лейни се разсмя и се облегна на рамото му, докато влизаха вътре.

— Да разбирам ли, че вече си й обяснил за Кърстен и Джулия?
— попита тя.

— Да — кимна той.

— Ето защо тя те предупреди да ми кажеш абсолютно всичко.

Предполагам, че го направи.

— Абсолютно — отговори той, но в гласа му се долавяше колебание.

— И така, какво точно си е мислела тя, че ще пропуснеш?

— Всъщност за малко щях да го кажа, когато Тиърни се появи.

Лейни повдигна въпросително вежди.

— Това, че те обичам — прошепна той.

Чувствайки как думите я изпълват с вълшебен екстаз, Лейни тихо отрони:

— Значи, си й признал, че имаш проблем да го кажеш?

— Опасявам се, че е така... И съжалявам, защото тя ми даваше уроци през целия път.

Смеейки се при тази мисъл, Лейни отиде да вземе още една бутилка вино от хладилника, преди да го поведе към спалнята. Разбира се, имаше още много какво да говорят, но засега това беше много по-важно...

Въпреки че по-късно излязоха от спалнята, за да заведат децата в селото на вечеря и отново на закуска на другата сутрин, те прекараха по-голямата част от следващите двадесет и четири часа зад затворената врата, наслаждавайки се на помириеното си. Освен че преживяха втори меден месец, те разговаряха много и в крайна сметка решиха, че заради Джулия трябва да се върнат в Англия по-скоро.

— Какво намекувате, че потегляме още утре? — попита Тиърни, когато я уведомиха.

— Не, в края на седмицата, ако можем да намерим полети — отговори Том и посегна към кафето си. — Съгласна ли си?

Тиърни сви рамене.

— Предполагам. Искам да кажа, не смятам, че бихте ме оставили тук без вас. Въпреки че Макс се връща...

— Дори не си го помисляй — прекъсна я Лейни. — Както и да е, аз съм с впечатлението, че отношенията между теб и Скай не са много топли, така че това може да е добър изход. Къде е тя, между другото? Прибра ли се снощи?

С явно презрение Тиърни рече:

— Прати есемес да каже, че ще остане при Зои, новата ѝ най-добра приятелка. И честно казано, надявам се да си стои там, особено ако Макс идва с Кристи.

Том повдигна вежди и двамата с Лейни се спогледаха. Осъзнавайки грешката си, Тиърни бързо продължи:

— Забравете какво казах. Просто излезе по грешен начин.

— Има ли нещо между Макс и Скай? — попита безцеремонно Лейни.

— Не, всъщност не — отговори Тиърни и започна да разтребва масата. — Абе тя си падаше по него, но сигурно вече е намерила някой друг.

Лейни все още се мръщеше.

— Надявам се, че Макс не я е съблазнил — осмели се да изрече Том. — Той може да бъде малко самовлюбен...

— Не беше той, тя го омота — защити го Тиърни.

Том я гледаше с интерес.

— Всъщност — каза Лейни — аз го вярвам и ти също би повярвал, ако видиш начина, по който се държи това момиче, откакто сме тук.

— Да, така че не започвай да обвиняваш Макс, както винаги го правиш — предупреди баща си Тиърни. — Той наистина е гениален напоследък, нали, мамо?

Лейни примигна, но се овладя.

— Е, да, ако това, че повечето време не го виждаме, може да се нарече гениално. И сега, като говорим за него, може би ще ни кажеш

къде, по дяволите, е той.

Тиърни бързо събра куп чинии и ги занесе вътре.

— Ще трябва да го питате лично — подхвърли тя. — Той никога не ми казва нищо.

Лейни погледна към Том.

— Видя ли го, преди да тръгнете насам?

Том поклати глава и погледна мобилния си, който иззвъня.

— Извини ме за момент — помоли той, гледайки я в очите.

— Кърстен ли е? — попита тя.

Том кимна и като заговори, тонът му беше толкова нежен, че Лейни не можа да преодолее обхваналия я пристъп на ревност.

— Да, мога да говоря — каза той и посегна към ръката на Лейни, сякаш усети какво чувства тя. — Хм, доста горещо.

— Докато слушаше, той гледаше отнесено пейзажа, сякаш виждаше света на Кърстен, а не този, в който беше. Накрая заяви: — Можем да го направим така, както предпочиташ... Добре, помисли. Ще се върна в края на седмицата... Да, Лейни е съгласна да се запознаете. Разбира се, и с Джулия също. Тя все още ли е при Роза? Разбирам, не трябва да се ангажираш с нищо сега. Ще говорим отново по-късно.

След като затвори, той остана мълчалив за миг, очевидно потънал в мисли, докато си играеше с телефона.

— Мислиш ли, че трябва да се приберем вкъщи преди уикенда? — попита Лейни.

Той поклати глава.

— Не. Медицинската сестра е при нея. Ще ни каже, когато се чувства добре, за да се запознаете.

— Ще отидем в дома ѝ?

Том погледна Тиърни, която отново се появи на терасата.

— Така вероятно ще бъде най-добре — отговори той.

— Е, каква е Джулия? — попита Тиърни. — Имаш ли някакви снимки?

Том я гледаше внимателно.

— Нямам, поне не тук...

Въпреки че Тиърни правеше всичко възможно да го скрие, Лейни знаеше, че ревнува.

— Хубава ли е? — поиска да разбере дъщеря ѝ.

Той повдигна вежди.

— Мисля, че да, но няма да издам коя е по-красива, ти или тя. Ще кажа само, че сте много различни и много се надявам да се разбирате.

Тиърни не изглеждаше въодушевена.

— Ами тя, такава, по същите неща като мен ли си пада?

Том се усмихна.

— Тъй като нямам представа по какво си падаш, скъпа, не мога дори да се опитам да отговоря.

— Искам да кажа, такава — същия вид музика и мода, и такива неща.

— Слушай — посъветва я той, подготвяйки се за Зав, който се спусна през поляната към него — защо не я оставим сама да отговори. — И хващайки Зав през рамо, той го събори на земята.

— Мислех, че ще слезеш до басейна — оплака се Зав. — Вече надухме лодката. Страхотно е, като се мъчиш да влезеш в нея. — Очите му пакостливо святкаха, когато вдигна поглед към Лейни. — Смятам, че трябва да накараме мама да се опита.

— Какво смешно има да ме гледате да се правя на глупачка? — защити се Лейни. — Накарай татко да го направи.

— Това ще бъде още по-смешно — реши Тиърни. — Хайде, да опитаме...

— Чакайте, чакайте — запротестира Том, когато помъчиха да го завлекат. — Все още искам да разбера дали ще видим вашите прабаба и прадядо днес.

— Ако отидете — рече Тиърни, отмятайки косата си — и аз искам да дойда, за да мога да кажа на тая злобна стара чанта, Мелвина, какво точно мисля за нея.

— Вероятно няма да те разбере — отговори Лейни.

— Освен това, няма да идваш — уведоми я Том.

— Ти си такъв диктатор — ядоса се тя. — Ами ако мама иска да дойда?

— Не искам — увери я Лейни.

— А кой ще остане да се грижи за нас? — обади се Зав.

— Тиърни вече е на шестнайсет — напомни му Том. — Тя ще отговаря.

— Няма начин! — извика Зав. — Няма тя да ме командва.

— Всъщност — каза Лейни — не мисля, че е добра идея просто да се отбия при Алдо, ако ще заминаваме в края на седмицата. Би трябвало да му дам малко време да помисли дали иска да ме види... И ако реши, не мога просто веднага да замина след срещата... — Тя гледаше Том.

— Ти трябва да решиш — каза той — но съм съгласен, че са необходими повече от няколко дни за това. Винаги можем да се върнем по-късно, за да прекараме повече време и да го опознаем.

Отговорът на Лейни бе заглушен от звука на клаксон, който взриви мирния следобед.

— Това може да бъде само Макс — изкоментира тя сухо.

— Ура! — заръкопляска Зав, скочи и се втурна през поляната да посрещне брат си.

— Това е, което ми харесва в Зав — коментира Том. — Той е точно като Питър, винаги доволен да види всекиго. Смятам, че ще реагира така и на крадци.

Лейни се усмихна.

— Ти не се ли радваш да видиш Макс? — попита тя Тиърни, забелязвайки колко нервна изведнъж стана тя.

Тиърни сви рамене.

— Разбира се. Казах ли, че не се радвам?

Очите на Лейни се насочиха към Том.

— Няма смисъл да ме гледаш — рече той — отдавна съм се отказал от опитите да разбере децата си.

— А какво ще кажеш за Джулия? — предизвика го дъщеря му. — Нея разбираш ли я?

— Вероятно не — призна той — но тя определено не е толкова сложна, колкото теб.

При думите му очите на Тиърни се разшириха.

— Това комплимент ли беше, или обида? — попита тя майка си.

Лейни се засмя.

— Ще те оставя ти да решиш — каза тя.

И стана, тръгвайки да поздрави Кристи, когато забеляза подутото дясно око на Макс.

— Леле — промърмори тя, когато той мина покрай нея към кухнята, а Зав размахваше юмруци зад него.

— Какво се е случило? — попита Том.

— Би трябвало да видите другия — отвърна Макс, отваряйки хладилника.

Лейни и Том се спогледаха.

— Извинете ме — промърмори Тиърни, като бутна Макс обратно вътре, когато той се опита да излезе отново.

— Здравейте, надявам се да не е проблем, че съм тук — каза Кристи, а големите ѝ сини очи гледаха несигурно.

— Да, да, разбира се — увери я Лейни, припомняйки си обноските. — Ела и седни. Как пътувахте? Искаш ли да пиеш нещо?

— Аз се погрижих — извика Макс и като се промъкна покрай Тиърни, донесе две бири на масата и подаде едната на Кристи, а той започна да пие от другата.

Лейни все още се интересуваше от синината около окото му.

— Чакам обяснение — подкани го Том.

— Макс! — повика го Тиърни.

Макс безпомощно сви рамене.

— Веднага се връщам — каза той на баща си.

Том се обърна към Кристи.

— Очевидно някой се е опитал да го нападне, когато е бил в Лондон, и той се е защитил — обясни им тя.

Ни най-малко убедена, Лейни попита:

— Обърнал ли се е към полицията?

— Не съм го питала, но не мисля...

Лейни погледна към Том.

— Тиърни е замесена в това по някакъв начин — издаде тя.

— Наистина ли? — отговори той с много по-спокоен тон, отколкото би очаквала. — Изглежда, имаме още един гост — обяви Том.

Лейни се огледа и сърцето ѝ се сви, когато видя Скай да идва през поляната в тясно горнище и толкова ниско смъкнати шорти, че ѝ се виждаха бикините. — Най-последно — възкликна тя — чудехме се къде си.

— Пратих есемес на Тиърни — отговори Скай, втренчила сурово очи в Кристи.

Опитвайки се да не обръща внимание на напрежението, Лейни продължи:

— Решихме да летим обратно в края на седмицата, така че ще трябва да се обадим на родителите ти, за да ги уведоим.

— Здравей, Скай — каза Том весело.

Очите ѝ се стрелнаха бързо към него.

— Аз съм Кристи — каза новодошлата и протегна ръка, за да се ръкува.

— Да, точно така. — Скай не ѝ обърна внимание. — Не си прави труда да се обаждаш на родителите ми — каза тя на Лейни. — Няма да се върна с вас. Семейството на Зои ме поканиха да остана с тях, така че идвам само да си взема нещата.

Опитвайки се да не се дразни от грубостта ѝ, Лейни настоя:

— Аз все пак ще трябва да го уточня с родителите ти, така че ако можеш да ми дадеш техния номер...

Скай все още гледаше сърдито Кристи, отпуснала се на единия си крак, с ръка на бедрото, а момичето озадачено отвърщаше на погледа ѝ.

Убедена, че Скай е на път да предизвика сцена, Лейни се опита да измисли какво да прави и почти скочи от мястото си, когато Том ѝ протегна ръка.

— Зав — каза той — бягай да доведеш Макс. После ела при нас долу на басейна. Мама и аз ще изпробваме лодката.

Стресната, Лейни бързо тръгна с Том.

— Не искаш ли да разберем докрай това, което става тук? — прошепна тя.

— Не съвсем — отговори той. — Те всички са пораснали, или поне си мислят така, затова нека да ги оставим да се оправят сами...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Най-хубавото за Лейни при завръщането ѝ в „Банерли Крос“ беше да види как се озари лицето на баща ѝ, когато тя влезе през вратата. Трогна се направо до сълзи, когато той я прегърна, сякаш през тези няколко ценни минути беше почти същия както преди.

— Как беше шоуто? — попита той. — Бяха ли добри?

— Отлично — увери го тя, без да има представа за какво ѝ говори. — Щеше да ти хареса.

— Убеден съм — сияеше той. — На майка ти също ли ѝ хареса? Къде е тя?

Тя го хвана за ръката и го поведе обратно към стола му.

— Скоро ще бъде тук. Остана за някои покупки, но децата са с мен.

— Сара и Естер? Вече почти не ги виждам.

— Всъщност те се отбиха вчера — поправи го Дафс, а върху милото ѝ пълно лице се изписа обич.

— Така ли? — изненада се Лейни. Сестрите ѝ почти никога не идваха.

Дафс продължи да се усмихва и поклати глава.

— Смятам, че се тревожи по-малко, ако не се чувства пренебрегнат — промърмори тя.

Без да оспорва това, Лейни попита:

— Е, как беше, татко? Изглежда, че готвенето на леля Дафс ти се е отразило добре. — В интерес на истината той изглеждаше отслабнал и леля ѝ го потвърди.

— Изглежда, няма много апетит — довери ѝ Дафс, докато Тиърни и Зав мъкнеха чантите си вътре.

— Дядо! — извикаха те в един глас и когато Питър объркан вдигна поглед, Тиърни се хвърли в скута му, а Зав — върху Шърман.

— Вероятно апетитът ще му се възвърне сега, когато си дойдохте — добави Дафс.

— А как беше той иначе? — попита Лейни, поглеждайки покрай леля си навън към Том, който все още разтоварваше колата, докато говореше с някого по телефона.

— Ами всъщност аз малко се притесних вчера — призна Дафс. — Изобщо не беше на себе си. Не можеше да държи чашата си или да поднесе храната към устата си. Чудехме се дали не е получил отново някой мини инсулт, нали знаеш, като този преди няколко месеца, но когато лекарят дойде, той изглеждаше много по-добре.

Загрижена, Лейни се обърна към него, но той се усмихваше щастливо на суматохата на внуците си и освен че беше позаслабнал, засега тя не можеше да види нищо тревожно.

Лейни започна да разопакова зехтина и пастата, които беше донесла за леля си, и погледна с любопитство Том, който влезе с няколко торби.

— Беше Макс — обясни той, като прилежно прегърна Дафс. — Иска да му пратиш есемес с инструкции как се прави *taglia*^[1], а ако мога да свържа отново неговия интернет, преди да си дойде, ще ми бъде приятел за цял живот.

Лейни не можеше да не се засмее на комичния израз на Том.

— Значи, Макс остана, така ли? — попита Дафс.

— За още една седмица — потвърди Том и започна да внася по-тежките чанти в коридора. — Ей, вие двамата — извика той на Тиърни и Зав — оставете дядо да си поеме дъх и помогнете да качим това горе.

— Може ли Моди да дойде? — попита Тиърни, като мина покрай майка си, за да вземе най-малката от чантите си.

— Щом искаш — отговори Лейни, гледайки с любопитство към Том, когато той ѝ махна да го последва в кабинета му.

След като затвори плътно вратата, той я обгърна с ръце и я привлече към себе си.

— Какви ги вършиш! — прошепна усмихнато тя, усещайки колко е възбуден.

— През целия полет в самолета те гледах и си мислех какъв дяволски късметлия съм, че те имам.

Тя кимна в съгласие.

— Да, предполагам, че не мога да го оспоря... — подразни го Лейни. — Ала мислиш ли, че точно сега е моментът да направим нещо по въпроса?

Той поклати глава.

— Предполагам, че не е, но изглеждаш така дяволски секси в тези шорти и с този тен, че не знам дали мога да чакам.

Преди да успее да му отговори, по вратата зад тях се чу силно чукане.

— Мамо! Тук ли си? — извика Тиърни. — Таткото на Алфи е на телефона, иска да ти благодари за всичко. А ти ми каза да ти напомня да звънеш на майката на Скай.

— Идвам — отвърна Лейни. Очите на Том все още бяха впити в нейните и когато ѝ се усмихна, тя усети, че започва да се разтапя. — Обичам те, Том Холингсуърт — прошепна тя.

И след като го целуна продължително, отиде да се обади по телефона...

[1] Италиански специалитет с тънко нарязано говеждо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Въпреки внимателните указания на Том, оказа се почти невъзможно да открие селското убежище на Кърстен. Лейни предположи, че само Кърстен си знаеше защо беше избрала да живее чак толкова уединено.

Докато караше през Херефърдшър тя се бореше с толкова много противоречиви чувства, че осъзнаваше опасността да загуби способност за преценка за нещата. Всичко изглеждаше смущаващо нереално, сякаш този фарс се случваше извън нея.

Стъпка по стъпка, Лейни — предупреди се тя. — Не забравяй, че трябва да си непредубедена, а и имаш доверие на Том, наистина имаш.

Минаваше пладне, когато най-послед завя от сенчестата алея, по която беше минала нагоре и надолу вече два пъти. Навлезе по неравен път, водещ към безредно построени паянтови сгради, в средата на които имаше поовехтяла селска къща със старинен сламен покрив. Беше закъсняла половин час...

Тя погледна по-внимателно къщата. Не беше точно жилището, което си представяше за бляскавата Кърстен Бонер, но какво ли знаеше за нея днес?

Забеляза колата на Том до стар „Рейндж Роувър“ и усети, че се стяга в мрачно предчувствие, което само се засили, когато той излезе от къщата да я посрещне. Изглеждаше, сякаш той и колата му бяха съвсем като у дома си тук.

— Бях започнал да се притеснявам — каза той, докато отваряше вратата й. — Загуби ли се?

— Малко се заблудих — призна тя, чудейки се дали Кърстен наблюдава зад пердето.

— Благодаря, че дойде — каза той, като я прегърна. — Добре ли е Питър? Кой е с него?

— Мариголд — отвърна тя, назовавайки една от медицинските сестри от агенцията, към която се обръщаше при нужда.

— Това е добре. Изглежда, той винаги се разбира отлично с нея. Е, гладна ли си? Има малко супа за обяд.

Ненавиждаше начина, по който той се правеше на домакин, като я караше да се чувства така, сякаш е просто случайна посетителка, а не съпругата му, дошла да се срещне с *бившата му любовница, и моля те, господи, наистина да е все още бивша...*

— Добре съм, благодаря — каза тя. — Изглежда, се чувстваш много удобно тук.

Той присви очи, но явно реши да не казва това, което понечи да изговори. Просто я наблюдаваше как разглежда разхвърляния двор с патици и пилета, извисяващи се бали сено и ръждясали отломки от стара земеделска техника. Зад редицата западнали конюшни стояха два коня, а зад тях до хоризонта се простираше пъстър килим от блестящо зелени поля. Тук определено беше мирно и уединено, помисли си тя.

— Трябва да влезеш — каза той.

Тя се обърна изненадана към него.

— Ами ти?

— Кърстен мисли, че би било най-добре, ако двете поговорите насаме, поне като за начало, така че аз ще разходя конете на Джулия.

— Има ли някой друг вътре? — попита тя.

Той поклати глава.

Лейни погледна към къщата.

— Всъщност не съм сигурна, че искам да говоря с нея насаме.

— Всичко ще бъде наред — увери я той. — Ти винаги си се разбирала страхотно с хората, а тя очаква да се запознаете. Но все още не е възстановила силите си, така че те моля да го имаш предвид.

Не ѝ хареса защитната му реч и попита:

— Колко дълго няма да те има?

— Половин час, предполагам. Виж, знам, че не ти е лесно, нито пък на нея, но повярвай ми, ще я харесаш. И когато си тръгнеш, ще го признаеш.

След като го изгледа как уморено върви към конюшнията, тя се отправи към къщата и влезе през отворената врата. Коридорът беше тесен и сенчест, с ярка наивистична стенопис с фермерска тематика на едната стена и дървена стълба, отвеждаща нагоре — на другата. Мястото миришеше едновременно и на плесен, и свежо, като лимони, изцедени върху стари дрехи. С толкова малко светлина беше трудно да

се каже колко е чисто, но усещането за старост и необходимост от ремонт беше очевидно от протритите дъски на пода и ожулената боя на вратите.

Тя не можеше да прецени как точно се чувства сега, освен че е неспокойна и не на място. Премина по коридора към мъгливо петно светлина, което, след като очите ѝ привикнаха, се оказа просторна кухня. С тежките дъбови греди, голямата очукана маса и плочите по пода със сигурност беше уютно място, макар че, изглежда, нямаше много съвременни секции или дори уреди. Изобилие от сушени билки и медни тигани висяха от тавана, а хладилникът беше покрит с рисунки, снимки и магнити. Забеляза на печката тенджерата, вероятно със супа, и две купи с поставен отгоре черпак.

— Моля, влезте.

Лейни се огледа, но не можеше да види никого в слабо осветеното пространство, където имаше огромна камина с ниша и с няколко фотьойла наоколо. Под прозореца от едната страна имаше бюро и тя забеляза някакво движение, когато едра жена в дънки и бледосин кафтан пристъпи на светло. Дъхът на Лейни секна, когато осъзна, че вижда Кърстен Бонер. Подпухналото ѝ, обсипано с петна лице беше пародия на това, което някога е било. Обзе я вълна от съжаление...

Кърстен беше толкова красива, стройна и руса... Сега беше подпухнала, покрита с рани и вероятно без коса под тюркоазения копринен шал, увит около главата ѝ.

— Успяхте да прикриете шока си по-добре от повечето хора — каза Кърстен. Гласът ѝ беше по-скоро дрезгав шепот.

Лейни нямаше време да реагира.

— Казах на Том, че сте се загубили, а не катастрофирали, но той беше решил да се притеснява. Искате ли нещо за пиене? Има лимонада и сок в хладилника. Може да пиете чай, ако предпочитате, но се опасявам, че ще трябва сама да го направите.

— Нямам нужда от нищо, благодаря — отвърна Лейни. — Но може би да донеса нещо за вас?

Без да обръща внимание на предложението, Кърстен издърпа един стол и седна до масата, като посочи на Лейни да направи същото.

След като застанаха една срещу друга, Лейни се оказа под смущаващо критично изучаване. Пронизващите сиви очи, които

изглеждаха много по-живи от жълтеникавата кожа на лицето на Кърстен, я оглеждаха с почти обидна откровеност. Не беше възможно да разбере какво си мисли жената, но Лейни не чувстваше дружелюбността, която Том я беше накарал да очаква.

— Чудя се — започна Кърстен — дали имаш някаква идея колко често съм си представяла този ден.

Тъй като това съвсем не беше началото, което Лейни очакваше, тя усети, че устата ѝ пресъхва, докато се опитваше да измисли какво да каже.

— Нямах представа — заяви Кърстен. — Никога през тези години не ти е минавала и една-единствена мисъл за мен и защо, когато имаше това, което искаше? За мен не е минал нито един ден да не съм ненавиждала всяка една кост в тялото ти, до такава степен, че често желаех да си мъртва.

Лейни не можеше да повярва на чутото. Тъй като Том не я беше предупредил за нещо подобно, тя нямаше никаква готовност да реагира на това.

— Каква ирония, нали? — продължи Кърстен. — Желаех смъртта ти, а сега аз съм тази, която най-вероятно ще си отиде по-рано. Не, не ме гледай така, имам рак, ракът убива хора и при мен се случва за втори път. Предполагам, че си го получих заради толкова много лоши мисли за някого, който вероятно дори не знае какво е лоша мисъл.

Лейни едва успя да продума:

— Аз не разбирам защо вие...

— Не, естествено, че не разбираш. Как би могла, когато дори и сега все още нямаш представа какво ми отне тогава? Никой не знаеше. Доверих го само на сестра ми и на Том. — Очите ѝ блестяха предизвикателно и Лейни потръпна...

— Искате да кажете, че Том винаги е знаел, че имате дете? — попита тя предпазливо.

Кърстен се усмихна и красотата на тази усмивка беше почти обида за възпаленото ѝ, подпухнало лице.

— Ти наистина се страхуваш от отговора на този въпрос, нали? — рече тя.

Лейни не можеше да го отрече.

— Откакто разбра за Джулия, се питаш дали ние с Том сме били заедно толкова дълго, колкото и вие, само че тайно, разбира се. Измъчваш се от този страх, представяш си го как води двойствен живот, толкова щастлив с нашата дъщеря, колкото с теб и с вашата, може би дори повече... Това те разкъсва, кара те да искаш да нападаш по начин, по който не си мислила, че си способна. Всъщност аз съм сигурна, че си пожелавала смъртта ми хиляди пъти. Може би трябва да виня теб, че съм в такова състояние.

Лейни я гледаше втренчено и се питаше дали Том има представа колко озлобена беше тази жена. Положително никога не би я оставил да се изправи пред това, ако знаеше.

— Боже, аз ти завиждах — каза безцеремонно Кърстен. — Все още ти завиждам, защото нищо никога не е било трудно за теб, нали? С баща Питър Уинлок и с очарователна майка... Те са правили всичко възможно никога нищо да не липсва на малкото им ангелче. Ти си била ужасно глезена от деня, в който си се родила, никога не е трябвало да работиш за нищо или да се чудиш как да се впишеш в света...

— Ти не знаеш нищо за мен — прекъсна я Лейни, защитавайки се.

Сякаш не я беше чула, Кърстен продължи:

— Между другото, бях впечатлена, когато прочетох как си се грижила за майка си в края ѝ. Не очаквах това от някого, който е свикнал много повече да получава, отколкото да дава.

Очите ѝ се впиха в Лейни, сякаш изискваха отговор.

— Ако това е, което искаш да си мислиш за мен, тогава давай — предизвика я Лейни, с пламъка на майка ѝ, искрящ в очите ѝ.

— Трудно ми е да мисля по друг начин, когато, доколкото ми е известно, си имала всичко, откакто знам за съществуването ти. Идеалното заможно семейство, прекрасен съпруг, две перфектни деца, външен вид, здраве, повече приятели, отколкото можеш да се справиш. В случай че те интересува, аз трябваше да работя усилено за моя успех, колкото и кратко да е било. Нямах родители, които могат да отворят вратите пред мен, да ме пробутат и да ме представят на всички подходящи хора. Когато нещата не вървяха особено добре, в моя свят нямаше никой, освен глухата ми баба и сестра ми Роза. Родителите ни умряха, когато бях на тринайсет, но поне изпитвам удовлетворение,

знаейки, че съм направила нещо от себе си със собствени усилия, дори и да не продължи толкова дълго, колкото бих искала.

Лейни се опитваше да асимилира този нов образ на младата Кърстен, за която винаги беше предполагала, че идва от среда, подобна на нейната.

— Разбира се, щеше да продължи повече, ако Том не те беше срещнал и ти не беше забременяла — продължаваше Кърстен. — Тогава щяхме да бъдем заедно, както би трябвало, да отгледаме детето си, може би да имаме още, като продължим кариерите си. Това би се случило, ако беше някоя друга, а не дъщеря на Питър Уинлок. Но за съжаление, това си ти и тъй като момичето на татко винаги получава всичко, което иска, никога не е имало съмнение, че щеше да получи и Том Холингсуърт. Така той се разведе с жена си, ожени се за теб и прекара следващите шестнайсет години, преструвайки се, че обича...

— Няма да слушам повече това! — Лейни се изправи на крака.

— Седни — излая Кърстен.

Оставайки на място, Лейни каза:

— Сега разбирам защо не искаш Том да е тук, докато говорим. Той не би позволил да приказваш така, защото нищо от това не е вярно, и ако знаеше нещо за мен...

— Знам, че би искала да не е вярно — усмихна се Кърстен — но проблемът е, че също не вярваш, че той те обича, нали? Не, не се опитвай да го отричаш...

— Защо правиш това? — прекъсна я ядосано Лейни. — Какво, по дяволите, си мислиш, че ще спечелиш от толкова много обиди и злоба?

— Не мисля, че ще спечеля нещо, освен кратко чувство на удовлетворение. Казвам кратко, между другото, не защото може би съм в края на пътя си, а защото разплатата рядко е толкова сладка, колкото сме очаквали да бъде. Например не мога да кажа, че изпитвам особено удовлетворение в момента, въпреки че преди да дойдеш тук, си мислех, че ще е така... — Тя махна с ръка, сякаш да покаже, че може да приеме, че не е права. — Каж ми — настоя тя — какво е да осъзнаеш, че си била презирана в продължение на години? Знам, че това няма да промени нищо, не можем да върнем времето, но сигурно е съвсем ново преживяване за теб, която винаги си била толкова обожавана и...

— Както казах — прекъсна я рязко Лейни — ти не знаеш нищо за мен. А сега аз отивам да намеря Том. Ако продължим този разговор, мисля, че той трябва да е тук.

— Криеш се зад него?

Лицето на Лейни се изопна.

— Защо нямаш смелостта да ме оставиш да довърша? — поиска да знае Кърстен.

— Да довършиш какво? Да ме накараш да чувствам, че аз съм причината за всичките ти нещастия? Каквото и да се е случило между теб и Том преди шестнайсет години, каквото и да си очаквала, каквото и да е обещавал дори, никога няма да промени факта, че той се ожени за мен. Ако е искал теб, никой не би застанал на пътя му...

— Освен баща ти.

— Не, не и баща ми, защото макар и снизходителен, никога не би искал Том да се ожени за мен, ако смята, че е влюбен в някоя друга. И противно на това, което повечето хора, изглежда, мислят, не би попречил на кариерата на Том, понеже баща ми просто не е такъв. Е, кажи ми, смяташ ли, че Том е бил влюбен в теб тогава? Може би си мислиш, че все още е.

— Аз не мисля, аз знам, че не е. И вероятно никога не е бил. Но това, с което съм наясно, е, че в продължение на години съм вярвала, че е знаел за Джулия и умишлено я е изключил от живота си. И го е направил, защото ти и баща ти сте го накарали.

— Повтарям, баща ми и аз никога не сме го принуждавали за нищо. Дори не знаехме, че Том е имал отношения с теб, още по-малко, че детето ти може да е негово. Що се отнася до Том, той ми се закле, че когато те е попитал дали бебето е от него, ти си му казала, че не е.

Кърстен вирна брадичка, като изчака, за да обмисли това.

— Когато бях бременна, аз му казах това, което той искаше да чуе — рече тя накрая. — Той се ужасяваше, че ще разваля нещата между вас двамата, и повярвай ми, аз се изкушавах да го направя. Проблемът беше, че разбирах добре ситуацията. Дори и да бях в състояние да докажа, че носех неговото дете, това не би имало значение. Той не ме искаше, той желаше теб и всичко, което ти и баща ти можехте да му предложите.

— Но щом не си му казала, че бебето е негово, как може да прекараш толкова много години, вярвайки, че ви е обърнал гръб?

Кърстен я погледна одобрително.

— Защото след като Джулия се роди, аз му написах писмо. Признах му, че съм излъгала и че тя е негова. А той изобщо не отговори. Той се оправдава сега, че не е получил писмото, и предполагам, след като го виждам с Джулия, че започвам да му вярвам. Той наистина не прилича на мъж, който би обърнал гръб на собственото си дете. Освен ако, разбира се, не е бил принуден. — Тонът ѝ звучеше предизвикателно.

Лейни стисна зъби.

— Сериозно ли смяташ, че някой може да принуди Том да направи нещо против волята си? — извика тя. — Ако го мислиш, тогава наистина не го познаваш.

— Не го мисля сега — призна Кърстен — но много дълго време го мислех.

Изминаха дълги минути, преди някоя от тях да заговори. Лейни гледаше очите на Кърстен, които блуждаеха към място, което само тя можеше да види. След известно време беше сигурна, че усети как борбеността напуска Кърстен, сякаш усилието да отстоява вече загубена позиция ѝ дойде прекалено много...

В крайна сметка тя погледна Лейни и въздъхна неуверено:

— Честно казано, има толкова много неща, които ми се иска да бях направила по различен начин — промърмори тя. — Неща, които бих искала да не съм казала или вярвала, но не би трябвало да си признаваме, че съжаляваме, нали?

Чувайки тъгата в гласа ѝ, Лейни приседна отново.

— Аз съм с впечатлението, че причиняваш повече болка на себе си, отколкото на някой друг — рече тя.

Кърстен не възрази.

— Надявам се, че е вярно, но не мога да отрека, че исках да те нараня днес. Виждаш ли, аз все още ревнувам от теб, може би дори повече от всякога, защото не само получи Том и продължи да живееш като негова жена през последните шестнайсет години, но имаш здравето си, семейството си, приятелите си, а аз... Е — тя махна с ръка — така да се каже, направих лош избор и не съм сигурна дали животът, или може би трябва да кажа смъртта, ще ми отпусне достатъчно години, за да го поправя.

Трогната от отчаянието ѝ, Лейни попита:

— Наистина ли толкова е напреднал?

Кърстен само сви рамене.

— Казват, че все още е твърде рано да се каже, но с нещо такова трябва да бъдеш подготвена за най-лошото. — Отново настъпи тишина, докато тя гледаше към ръцете си и мислите ѝ блуждаеха към места, които тя очевидно не искаше да разкрие. След известно време тя погледна Лейни отново. — Аз наистина не исках да те харесам — каза тя честно — и последното нещо, което бих искала, е съжалението ти, но мисля, че и в двата случая не се получи по моя начин...

— Защо не ми разкажеш за Джулия? — попита Лейни.

Кърстен изглеждаше изненадана.

— Том вече не е ли направил това?

— Не съвсем. Знам на колко години е, разбира се, и предполагам, че харесва коне.

Прегънала пръста си Кърстен спря една сълза и каза:

— Никога ли не е споменавал, че тя... Ами че не е като повечето момичета на нейната възраст?

Лейни я погледна с любопитство.

— Тя има синдрома на Даун — каза ѝ Кърстен.

Лейни застина. Защо, за бога, Том беше пропуснал да спомене нещо толкова важно, нещо, което щеше да промени всичко и за нея, и за Тиърни? Със сигурност не се срамуваше. Това изобщо не беше в негов стил.

— Сега разбирам защо толкова много искаш да я защитиш — рече тя.

— И защо не се опитам да му я натрапя по-рано.

— Не мисля, че я натрапваш сега. Смятам, че постъпи съвсем правилно, като ги събра. Не само заради нея, но и заради теб. Трябва да знаеш, че ако най-лошото се случи, а разбира се, надяваме се, че няма да стане, тя ще бъде обичана и за нея ще се грижат както сега.

Още сълзи заблестяха в очите на Кърстен.

— Не разбирам защо си мила с мен след начина, по който се отнесох с теб днес. Предполагам, че просто ти е жал...

— Разбира се — отвърна Лейни — но не и в покровителствения смисъл, само като една жена към друга, като една майка към друга. И не те виня за това, че те е страх, защото на твое място всеки би се страхувал.

Кърстен само я погледна.

— Не е било лесно — продължи Лейни — да отглеждаш сама дете, което се нуждае от специални грижи, особено когато си мислила, че Том ви е изоставил.

— Всъщност тя не е много зле — увери я Кърстен. — Ами, предполагам, че е типично за човек в нейното състояние.

Лейни се усмихна, изпитвайки вече огромна любов към детето.

— Кажете ми, защо не се свърза с Том отново, след като си изпратила писмото, в което си му писала за Джулия? — попита тя. — Трябва да ти е минавало през ума, че може да не го е получил.

Кърстен облегна главата си назад, сякаш искаше да преглътне сълзите си.

— Повярвай ми, мислех това и почти го направих на няколко пъти — отвърна тя — но знаех, че не бих могла да го понеса, ако той не искаше да я види. Вашето малко момиченце вече се беше родило и беше свършено... Вие всички изглеждахте толкова щастливи... Видях снимките в пресата, ти и Том с Тиърни и Макс, и родителите ти. Изглеждахте толкова сплотено семейство. Той имаше жената и децата, които искаше, кариерата си, тъста и тъщата. Не чувствах, че има място за нас.

Разбирайки колко различен може да бъде публичният образ от действителността, Лейни въздъхна:

— Винаги бихме намерили място за вас, уверявам те.

— Но откъде да знам? Мислех, че просто не се интересувате от никого, освен от себе си.

— Не сме такива, никой от нас...

— Не го знаех тогава. Честно казано, дори и сега не съм сигурна в това.

Лейни присви очи.

— Да, сигурна си — възрази тя. — Откакто каза на Том за Джулия, ти го изпитваш отново и отново, и не мисля, че той изобщо те е разочаровал. Сега изпитваш мен, опитвайки се да ме настроиш срещу себе си, но това няма да се случи.

Кърстен повдигна липсващите си вежди, но не каза нищо.

Минутите летяха и Лейни попита:

— Защо си решена да направиш живота по-труден за себе си?

Кърстен сякаш намери това за интересно.

— Така ли правя? — Замисли се и призна: — Да, предполагам, че е тъй... Струва ми се, че просто не бях подготвена да откроя, че те харесвам... Въпреки че Том каза, че ще стане така.

Лейни се усмихна.

— Ако ще има роднински отношения между дъщеря ти и баща ѝ, тогава може би и приятелството между нас е добро начало?

Устата на Кърстен потрепери.

— Няма да споря за това — успя да изрече тя. — Ала трябва да ти кажа, че Джулия вече е много привързана към баща си.

— Това е добре.

— Тя е дете, което се нуждае от много любов!

— Нима всички те не се нуждаят?

Кърстен кимна.

— Разбира се. — Капчици пот започнаха да избиват по горната ѝ устна, а раните по бузите ѝ изглеждаха синкави.

— Ще се запознаете — рече тя. — Тя се връща утре. Том ще я доведе при вас. Обещай ми, че ще бъдеш мила с нея.

— Разбира се, че обещавам. Моля те, не мисли, че би могло да бъде по друг начин. — Тя потръпна, когато Кърстен докосна с ръка главата си. — Има ли нещо, което мога да направя? — попита тя. — Не изглеждаш добре.

— Просто трябва да полегна за известно време. Защо не отидеш да намериш Том? Кажу ми... Ами знаеш какво да му кажеш, нямаш нужда от моите съвети за това.

— О, боже мой, тя е все още там долу — прошепна в паника Тиърни. — Какво да правя?

Приятелката ѝ Моду беше не по-малко разтревожена.

— Ще трябва да останем горе, докато си отиде.

Все още пребледняла от шока, след като видя Надя да спира отвън, Тиърни кимна и отиде при Моду на леглото.

— Тя сигурно е тук заради мен — заяви тя за пореден път. — Трябва да е толкова ядосана. Искам да кажа, бракът ѝ се разруши... О, боже, всичко е по моя вина... — Сълзите напихаха в очите ѝ, устните ѝ трепереха от страх. — Никога не помислих за нея, когато всичко това,

нали разбираш, се случи... Сякаш тя не съществуваше или нещо такова, но не бих могла да ѝ го кажа, нали?

— Не е нужно да ѝ говориш нищо — припомни ѝ Моди.

Думите ѝ за малко утешиха Тиърни, но тя замръзна от страх, когато на вратата се почука.

— Тиърни, вътре ли си? — попита Надя.

Очите на момичето изскочиха от ужас, когато погледна Моди.

— Мариголд каза, че си тук — продължи Надя. — Бих искала да говоря с теб. Няма да отнеме много време.

— Какво да правя? — тихо попита Тиърни.

— Ще трябва да я пуснеш тук — прошепна безпомощно Моди.

— Не мога.

Сърцето ѝ буквално спря, когато дръжката на вратата се раздвижи и след миг Надя се взираше в тях, седнали на леглото, като хванати в капан зайци.

— Моля, не гледайте така — нежно каза Надя. — Аз няма да...

— Млъкна и попита Моди: — Имаш ли нещо против да ни оставиш за момент?

Моди извърна уплашено очи към Тиърни.

Тиърни искаше да я помоли да остане, но приятелката ѝ се подчини и излезе.

Когато вратата зад нея се затвори, Надя приседна на столчето до леглото. Тиърни не можеше да не забележи колко разстроена и измъчена изглеждаше тя.

— Искам да знаеш — започна Надя — че наистина съжалявам за случилото се. Той, тоест Гай, не е трябвало да прави това, което е направил. Би трябвало да знае, че не бива.

Тиърни можеше само да я гледа, нямаше представа какво да каже.

— Той никога повече няма да те притеснява — обеща Надя. — Нито пък аз, що се отнася до това.

Иронията беше толкова жалка, толкова тъжна, че Тиърни се почувства по-зле от всякога. В крайна сметка се осмели да каже:

— Беше донякъде и моя вина. Имам предвид, че, ами, нали знаеш...

Надя взе ръката ѝ и я стисна.

— Не трябва да се обвиняваш. Ти си твърде млада, за да имаш реална представа как се държат мъжете. Това, което си направила, е просто реакция на всички нови хормони, кипящи в теб, а той се е възползвал от това.

— Но някак си, нали знаеш...

— Да, предполагам, но важното е да го оставиш зад себе си. Ала преди да направиш това, трябва да решиш дали искаш родителите ти да разберат...

— Не, не, наистина не искам — прекъсна я бързо Тиърни, обхваната от паника. — Моля те, не им казвай. О, Надя, моля те... Татко ще бъде толкова бесен и никога няма да мога да го погледна...

— Добре, ще направя това, което пожелаеш. Просто не исках да си мислиш, че го крия от тях заради себе си.

— Но би трябвало — бързо изрече Тиърни. — Защото, ако татко някога разбере, може да не те задържи като негов агент. — Тя се намръщи, когато ѝ хрумна друга мисъл. — Всъщност сега, когато Гай вече не е с теб, предполагам, че не е нужно да се безпокоиш за това.

— Не се тревожи за мен. Ти си тази, която е важна в случая, и какво ти е било причинено. Дори ако чувстваш нужда от някакъв вид консултиране...

— О, не, добре съм. Честно. Главата ми е съвсем наред.

— Но ако някога се чувстваш объркана или имаш нужда от помощ, искам да ми обещаеш, че ще дойдеш при мен.

— Ще го направя, честно, заклевам се. Искам да кажа, не очаквам, че ще почувствам нещо такова, но ако почувствам, ще дойда направо при теб.

Надя се усмихна, но когато понечи да се изправи, Тиърни призна:

— Знаем, че казваш, че не е било по моя вина, но в известен смисъл беше... И бих искала никога да не се е случило, най-вече заради това, което стана с вашия брак.

Надя я погледна с насълзени очи.

— Това щеше да стане така или иначе, рано или късно — увери я тя. — Той беше твърде млад за мен и за да бъда честна, винаги съм знаела, че единствената причина да се ожени за мен е да стъпи в агенцията.

— Това наистина е долно! — рече Тиърни отвратена.

— И предполагам, че той беше последният ми опит да задържа младостта — призна Надя. — Така че е време да започна да се държа според възрастта си. — Тя намигна по начин, който накара Тиърни да се усмихне.

— Все още си много красива — каза сериозно Тиърни.

Надя леко се подсмихна.

Когато тя тръгна да излиза, Тиърни изрови от чекмеджето гривната от „Хлое“ и си я сложи.

— Това страхотно ми харесва — заяви тя. — Това е най-любимата ми гривна изобщо.

Надя се приближи и я целуна по главата.

— Надявах се да е така. — И като обхвана с ръце лицето на Тиърни, я погледна с любов. — Знам, че ще приемеш това като комплимент, но искам просто да ти кажа, че изглеждаш много по-голяма за възрастта си. И въпреки че може би си мислиш, че това е добре, аз се страхувам, че то те прави много по-уязвима, отколкото осъзнаваш. За щастие нищо прекалено ужасно не се случи този път.

Тиърни продължаваше да я гледа мълчаливо.

— Надявам се, да не звучи така, сякаш се опитвам да те държа на разстояние от мъжете — продължи Надя. — Само искам да си наясно с това колко непредсказуеми могат да бъдат те, когато става дума за секс. Така че следващия път, а такъв ще има, моля те да се увериш, че връзката ти е надеждна, преди да правиш тези неща... И е за предпочитане с някой по-близо до твоята възраст.

— Така и ще сторя — прошепна Тиърни замислено. Не искаше Надя да си тръгва, затова предложи: — Да ти направя ли чай? Мама вече трябва да е поела към нас и знам, че ще иска да те види.

След един час Лейни влезе през вратата и завари Надя, Моди и Тиърни, излегнали се на диваните с Питър, да гледат един от любимите му черно-бели филми. Фактът, че по бузите на Питър се стичаха сълзи, изглежда, беше останал незабелязан, но когато Лейни отиде да седне при него, лицето му отново засия.

— Сандра — прошепна той и приглади косата ѝ. — Чаках те...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Дойдоха! — извика Зав нагоре към стълбите.

Бяха го инструктирали да им съобщи на мига щом колата на Том навлезе по алеята. Лейни бързо излезе от банята, като почти се сблъска с Тиърни, която беше пред огледалото и оглеждаше със съмнение четвъртия си тоалет за тази сутрин.

— Какво ще кажеш за това? — попита тя нетърпеливо. — Аз наистина обичам тези дънки, но те не са дизайнерски...

— Не ставай смешна — скара ѝ се Лейни, мъчейки да се провере край нея. — Едва ли ще ѝ пука за нещо такова.

Тиърни се смръщи недоволено.

— Не, не мисля. О, мамо, какво ще ѝ кажа? Никога не съм срещала момиче като нея преди...

— Просто се дръж приятелски и я накарай да се почувства добре дошла — инструктира я Лейни. — Сега да идем долу. Не искам тя да влезе в празна къща.

Лейни слезе по стълбите.

— Сега са отвън — обяви Зав от вратата и се втурна да се срещне с новата си полусестра, очевидно съвсем в неведение за значимостта на всичко това.

— Той е странен — реши Тиърни, като се изпъваше да огледа за пръв път Джулия, когато предната врата на колата на Том се отвори.

— О, боже мой, тя е дебела — прошепна шокирана Тиърни.

— Млъкни — изсъска тихо Лейни и бързо излезе навън, гледайки едрото русо момиче, което се обърна към нея... Усмивката, озарила слънчевото луноподобно лице на Джулия, беше толкова лъчезарно щастлива, че Лейни усети как освети направо сърцето ѝ.

— О, боже, мамо — промърмори Тиърни.

Лейни тръгна напред, но дъщеря ѝ стигна първа до Джулия и начинът, по който тя прегърна новата си полусестра, предизвика горещи сълзи в очите на Лейни.

— О, Джулия... — изхлипа Лейни, присъединявайки се към прегръдката. — Колко е хубаво да се запознаем.

— Да се запознаем — каза Джулия с непохватния си глас, приглушен в рамото на Тиърни.

— Аз съм Тиърни — представи се тя, като все още я притискаше силно.

— Аз съм Зав — обяви брат ѝ, наблюдавайки с удоволствие.

— Аз съм Джулия — каза му тя, когато Тиърни се отдалечи от нея.

Въпреки характерния ѝ говор, беше достатъчно лесно да я разбират, а слънцето, което струеше от нея, изглеждаше поослепително от всякога.

— Аз съм много доволна да се запознаем — каза тя завалено. Погледна с обожание към Том и вдигна рамене от радост.

Притискайки с ръка устата си, за да спре плача, Лейни го наблюдаваше как пригласяда рядката руса коса на Джулия и се запита дали някога го е обичала повече.

— Имаме бисквити — говореше Тиърни, като същевременно прегръщаше собственически с ръка новата си полусестра, като я поведе към къщата. — И сок, и скуош, и всичко. Моят любим е от ябълка, кой е твоят?

— Ябълка — повтори Джулия, дали от приятелски чувства, или защото беше така, Лейни не можеше да знае.

— Дядо е вътре — информира я Зав. — Той ще бъде и твой дядо също. Наистина ще го харесаш, въпреки че вече не е какъвто беше. Харесваш ли кучета?

— Да, обичам кучета. И конете.

— Мама каза, че имаш два коня. Как се казват?

Когато те се отдалечиха, Лейни се обърна и видя Том да отваря задната врата на колата. Едва тогава осъзна, че Кърстен беше наблюдавала от задната седалка.

Лейни я изчака, защото тя изглеждаше уморена, а движенията ѝ бяха забавени...

— Защо, за бога, не ме предупреди, че ще идваш?

— Чак когато тръгнах — честно отговори Кърстен — разбрах, че искам да видя с очите си как... Ами как... — Устата ѝ трепереше.

Една сълза се отрони от очите ѝ без мигли. — Вашите деца... Те спряха дъха ми.

— Често ми причиняват това — рече иронично Том. Въпреки че беше вперил поглед в Лейни, вниманието на съпругата му беше изцяло насочено към Кърстен. Тя беше различна жена от тази, която бе видяла вчера, и разбра инстинктивно, че сега вижда Кърстен, която живее зад цялата болка и страх.

— Бих искала да знам как да направим нещата по-леки за теб — тихо каза Лейни.

Погледът на Кърстен беше вперен в Джулия.

— Вече го направихте — увери я Кърстен, като гласа ѝ трепереше...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Аз обмислях това от известно време... — Лейни хвана Том под ръка. — Добре де, не задълго, признавам, но вече съм съвсем сигурна. Мисля, че Кърстен и Джулия трябва да останат тук, докато тя се възстановява. Така ще може да види как Джулия свиква със семейството и ще бъде в състояние самата тя да се почувства част от него.

Том притвори очи и поклати глава в тихо изумление.

— Не знам защо съм изненадан, когато те познавам толкова добре — прошепна той и обхвана с ръце лицето ѝ. — Всъщност трябваше да го предвидя.

— Мислиш ли, че Кърстен ще се съгласи?

— Нямам представа, но знам, че затова ми е толкова трудно да ти кажа, че те обичам... Защото когато става дума за теб, тази дума изобщо не може да изрази силата на чувствата ми...

Въпреки че Кърстен можеше напълно да оцени предложението на Лейни, все пак не се оказа лесно да я убедят да остане... Тя не можеше да си позволи да се превърне в такава тежест. Въпреки това, заради Джулия, тя най-накрая се съгласи да гостува за няколко седмици, които в крайна сметка се превърнаха в два месеца, а след това — три, после — четири... Докато Джулия, изглежда, съвсем привикна, а Лейни беше толкова настоятелна, че наистина трябваше да останат и след Коледа.

Възстановяването на Кърстен вървеше добре и тъй като Макс заживя под наем в едно студио на Надя в Лондон, като помагаше в агенцията денем и свиреше из града нощем, двете с Джулия живееха в пристройката.

Лейни и Том рядко виждаха Макс в „Банерли Крос“, ала почти не минаваше ден, без той да се обади на баща си или на Лейни, обикновено защото имаше нужда от нещо. А с Тиърни, Зав и Джулия

се свързваше по скайп само защото на Джулия, изглежда, толкова много ѝ харесваше.

— Предполагам, че все още има надежда за него — въздишаше от време на време Том, след като изгледа как Макс изпя серенада на Джулия по текст, написан специално за нея.

Удоволствието ѝ да се чувства толкова специална, съчетано с искрената радост, че има братя и сестра, стопляше сърцата им. Голяма беше и радостта ѝ, че ще бъде статистка в коледната пантомима...

Беше трогателно да я гледат как изтичва от училището, стиснала в ръцете си рисунки за всички и оценки, показващи реалните резултати от приобщаващото обучение. Въпреки че не беше в състояние да учи в училището на Тиърни в Страуд, тя веднага се вписа във „Фарнауейс“, където Лейни и Том наскоро бяха станали членове на управителния съвет.

Джулия имаше също и бюро в кабинета на Том, където ѝ се разрешаваше да си подготвя домашните, а любимите ѝ коне бяха в конюшната в другия край на селото. Откакто ги преместиха там, цялото семейство започна да ходи на езда и тъй като това им доставяше голямо удоволствие, Том и Лейни започнаха да строят тяхна собствена конюшня.

Освен да язди конете си, да репетира за пантомимата, да говори по скайп с Макс, да чете на майка си или на баща си и да излиза с Тиърни и Моди, най-голямото удоволствие в живота на Джулия беше да води на разходка Питър и Шърман. Излизаха или надолу към езерото с патиците, или към конюшната. Не се знаеше само как точно Шърман приемаше новата си каишка, тъй като почти никога не беше имал такава. Ала въпреки това, изглежда, че нямаше нищо против, когато тя му я закопчаваше, и определено махаше доволно с опашка, когато тримата поемаха по алеята. Понякога към тях се присъединяваха Зав или Том. От своя страна Питър рядко устояваше да не се усмихне, когато я видеше, така както правеше и с другите си внуци, въпреки че беше съмнително дали наистина знаеше коя е тя. Единствените имена, които вече от известно време изричаше, бяха на Лейни и Сандра и беше ясно, че ги бърка...

Доиде ноември и новата книга на Том излезе от печат. Както обикновено романът оглави класациите от двете страни на Атлантическия океан. И тъй като за пръв път Кърстен и Джулия бяха с

тях, за да го отпразнуват, организираха специално голямо парти. Но една седмица след публикуването на книгата други въпроси отново засенчиха литературния свят на Том...

Лейни оглеждаше спретнато поддържаните градини на крематориума, където започваха да се събират повече опечалени, отколкото двамата с Том бяха очаквали. Гледаше оголените клони на дърветата. Ала някои от тях все още, изглежда, не бързаха да хвърлят листата си. Слънцето грееше ярко, блестеше в локвите и се отразяваше радостно в стъклата на колите. Тъгата в случая като че ли не засягаше природата...

Имаше много познати лица, някои беше виждала само по телевизията, други познаваше доста добре най-вече чрез Том. Беше трогната от нуждата им да отдадат последна почит и им го казваше съвсем тихо, като се ръкуваше с тях. Всички бяха поканени на приема след службата.

На поляната имаше една палатка, където хората от кетъринга подреждаха нещата за случая, а градинарят и помощникът му разчистваха пътеки през купчините окапали листа.

С течение на времето пристигаха все повече хора, облечени в черно и запазили спомени, които започваха да споделят.

Можеше да види катафалката, която вече зави към крематориума, и черния мерцедес зад нея, в който знаеше, че са Том, Макс, Тиърни, Зав и Джулия. Лейни беше дошла по-рано със Стейси и Роза — сестрата на Кърстен. Съпругът на Роза също беше тук, както и Нанси, много учители от училището на Джулия и повечето хора от селото, включително собствениците на конюшните. Сестрите й Сара и Естер дойдоха преди няколко минути с мъжете си, дори самообявилите се за нейни италиански роднини Марко и съпругата му, Адриана и Лоренцо бяха долетели да й окажат подкрепа...

Когато катафалката спря пред ниската сграда от червени тухли, Лейни погледна ковчега, покрит с цветя, и се опита да не мисли за тялото вътре. Той вече не беше човекът, а само останките след отлетелия дух. Нозете й се подкосиха, когато видя Том и децата да

излизат от втората кола. Една сълза се стече по бузата ѝ. Мъката им беше толкова очевидна, че беше невъзможно и тя да не я почувства.

Очите на Том намериха нейните и за миг сякаш всички звуци замряха...

Лейни почувства ръката на Стейси, която я притисна към себе си. Том се присъедини към брат си Грант и още четирима мъже в тъмни костюми, които вдигнаха ковчега на раменете си. Децата бяха около нея сега, борейки се с емоциите си, нуждаейки се да бъдат наблизко.

— Готова ли си? — прошепна Стейси, когато носачите тръгнаха напред.

Лейни кимна и държейки Джулия за ръка, тръгна след тях, но спря, когато видя Шърман предано да ситни зад ковчега.

— Всичко е наред, мамо — изхлипа Тиърни, когато Лейни се разтрепери. — Или поне ще бъде наред.

Макс и Стейси я подкрепяха от двете ѝ страни.

— Добре съм — опита се да каже тя, но думите не идваха. *Татко, татко, татко*, искаше да изкрещи, но разбира се, не можеше.

Той си беше отишъл. Нейният прекрасен, нежен, предан баща бе отишъл при майка ѝ. Там му беше мястото, знаеше това, но как щеше да понесе липсата му?

Службата премина като в мъгла, докато Лейни седеше, опряла глава на рамото на Том, с ръката в неговата. Очите ѝ се откъснаха от ковчега само когато Том се изправи да говори надълго за Питър, негов приятел, наставник, тъст и вдъхновител. Той пробуди отдавна забравени спомени у много от присъстващите, карайки ги да съпреживеят отново отминалите дни... Говори за Лейни и колко специална е била за баща си и тактично, въпреки и да не беше вярно, включи и нейните сестри. Говори за това колко ще им липсва най-добрият баща на света. И тогава Лейни понечи да му каже, че това е той, но осъзна, че ще трябва да почака, докато останат сами...

Двама изтъкнати издатели също говориха за Питър, посочвайки колко ценен и вдъхновяващ е бил за индустрията и подчертаха важността на наследството му.

Дори отец Майкъл от църквата на майка ѝ излезе да каже няколко думи, последван от местния викарий в Банерли. После Макс с китарата си изпя една песен, която бе съчинил специално. Лейни

наблюдаваше колко сковано се държеше Том, разбирайки, че за него това беше най-трудната част от службата.

Когато най-накрая всичко свърши и беше време да си тръгнат, Лейни отново се разстрои, защото Шърман не искаше де се помръдне от мястото си. Той просто стоеше до ковчега в очакване Питър да го повика...

Том трябваше да го изнесе навън на ръце и когато кучето обърна изпълнените си с мъка кафяви очи към Лейни, тя може само да го прегърне и да се разридае...

— Ние ще се грижим за теб — обеща тя съкрушено, — точно както ти се грижеше за него.

Когато се върнаха в къщата, слънцето беше отстъпило пред мораво на цвят небе и фина мъгла от ситен дъжд. Кърстен, едва вчера научила опустошителната новина, че ракът се е разпространил и в дробовете ѝ, изглеждаше напук по-силна отколкото от известно време и ги чакаше в палатката, наглеждайки организацията в отсъствието на Лейни.

Щом я видя, Лейни я прегърна и силно я притисна. Бяха станали добри приятелки през последните няколко месеца и мисълта, че скоро също щеше да я загуби, се оказа особено тежко за нея днес.

— Благодаря за всичко — прошепна тя, като се отдръпна да я погледне. — Добре ли си?

Също като дрогирана... Кърстен се опита да намигне с уморените си очи.

— Как мина службата?

Лейни ѝ каза за кучето и зениците ѝ отново се замъглиха...

— Горкият, ако можеше да скочи в ковчега, би го направил. На него толкова много ще му липсва.

Кърстен вдигна поглед, когато Тиърни и Джулия влязоха в палатката, следвани от Том, Зав и Шърман.

— Стори ми се несправедливо да оставим кучето само — призна Том — така че го взехме с нас...

Изпълнена с обич към съпруга си, Лейни се наведе отново да погали кучето. Джулия отиде да хване майка си под ръка.

— Казахме сбогом на дядо — обясни ѝ тя. — Беше много тъжно.

— Сигурно — отговори Кърстен и погали лицето ѝ, а Лейни си представи, че мисли за деня, не твърде далечен, когато Джулия щеше да се сбогува с нея.

— Татко носеше ковчега — обяви Джулия.

Кърстен се усмихна на Том и опита да се пошегува.

— Защото той е голям и силен...

— Такъв съм — съгласи се Том, оглеждайки се при звука от гласовете на пристигащите хора.

— Сигурна ли си, че ще издържиш това? — попита Лейни.

— Настанила съм се на една маса близо до изхода — увери я Кърстен — за да мога да се измъкна по всяко време.

Знаейки, че тя всъщност очакваше с нетърпение тази последна възможност да види някои хора от собственото си минало, Лейни стисна ръката ѝ и отиде да се присъедини към Том, който посрещаше Надя.

Въпреки че отне известно време всички да се съберат, атмосферата вече не беше толкова тягостна, когато приятели от толкова дълго време наваксваха събитията, а увеличилото се семейство заедно играеха ролята на домакини. Като гледаше как децата се движат с табли и напитки, Лейни си мислеше, че баща ѝ би искал да бъде точно така. Почти можеше да го съзре да стои сред тях, като човек, в който се срещаха минало и бъдеще. И сякаш се наслаждаваше, че забързаният живот е спрял за един ден, за да могат всички, които той обичаше, да си спомнят защо се обичат един друг.

— Мамо, имам да ти кажа нещо — прошепна Тиърни.

— Дали ще искам да го чуя сега? — попита също шепнешком Лейни.

— Да. Определено. Реших, че когато отида в университет, искам да уча за лекар, който се грижи за хора като Джулия.

Очите на Лейни се разшириха от изненада, но когато се обърна да се увери, че дъщеря ѝ говори сериозно, Тиърни беше изчезнала обратно в тълпата.

Само почакай да споделя с Том тази изумителна новина, помисли си тя.

Зърна Стейси, седнала с Кърстен. Знаеше какво обсъждаха: статията за новото списание на Стейси, която щеше да разкрие Том като баща на Джулия. Щяха да я напишат съвместно Кърстен и Лейни.

Решавайки, че иска да се присъедини към тях, тя се запъти натам, но беше пресрещната от Марко и Адриана.

— Баща ти очевидно е бил много обичан — кимна Марко, като я прегърна. — Много се радвам да видя това след всичко, което научи за семейството си в Италия.

— Но сега имаш нас — припомни ѝ Адриана. — Винаги сте добре дошли в дома ни.

— Благодаря ви — усмихна се Лейни, докато държеше ръката на Марко.

Отново усети благодарност за неговата помощ в онова ужасно за нея време. Собственият му брак очевидно вече вървеше добре, въпреки че от потиснатия блясък дълбоко в очите му можеше да каже, че доверието все още не е напълно възстановено...

— Реши ли дали искаш да се срещнеш с Алдо? — попита Адриана, оставяйки чашата си на една табла наблизко.

След като Мелвина беше починала преди месец, Лейни беше почувствала по-силно желание, отколкото преди да се запознае с дядо си, ала само ако и той искаше да се срещне с нея.

— Надяваме се да отидем да го видим през новата година — отговори тя, облегната на ръката на Том, който беше дошъл да я прегърне. — Човек никога не знае... — замисли се тя. — Той може да се зарадва отново да намери семейство...

— Мисля, че ще е така — увери я Адриана. — От всичко, което Карлота ни разказа, стана ясно, че той е самотен човек. А може би има нужда да му разкажат, че животът на Алесандра е бил добър и че е имало кой да бди над нейната дъщеря...

Щом можаха да останат за малко насаме, Лейни попита Том:

— Има ли кой да бди над мен?

Той се замисли.

— Ето, всички тези хора наоколо — посочи той.

Лейни го хвана под ръка и двамата се насочиха към Кърстен и Стейси.

— Е, поне с едно нещо съм наясно със сигурност — каза тя, оглеждайки се наоколо.

— Така ли? Какво е то?

— Не знам дали ме обичаш, или не, но много се стараеш да ме държиш вързана за теб, за кухненската мивка и за многото си деца.

Том обхвана с длани лицето ѝ.

— А сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— Да съм бременна ли? Защо да съм против, когато винаги съм казвала, че това, което правя най-добре, е да бъда съпруга и майка...

— Не. — Той поклати глава. — Това, което правиш най-добре, е да ме засрамваш, че не съм в състояние да ти кажа колко много те обичам.

— Ала си много добър в показването.

Той се зачуди, надигайки вежди.

— Харесва ми да мисля така. Всъщност мога и да ти го кажа, ако искаш.

Заинтригувана, тя го подкани:

— Опитай...

— Добре. Обичам те, Лейни Холингсуърт.

Тя се намръщи.

— И само това ли е?

— Казах ти, че няма да е достатъчно. Ала мога и да го извикам, така че всеки да чуе — предложи той.

Очите ѝ пакостливо проблеснаха.

— Давай тогава — предизвика го тя, знаейки много добре, че той ще се откаже от идеята.

За нейна изненада той си пое дъх, но преди да успее да извика първата дума, тя затисна с ръка устата му.

— Добре, вярвам ти — прошепна тя и се усмихна на хората наблизо.

Той я погледна въпросително.

— Сигурна ли си, защото за мен не е проблем всеки да го знае?

— Можем да предположим, че вече го знаят. Но предпочитам да ми показваш обичта си...

— Така ли... — Той присви очи с интерес. — Мога да го направя, но може би не точно сега.

— Добре — съгласи се тя. — Тогава какво ще правиш по-късно?

— Знаеш ли, не бях решил — тихо каза той — ала вече съм сигурен...

— И какво е това?

— Ще започна нова книга за това колко много те обичам...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.